

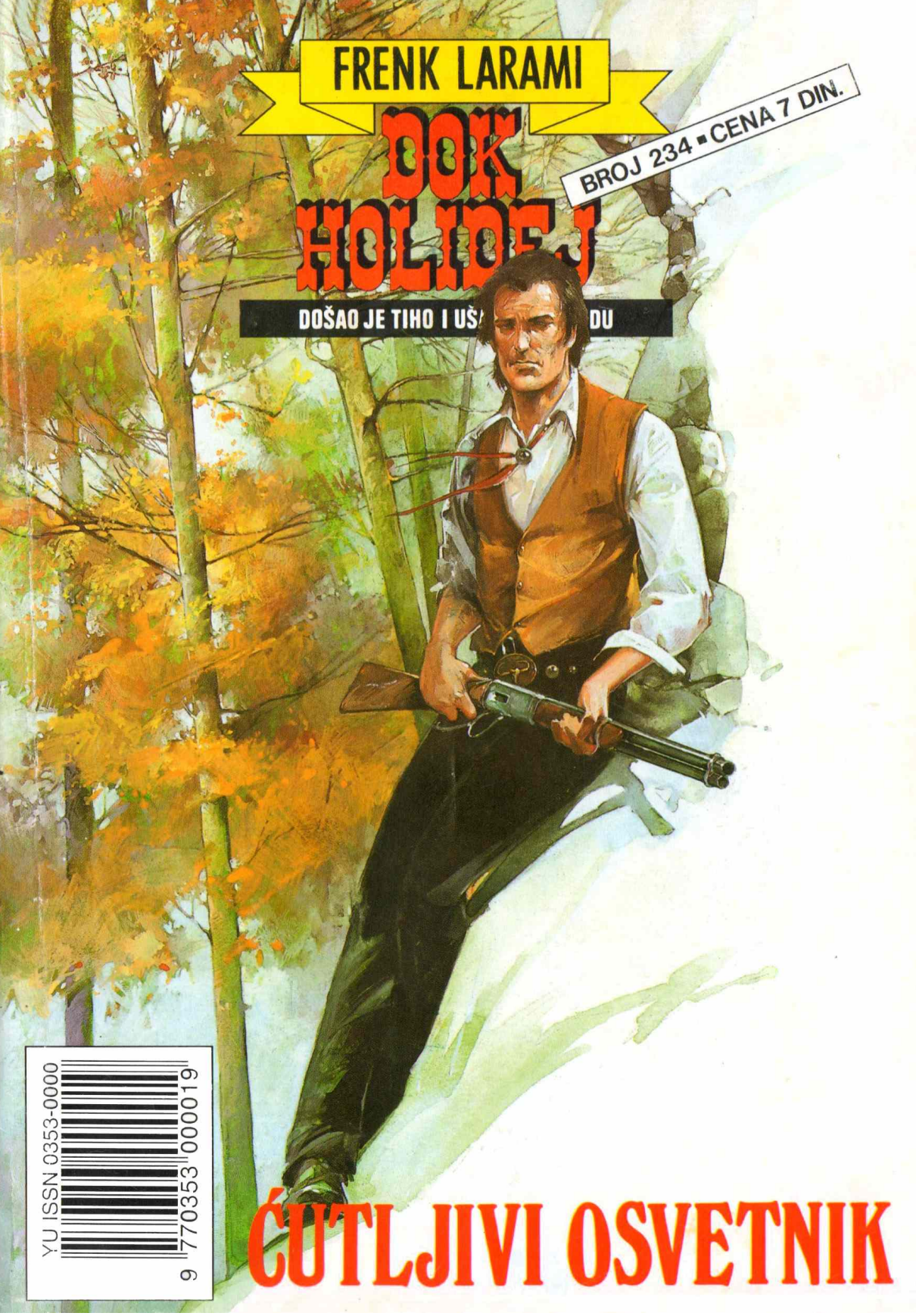
FRENK LARAMI

DOŠAO JE HOLIDEJ

BROJ 234 ■ CENA 7 DIN.

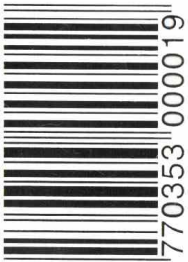
DOŠAO JE TIHO I UŠAO U

DU

A detailed illustration of a cowboy, presumably Frenk Larami, standing in a snowy forest. He is wearing a white shirt, a brown vest, and dark trousers. He holds a double-barreled shotgun across his body. The background features trees with yellow and orange autumn leaves, contrasting with the white snow on the ground.

ČUTLJIVI OSVETNIK

YU ISSN 0353-0000

9 770353 000019

★ **DOK HOLIDEJ** ★

234

FRENK LARAMI

ĆUTLJIVI OSVETNIK

NIŠRO FORUM-COUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
DOK HOLIDEJ
Broj 234

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka CIRIĆ

Naslov originala
Frank Laramy
TRACK OF THE HUNTER

Recenzija
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Prevod i adaptacija
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor
Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik
Đorđe JOVANOVIĆ

Ilustracija na naslovnoj strani
Branislav PERKOVIĆ
Branislav KERAC

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Margit HORVAT-HARANGOZO
Julijana PAP

Stampa: 24. I 1990.
Tisnište: 7. II 1990.

Izdaje i stampa NISKO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Zorka CIRIĆ. Naslov originala: Frank Laramy — TRACK OF THE HUNTER. Copyright: UNIVERSUM PRESS.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 83 ATS, Australija 9,5 AUD, Francuska 40 FRF, Švedska 42 SEK, SR Nemačka 13 DEM, Švajcarska 9,5 CHF, SAD 7 USD. Uplate slati na devizni račun: Vojvođanska banka, Osnovna banka Novi Sad 65700-62021⁰-1089 „Forum“ Novi Sad, sa obaveznom naznakom: Pretplata za „DOK HOLIDEJ“.

Oslobođeno osnovnog poreza za promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine br. 413-279/73 od 10. maja 1973. godine

— Varali ste — uzviknuo je Dik Lorimer i otvor revolverске цеви crn kao oko mračnog pakla zinuo je prema Doku Holideju.

Ni jednim pokretom tela niti mi-gom lica neustrašivi pustolov nije pokazao da je iznenađen, a još ma-nje zaplašen pretećim gestom svog partnera. Mirno je spustio šake na sto i kada je pogledao svog protiv-nika u njegovim očima hladnim kao grumen leda samo je blesnuo opa-san sjaj.

Bilo je to u Šeridanu na severu Vajominga.

Još pre nego što je seo za sto sa Dikom Lorimerom, Holidej je imao neprijatan osećaj da se taj dan ne-će srećno završiti. Zato je hteo da prekine igru odmah posle prvih ne-koliko deljenja dok je sreća još bila protiv njega. Ali ga je u tome spre-čila podsmešljiva Lorimerova pri-medba.

— Šta, uplašili ste se? Drhtite od jednog malog gubitka.

Zaoka je pecnula pustolova i odagnala obazrivost. Igra je nastavljena i uskoro je pred Dikom Holidejem ležala gomila novčanica. Obavijen oblacima duvanskog dima, Dik Lorimer više nije bio nimalo raspoložen za šalu. Njegovo suvo-njavo, lisičje lice na kome su kao na zejtinu igrale sitne, lukave oči, bilo je mračno od uzdržavane ljuti-ne, a stisnute tanke usne ispod ne-govanih farbanih brčića pokazivale su da je blizu granice strpljenja.

Strpljenje ga je na kraju izdalo ka-da se velika gomila novca preselila sa sredine stola do ispred Holideja.

— Varali ste — ponovio je kada ga je pustolov hladno pogledao.

Ljudi oko stola povukli su se una-zad, ostavivši oko kockara veliki prazan krug.

Holidej je imao ful. Običan mali ful ali ipak dovoljan da tuče tri Lorimerova keca. Niko u salunu ni-je primetio da Džordžijanac vara, niko pa ni sam Dik Lorimer. No su-vonjavom kockaru nije se rastajalo od novca. Na stolu je bilo više od četiri hiljade dolara, četiri hiljade njegovih dolara!

Kasnije se Lorimer sećao da je posle prvih nekoliko dobitaka počeo da gubi. No nije odmah postao op-rezan. Tek kada je dosta zagazio u gubitak zapazio je da mu ne us-pevaju ni najprobaniji trikovi, a posle pola časa sasvim je izgubio nerve.

Lorimer nije bio navikao da gu-bi. Možda bi se nekako i pomirio sa porazom da je znao koga ima protiv sebe. Međutim, to nije znao i nije se interesovao. Zeleo je samo novac i ako ga ne bi dobio u fer igri, pote-zao je oružje.

Te večeri u Šeridanu, međutim, nije uspeo da izazove protivnika da prvi potegne oružje.

Holidej je hladno pogledao u cev uperenu u njega. Zatim je bez uz-rujavanja počeo da slaže karte

— Kako to mislite? Kako sam to

varao? Gde su dokazi? — upitao je Džordžijanac.

— Video sam! A i drugi su videli. Svi će to potvrditi.

Niko se, međutim, nije javio. U salunu „Raj” vladao je muk.

— Ne čujem da je neko nešto rekao! — primetio je Dok posle nekoliko trenutaka tišine. Sake je držao položene na ivici stola i hipnotičkim pogledom fiksirao Lorimera.

— Želim revanš! — rekao je Lorimer, ali je taj zahtev zvučao nedovoljno energično. Bio je pokoleban jer je video da njegov revolver ne utiče mnogo na čoveka u elegantnom tamnom odeću. A možda ga je pokolebao i Džordžijančev glas koji je sekao kao komadi razbijenog stakla.

Holidej je i dalje mirno sedeo.

— Ne vidim da imate još novca — primetio je.

Dik Lorimer je napravio ružnu grimasu nalik na osmeh.

— Imam ovaj „kolt” i to mi je najbolji ulog. Uostalom, pošto ste varali novac je ionako moj i pravo je da uzmem ono što mi pripada.

Držeći Holideja na nišanu pružio je ruku ka gomili novca ispred njege.

— Lorimere! — opomenuo ga je Džordžijanac strogo, tako da je ovome ruka zastala na pola puta. — Na vašem mestu ne bih to pokušao.

Dik Lorimer se zabuljio u zubara iz Džordžije.

— Otkuda me poznajete?

Džordžijanac se osmehnulo.

— Čuo sam za vas još u Kanzasu — odgovorio je posle kratke stanke. — Priča se o jednom nedoraslom kockaru koji poteže revolver kad gubi... i prolazi s tim ne znam zbog čega. Svakako ne zbog svoje hrabrosti.

— Vi ste jedna prokleta brbljiva bitanga...

— Na vašem mestu ja bih pripazio na svoje reči — opomenuo ga je Džordžijanac.

— Uzalud me zagovarate — izustio je resko Lorimer. — Ovo je moj novac i uzecu ga. A vi... ne pokušajte ništa jer mi je prst nervozan — dodao je.

Polako je ustao ne ispuštajući Džordžijanca iz vida. „Kolt” je držao u desnoj ruci, a levu je pružao ka novcu. Holidej je sedeo kao da ga se to nimalo ne tiče. Ruke je držao ispred sebe na ivici stola.

Lorimer je dotakao novčanice. Pod rukom je zašustao papir, a njegove oči je zamaglilo zadovoljstvo.

Holidej je neprimetno podvukao palčeve ispod šaka i obuhvatio ivicu stola.

Istog časa je podigao sto i odgurao se unazad.

Novčanice su se razletele kao roj leptira i zbunile Lorimera. Zateturao se od iznenađenja, ali nije pao. Naprotiv, smogao je toliko veštine da se održi na nogama i da podigne „kolt”. Plamičak je bljunuo iz cevi i pucanj je potresao prostoriju.

Ali Holidej je već padao ka podu i metak je promašio. U njegovoj ruci blesnula je niklovana cev „linkolna” i narandžasti plamen suknuo je prema kockaru iz Šeridana.

Lorimer je muklo zastenjao i ispuštio revolver. Krvavo crvena mrlja rascvetala mu se na prsima i otvorivši usta kao da hoće nešto da kaže, on se iskolačenih očiju srušio na pod. Ostao je da leži na boku, bez pokreta, staklasto otvorenih mrtvih očiju.

Tek kada su odjeknuli pucnji, ljudi u salunu su shvatili kakvom brzinom je pustolov izvukao pružje i opalio. Ne verujući svojim očima, oni su unezvereno buljili u Holideja.

Ne proveravajući pogodak jer je znao da je Lorimer mrtav, Holidej se kao mačka ispravio, izduvao dim iz cevi i napunio magacin revolvera. Zatim ga je okrenuo oko kažiprsta i vratio ga u futroiu.

Onda je bez reči dao znak jednom posmatraču da pokupi novac sa poda, što je ovaj odmah poslušao. Tek što je Holidej stavio novac u džep, vrata saluna su se otvorila i unutra je ušao čovek sa zvezdom. Pogled mu je obišao po prisutnima i zadržao se na Holideju.

— Vi ste pucali? — Bila je to više konstatacija nego pitanje.

— Da.

Šerif se sagnuo i opipao puls Lorimeru. Posle nekoliko sekundi uspravio se sa grimasom oko usana.

— Mrtav je. Šta imaš da kažeš, stranče?

— Potegao je revolver na mene. Pucao sam u samoodbrani — rekao je Holidej.

Šerif je pogledao krčmara i ovaj je klimnuo glavom.

— Tako je Džordže. Lorimer je prvi potegao. Sve je bilo pošteno.

— O'kej, što se mene tiče stranče, sve je u redu. Učinili ste mi uslugu jer mi je Dik Lorimer bio stalna glavobolja. Kad-tad ovo se moralo desiti. Ali mislim da ste sebi natovarili veliku bedu na vrat.

Holidej ga je upitno pogledao.

— Dik Lorimer je bio prava kuga za ovaj grad. Ali za vas lično još veća kuga će biti njegov stariji brat Trevor koji neće lako preći preko ovoga. Pošteno ili ne, vi ste ubili Dika i on se neće smiriti dok vas ne vidi mrtvog. Znae li šta bih vam savetovao, stranče?

— Znam — odgovorio je Holidej, klimajući značajno glavom. — Da što pre napustim ovaj grad.

— Tačno. Ako vam je život mio, kupite najbržeg konja u gradu, ako

vaš nije dovoljno brz, i jašite kao da su vam đavoli za vratom. A uskoro ćete imati za vratom najmanje pola tuceta Trevorovih đavola, to da znate. Ipak, ako budete dovoljno vešti... — šerif je nepoverljivo odmerio Holideja od glave do pete — ... što baš mnogo ne verujem, obzirom na vaše odelo, možda ćete se izvući. Kažem, možda...

Rekavši to, okrenuo se i izašao iz saluna.

Holidej je uzeo svoj ogrtač sa naslona stolice i ne pogledavši prisutne, pošao ka izlazu. Ljudi su mu bez reči napravili prolaz.

Stara priča se ponavljala. Slavni pustolov je ponovo postao begunac.

Na visoravni zvanj „Morganovo sedlo“ suknuo je u nebo stub crnog dima...

Tako su počele nevolje mladog Bilija Tanherda, koji je na tom mestu sagradio kuću, napravio koral za stoku i počeo da sanja svoj san o velikom ranču.

Reka Nort Pleit odvojila mu je na lepom mestu nekoliko milja uzanog korita kroz pašnjake gde je napasao stoku. Zemlja je bila dobra, šumovita i travnata, kiše su obilato padale onda kad je bilo najpotrebnije. Bili Tanherd je rano ostao bez oca i sa starijim bratom Tedom uspeo da nauči sve što je potrebno jednom rančeru. Voleo je izomad svoje zemlje i maštao je da ga proširi jednoga dana. Njihovu porodičnu kuću Ted je prodao kako bi nabavili stoku, ali suša je jedne godine satriala njihove napore. Ted Tanherd je pljunuo, bacio vile daleko od sebe i otišao u Kasper da se napije.

Više se nije vratio.

Mladi brat je izabrao mesto za svoj novi dom, sagradio kucu sa malim pomoćnim zgradama, drvenu ogradu okrećio u belo — a onda doveo Ritu Kavalo. Bila je to devojka koju je poznavao samo dve nedelje. Upoznali su se na jednoj igraci kod Marvelovih i Bili se zakleo da će je venčati.

Rita je živel sa dedom u Kasperu. U pansionu gospode Karmodi pomagala je u kuhinji i postala je pravi majstor tog posla. Bila je omalena i živahna devojka, okruglog lica i divnih crnih očiju, jedrih kukova i grudi. Bili Tanherd nije želeo da se neko drugi seti njegove ideje, pa je devojku uzeo za ruku i odveo pred sveštenika koji je skoro bio zaspao te noći...

Stari Vins Kavalo samo je progundao i odmahnuo rukom. To je bila jedina njegova reakcija na vest da mu se unuka udala. Izgleda da mu se mladić dopadao.

Mesec dana posle toga naišao je Ted Tenherd. Bili ga je jedva prepoznao: izgledao je mnogo stariji, crte su mu postale oštre, pogled nemiran, ruke nervozne. Na svaki šum se trzao i, uopšte, Biliju je izgledao veoma čudan. Ono što ga je najviše obespekijavalo bila su dva nisko pripasana „kolta“. A Ted nikada pre toga nije nosio oružje. Na sva Bilijeva pitanja odmahivao je glavom. Nerado je govorio o sebi. Prenoćio je i u rano jutro odjahao. Na stolu, u kuhinji, Rita je zatekla gomilu novčanica.

Poslednji put je svratio na još kraće vreme. Dojahao je pred veće na konju koji je posrtao od umora. Hteo je da ostavi svog i uzme Bilijevog konja i izbezumio se kada je čuo da je Bili toga dana pozajmio svog konja susedu Terkridžu. No ipak je zahvatio rukom u torbu i

izvadio punu šaku dolara. Međutim, Bili je namirisao da taj novac nije „čist“ i odbio je da ga primi. Ted se umorno nasmejao. Odjahao je bez pozdrava. I to je bilo sve o Tedu.

Bili Tanherd je malo ličio na brata: imao je njegovu visinu, njegov stas, ali je bio nežniji i gipkiji. Umeo je često da se osmehne a radovao se svakom lepom trenutku u svom životu.

A sutradan po Tedovom odlasku, lepi trenuci u životu Bilija Tanherda biće kao rukom odnešeni.

Pred podne na „Morganovo sedlo“ dojahala su tri jahača, poredani na rastojanju od nekoliko jardi među sobom.

Bili je pred kućom sekirom cepao jedno veliko stablo koje je reka izbacila na obalu. Zastao je u zama-hu, ugledavši tri konjanika. Stajali su nedaleko kao kipovi uklesani u azurno nebo. Oko srca je iznenada osetio hladnoću, a da nije umeo da objasni zbog čega.

Bacio je pogled prema kući. Rita je bila unutra, zauzeta oko jela.

Posao je napred njima u susret. I oni su poterali konje prema njemu.

Video im je lica, tvrda, odbijajuća. Odeća posuta prašinom, oznojene konje i puške preko krila. Gledali su s pažnjom u kuću i kao da su tražili nešto.

Samo da se Rita ne pojavi, zadržao je Bili i požalio što nema kod sebe nikakvo oružje. Došljaci mu se nisu dopadali. Nijedan od njih. Ličili su na lešinare, kojima je neko oteo plen pa sada kruže okolo čekajući drugi.

— Ti si Tanherd, mladi? — oslovio ga je jahač u sredini, četvrtastog lica i izbačenog čela. Šešir je držao smaknuto, na potiljku, dok mu se visoko čelo presijavalo pod sasvim retkim ostacima kose.

Bili je pogledao ostale i još više ga je obuzeo nemir.

— Jesam — rekao je. — Ja sam Bih! Zasto pitate?

— Ted nije tu? — izbegao je odgovor čovek, podižući malo desnu obrvu.

— Nije. Nije ovde...

— Kad je poslednji put svraćao? — upitao je drugi janač, bledega lica i šiljastog nosa.

Bili se okrenuo prema njemu. Trudio se da zadrži osmeh, ali više nije mogao.

— Ko ste vi? Kakva su to pitanja?

— On te lepo pitao — opomenuo ga je četvrtasti. — Ako nisi čuo Majka Limbija, čuj sada. Ja sam Rič Gaven, a ovaj matori tamo je Averel Grin. Nije ti Ted pričao o nama?

— Nije...

— Baš je sebičan. A tako smo lepo saradivali.

— Kakve veze ima moj brat sa vama?

Gaven se uspravio u sedlu i dao znak Grinu. Grin je bio pedesetogodišnjak malog rasta, ali još krepak i spretan u sedlu. Sjahao je i prebacio uzde preko grive svog konja.

— Je li Ted dolazio ovih dana? — zapitao je Gaven.

— Jeste — odgovorio je Bili obuzet strepnjom. — Bio je juče i otišao je sinoć u sumrak.

— A je li ostavio novac kod tebe? — zapitao je Rič Gaven.

Bili Tanherd zaista ništa nije shvatao.

— Kakav novac? Šta vi uopšte hoćete?

Bledunjavi Majk Limbi priterao je konja uz Bilija.

— Zašto odugovlačimo? — obrecnuo se na Gavena. — Ili će ovaj žutokljunac propevati ili ćemo mu odrati kožu...

Za to vreme Grin je pošao prema kuci. Bili je primetio i hteo da mu prepreči put. No, poznati zvuk ga je ukopao u mestu.

Limbi je držao kolt uperen u njega.

— Ne mrdaj! Koga imaš u kući?

— Ja... tamo je moja žena...

— Niko više?

— Ne. Ted nije tamo...

Limbi je i dalje držao zapeto oružje.

— Bolje nam reci gde je novac, inače...

— Nebesa! Kad vam kažem da ne znam o čemu je reč!

— Onda ćemo ti osvežiti pamćenje! — zarežao je Limbi i sjahao.

U tom se, iz kuće začuo vrisak. Bili je zaboravio na sve i jurnuo napred. Međutim, lupež ispred njega kao da je to očekivao. Hitro je zamahnuo i drskom „kolta“ zakačio mladića ispod slepoočnice. Bili Tanherd je jeknuo i klonuo na travu. Nebo mu se zamračilo i uskovitlalo...

Kada se malo pribrao, ugledao je Ritu u rukama Averela Grina. Ostali su stajali iznad njega. Kad se pridigao, dobio je udarac čizmom posred lica i ponovo utonuo u tamu.

Kasnije, ustajući, osetio je krv pod jezikom i parčiće slomljenog zuba. Usta su ga užasno bolela i prosto ih nije osećao. Nije se ni da ih dodirne, izgledala su mu ogromna i tuda.

— Bili! — cvilela je Rita.

Rič Gaven je zaustavio Limbijevu ruku i kleknuo pored mladića.

— Gde je novac? Gde je? — upitao je tiho Bili je odmahnuo glavom. Nije mogao da prozbori ni reč kroz otečene usne.

— Ne znaš? — podrugnuo mu se lupež — Ne znaš da ti je brat s one strane zakona? Da smo zajed-

no opljačkali železnicu i da smo bežali na razne strane, kako bi nas teže gonili. Ne znaš ni da je sav novac bio kod njega? Ni to ne znaš?

Bili je i dalje odmahivao glavom. On zaista nije znao. I sve ovo o bratu saznao je tek tada. To ga je bolelo više od udaraca.

Gaven je ponovo dao znak Grinu. Ovaj je časak oklevao, a onda jače stegao Ritu. Njen vrisak opet je zaparao Bilijevu svest. Posrćući je pošao prema njoj.

Majk Limbi ga je dočekao novim udarcem po licu. Oštra cev „kolta“ zasekla mu je obraz od stepoočnice do brade i krv je oblila mladića.

— Govori! — prosiktao je razbojnik. — Pedeset hiljada dolara je kod njega. Rekao je da će nas ovde čekati. Gde je?

Rič Gavin je pljunuo u travu. Mladić je ležao onesvešćen. Nije mogao da odgovori ništa, bar neko vreme. Gaven je bacio pogled oko sebe.

— Do vraga! — procedio je. — Možda govori istinu?

— Kako to misliš? — upitao je Limbi.

— Možda nas je Ted slagao? Možda nije ovde ostavio naš deo?

— Šta?

— Ne vrišti. Da ovaj momak nešto zna propevao bi zbog žene...

Bledunjavi razbojnik je stisnuo zube da bi ugušio krik besa. Onda se kao uhvaćena zver osvrnuo oko sebe.

— Razbojnici! — jecala je mlada žena u Grinovim rukama. — Šta vam je on skrivio...

Limbi je ušao u kuću i tamo se zadržao neko vreme. Gaven i Grin su se zgledali. Limbi još nije izlazio. Iz kuće se čula lupa, kotrljanje predmeta, prasak razbijenih sudova.

— Mora da je ovde! — čuli su

njegovo urlanje. — Prokleti pasji sin! Nije smeo tako! Nije!

Rič Gaven je protrljao dlanom bradu. Zar je Ted Tanherd bio takva naivna budala i da odnese sav novac? Prilikom bekstva on im je naznačio mesto gde će ih čekati. Nije ih sačekao niti je ostavio njihov deo novca. Znači prevario ih je. Zar je svog brata mogao da stavi u tako opasan položaj? Verovatno ipak ne. Mladić svakako nije imao pojma o tome. Ted ih je izigrao. Sa pedeset hiljada dolara, koliko su odneli iz kase u specijalnom železničkom vagonu prema Čejeni, Ted Tanherd je mogao da prede dve granice. Ali, njih nikako.

Limbi se najzad pojavio na ulazu, oznojen i razbarušen kao oriušina posle dvoboja.

— Ništa! — prosiktao je. — Prevario nas je, kojot smrdljivi!

Averel Grin je najzad pustio Ritu. Ona se sjurila niz padinu do Bilija. Klekla je kraj njega i zagrlila.

— Šta su ti učinili, šta? — plakala je. Mladić je pomilovao po kosi. Osetio je njene suze na svom licu i bilo mu je lakše.

Zato vreme Majk Limbi je ponovo nestao u kući.

— Šta, do vraga, on tamo radi? — prvi put se javio Grin, nestrpljiv da što pre krenu napred. Gaven je slegnuo ramenima. Njemu je Limbi ponekad išao na živce svojim histeričnim napadima, ali u poslu je bio vičan: dobar strelac, odličan jahač i lupež na koga se mogao osloniti.

Limbi je najzad izašao.

Iza njega je pokuljao dim.

— Hej! — iznenadio se i Gaven. — Šta ti sad to znači?

— Pasje gnezdo! — odgovorio je Limbi. — Neka izgori! Svel

Pucketanje drveta pod plamenom doprlo je i do Bilija Tanherda i njegove žene. Rita se odvojila od

mladića i užasnuto pogledala u pravcu vatre.

— Naša kuća! — prošaputala je.
— Naša kuća!...

Bili nije mogao ništa da kaže. Samo je otvarao i zatvarao usta. Lice mu je bilo kao crvena maska. Krv mu se slivala čak niz vrat i leva strana mu je ličila na sveže odrezan komad mesa.

Rita se pridigla i sa očajničkom hrabrošću nasrnula na Limbija.

— Ubico! — vrisnula je i pošla noktima prema njegovom licu. — Ti...

Iznenadeni Limbi nije uspeo da izbegne njen nalet. Zaparala mu je deo lica sve do samih usta. Jauknuo je i odskočio kao da ga je zmijsa ujela. Potegao je ne razmišljajući „kolt” i sasuo četiri hica u Ritino telo.

Ovo je bilo previše čak i za oko-rele bandite kao što su Rič Gaven i Averel Grin. Gaven je u dva skoka priskočio izbezumljenom Limbiju i raspalio ga pesnicom tako da je odleteo nekoliko metara dalje.

— Budalo! — razderao se besan.
— Šta si to uradio?

Limbi se pridigao i ponovo potegao „kolt”. Međutim, pred licem mu se našla cev Grinovog revolvera. Tek tada se osvestio. Dve duge brazde crvene su mu se od očnih kapaka naniže. Ugledao je onda i telo žene a nad njim nagnutog Bilija Tanherda.

— Ja nisam...

— Idiote! Hoćeš da nam za vratom budu svi savezni maršali Sjedinjenih Država? — zaurao je Gaven i prodrmusao ga obema rukama tako da su Limbiju oči iskakale iz duplji. Međutim, nije se branio.

Kuća je već nestajala u plamenu i dimu.

Averel Grin je stajao i posmatrao.

Odjednom se ukočio: gore, na brežuljku, iznad kuće, pojavio se jahač.

— Hej, Rič! Bežimo! — viknuo je.

Gaven je ispustio Limbija i pošao za pogledom svog partnera. I on je ugledao jahača. Stajao je gore, nepokretan, kao kap crnog mastila upijena u nebeskom plavetnilu.

Bili Tanherd je klečao nad ženom, nem, staklastog pogleda.

Lupeži su uzjahali svoje konje. Jahač sa brežuljka već je silazio prema njima.

Limbi je pogledao u Gavena.

— A njega? — upitao je.

— Još i to! — promumlao je ovaj, neodlučan.

— Ne trebaju nam svedoci! — navaljivao je Limbi.

Prepirku je prekratio Grin. Mamuznuo je konja i ošinio vodicom po vratu:

— Bežimo! Onaj ždrebac juri kao đavo! Ja idem!

I poterao je konja u galop.

Gaven je sledio njegov primer.

Limbi je poslednji krenuo. Izvadio je „kolt” sa namerom da likvidira Bilija ali mu je metak iz pištolja nepoznatog konjanika izbio oružje iz ruke. Uplašeni Limbi je panično pobegao.

Tako je Bili Tanherd ostao živ, iako, možda, tog trenutka to nije ni želeo.

Kasnije, skoro je izgubio svoje ime. Poznavali su ga kao „čoveka sa ožiljkom”.

II

Džordžijanac je sjahao, obuhvativši jednim pogledom ceo prizor.

Od kuće već nije ostajalo ništa. Sve je planulo kao palidrvce šibice. Jara je dopirala skoro do njega i hvatala za oči. Ovaj par nije imao

bliže susede. Niko im nije mogao pomoći.

Dotakao je rukom Bilijevo rame, ali mladić nije reagovao.

Holidej je pogledao ženu i odmah zaključio da je mrtva. Iz stomaka se širio nepravilan krug tamnocrvene tečnosti. Život je iz mlade žene istekao pre samo nekoliko minuta, možda i manje.

Tek tada je primetio Bilijevo lice. Vratio se do svog Miga i sa sedla skinuo malu torbu od krokodiske kože, koju je uvek nosio sa sobom.

— Da vam pogledam lice — oblatio mu se tiho. Bili je zatresao glavom i nije se makao. Holidej je sačekao neko vreme.

— Pomoći ću vam da je sahranimo, ali prvo da vas previjem. Rane nisu bezazlene.

Bili Tanherd se odmakao i ponovo otresao glavom. Šakom leve ruke grčevito je stezao zglobov desne i drhtao celim telom. Bio je to šok iz

koga je teško izlazio. Mogao je da traje kratko, a mogao je da postane trajan. U svakom slučaju, smrt sa kojom se suočio nije bila laka. Ni Holidej nije bio ravnodušan, iako je smrti gledao stotinama puta u oči i preko leševa odlazio svojim putem.

Džordžijanac se odmakao i seo na panj, nedaleko od mladića. Polako je zapalio cigaru i odbio dim. Ubice su dosada izmakle dobar deo puta, ali to mu nije značilo mnogo. Holideju niko nije umakao, ako je on išao njegovim tragom.

Vreme je prolazilo.

Kada su suze usahle i kada je postao svestan i sebe i još nečijeg prisustva, Bili Tanherd je lagano okrenuo glavu.

Ugledao je stranca u tamnom odelu i beloju košulji kako mirno sedi i puši. Nedaleko je pasao divan ždrebac sa crnim, srebrom okovanim sedlom.

Kada je okrenuo glavu na drugu

ODMARAJTE SE

• Ljubavni •

UZ

• Western •

romani

Svakog utorka

LJUBAVNI

VIKEND ROMAN

Svakog petka

SILUETE

Strip

sveske

Svakog 7. u mesecu

TARZAN

romani

Svakog 7. u mesecu

Dok Holidej

Svakog 16. u mesecu

Šejn

Svakog 10. u mesecu

VANREDNI

LJUBAVNI ROMAN

FORUMOVA

IZDANJA!

stranu, video je zgarište svog doma. Zar, pepeo, pocrnele grede i dim. Novo buđenje Bilija Tanherda više nije bilo ispunjeno bolom već samo mržnjom.

Raskrivavljenog lica i otečenih usta, Bili Tanherd se pridigao i zateuturao prema ostacima svoje šupe. Odněkud je izvukao dopola nagorelu lopatu. Holidej se nije mešao. Bili Tanherd je očigledno želeo sam da obavi posao. Poneo je telo svoje žene prema šumarku.

Posle pola sata vratio se i zatekao Džordžijanca na istom mestu gde ga je ostavio. Ništa nije pitao. Pogled mu je bio prazan, odsutan, s neuhvatljivom mišlju iza očiju.

Nije se opirao kada ga je Holidej previo, očistivši mu prethodno rane. Nije izustio ni najmanji krik dok ga je viski pekao po mesu. Otečene usne nisu mu dozvoljavale, da govori, ali on to možda nije ni hteo.

— Kuda ćete sada? — upitao ga je Holidej. Mladić je samo odmahnuo glavom.

— Hoćete li da obavestim šerifa u Kasperu?

Bili je odlučno zatresao glavom. Džordžijanac se namrštitio. Nije mu odmah bilo jasno šta mladić želi. Uostalom, šta bi mu šerif mogao i pomoći? Bili Tanherd je sedeo, zagledan u neku tačku. Želeo je da bude sam. Dole, na ivici šumarka, sveže iskopani grob bio je njegova poslednja veza sa „Morganovim sedlom”.

Bili Tanherd nije više imao ništa. Čak ni brata.

Dok Holidej je uzjahao Miga i polako nastavio put.

*

Sunce je bilo visoko odskočilo i zakriljeno ivicama penušavih obla-

čica koji su se rumeneli od odsjaja sunca.

U sobi saluna „Zlatna mamuza”, Greg Barnabi je postojao sve nerвозniji. Izbegavao je da govori ali je stalno nešto gundao i šetao između prozora i vrata. Njegov pajtaš i saučesnik u mnogim razbojničkim poduhvatima, Džeremi Koul sedeo je pored prozora i zurio na ulicu. S vremena na vreme bacao je pogled na svog kolegu u poslu.

Zidni časovnik u salunu otkucavao je podne.

Koul je imao razumevanje za Barnabijevu nervozu i nezadovoljstvo. Zalihe novca bile su na kraju jer im je od pijačke dilžanse u Koloradu bilo preostalo još jedva stotinu dolara, a u izgledu nisu imali nikakav nov posao. Ostati bez novca bilo je gore nego dobiti šugu. Ponekad mu se činilo da je njihov posao teži od svakog drugog i skoro da je žalio što se nije posvetio nekom drugom zanimanju. Ali sada je bilo kasno da počne ispočetka.

— Greg! — pozvao je Koul svog ortaka. Ovaj je prestao da se seta.

— Sta je? — zapitao je Barnabi.

Koul je pokretom glave pokazao prema salunu u prizemlju.

— Pročetaj dole i donesi jednu flašu pića — rekao je.

Debele Barnabijeve usne razvukle su se u blažen osmeh. To je bila prva Koulova reč koja ga je toga dana obradovala.

— Ta ti valja — izustio je radošno.

— Ali požuri, ne zadržavaj se — opomenuo ga je Koul gledajući kroz prozor. — Nemoj tamo piti već se odmah vrati.

— Ne brini — obećao je Barnabi i istrčao iz sobe kao da ga gone svi đavoli ovog sveta.

Koul je ostao da sedi pored prozora. Obuzet praznim razmišljanjem,

izvadio je iz džepa duvankesu i papir i počeo da zavija cigaretu. Tek što je stavio cigaretu u usta, ugledao je konjanika na početku ulice. Mada je konjanik bio još daleko, Koul je zapazio da se ne radi o običnom kauboju ili putniku.

Jahač je imao na sebi tamno elegantno odelo, belu košulju, uredno vezanu kravatu, fine poluvisoke cipele od boksa i „kalifornija” šešir navučen malo dublje na čelo tako da je senka oboda skrivala uočljivo ocrtane crne obrve i sivoplave svetlucave oči. Još izdaleka Koul je uočio zlatan lanac zakačen za rupicu svilenog prsnika, što je najavljivalo da putnik nije čovek praznog novčanika. Zažmirio je očima što je značilo da napregnuto razmišlja.

U tom je Greg Barnabi bučno ušao u sobu. Očigledno da je uz put penjući se stepenicama potegao iz boce nekoliko gutljaja. Oči su mu već sijale.

Tresnuo je flašu na sto i raširio ruke.

— Evo! — uzviknuo je. — Pravi lek. Potegni Džeremi.

Koul ga nije slušao. Ne okrenuvši se, pružio je ruku da prihvati flašu. — Daj ovamo.

Barnabi je poslušao i dodao mu flašu. Ne skidajući pogled sa konjanika koji je sada bio već sasvim blizu, Koul je nategao flašu i otpio dobar gutljaj. Onda je flašu vratio svom ortaku.

— Vidiš li ovog konjanika — zapitao je.

— Vidim, pa šta? — začudio se Barnabi.

— Mislim da je on rešenje našeg problema. Hajdemo dole da ga pristojno dočekamo.

Henri Bolton bio je šerif u Kasperu već tri godine. Dugo vreme za šerifa u tim nemirnim vremenima i paklenim gradovima Zapada. No, Kasper je nekako bio samo prolazna stanica prema jugu: Daglasu, Laramiju, Čejenu... Desperadosi i lupeži svih vrsta nisu se u njemu zadržavali više od dvadeset četiri časa. Hitali su prema većim gradovima i „masnijim” zalogajima.

Bolton je prevaleo četrdesetu, malo je pustio stomak ali je zadržao dosta snage u mišićima i brzine u rukama. Pošto mu je plata bila mala, odbio je ponudu gradskog saveća da ima pomoćnika, pa su mu platu podigli za toliko.

Tako je Henri Bolton voleo mir u gradu i na svom terenu. Potajno se obraćao bogu da ga mimoilaze razbojnici i ostali šljam kako bi duže živio.

Da li ga je bog čuo ili ne, tek — retko je imao opasnijih sukoba. Ponekad puškanje, pijanih kauboja ili kockanje u kome nije bilo većih obračuna nego pesnicama ili pretnje koltovima.

Toga dana ušao je u „Zlatnu mamuzu” više da bi stvorio utisak nego što je verovao da je po sredi nešto važno. Jedan stranac ga je malopre tražio i rekao da ga čeka u salunu. Bolton se uputio pravo tamo.

U salunu nije bilo mnogo sveta. Nekolicina za šankom i tri stola, u uglovima, za kojima su sedeli građani Kaspera, naviknuti na podnevenu „rundu”.

Stranca je spazio u najudaljenijem uglu.

Ako je i bilo drugih stranaca u gradu, u salunu — ovaj je odmah padao u oči. Crno odelo i crni šešir sa ravnim obodom, košulja blistavobela i somotska kravata na njoj. U ustima je držao tek zapaljenu ci-

garu a pred njim su stajali poredane karte i čaša nekog pića.

Karte? Šerif Bolton je mogao i po odelu i po položaju kako sedi na stolici da zaključi da se radi o pravom kockaru. Da nisu nevoije zakucale na vrata njegovog grada?

Krupnim koracima je prešao prostor između ulaza i Holidejevog stola. Ljudi su ga pratili pogledom celim putem.

Stranac nije ni podigao glavu kada je on prišao, iako je slabašna senka pala na njegov sto. Bolton je tvrdoglavo ćutao i čekao.

U salunu je zavládala tišina.

Džordžijanac je polako podigao pogled. Ledenoplave oči čoveka u crnom uzdrmale su šerifa Kaspera. Gospode, pomislio je, kakav to pogled ima ovaj čovek? Kao da mu je neko iznenada stavio led za vrat.

— Da li ste me vi tražili? — upitao ga je Bolton.

Holidej nije prekidao ređanje karata. Kao da su ga one više interesovale od pojave čuvara zakona.

— Vi ste šerif?

— Jesam. Valjda se vidi po zvezdi — žustro je uzvratilo Bolton.

Kockarev glas bio je miran i hladan.

— Mnogi nose tu zvezdu — rekao je. — Značka nije sve.

Bolton je pokušao da razume ove reči, ali mu je teško uspevalo. Jedino je ispod njih mogao da oseti laku ironiju. A to mu se nije dopadalo.

— Mnogi zamišljaju da su velike marke, a u stvari, su sitna riba — odvratio je, da mu ne ostane dužan.

Holidej je klimnuo glavom.

— Slažem se, šerife! — potvrdio je. — Ali u ovom kraju se dešavaju loše stvari. Zar ne?

— Nisam obavešten — mračno je

uzvratilo Bolton. Stranac mu je išao na nerve.

Holidej je pokazao neodređeno prema severnom delu saluna.

— Poznajete „Morganovo sedlo“, šerife? — upitao je.

Bolton je načuljio uši.

— Poznajem. Šta je sa njim?

— Jedna žena je tamo ubijena — dovršio je Džordžijanac svoju misao.

— Žena? — zamucalo je Bolton. Pogledom je zaokružio po licima oko sebe. Svi su ućutali, svi su bili napeti.

— Žena? — javio se jedan postariji čovek, koji je stajao za šankom. Prilazio je lagano. Imao je suvo, izabrano lice i naočari sa belim tankim okvirom. Holidej je zaključio da je to ili lekar ili sudija.

— Pa tamo jedino živi Tanherd... — izustio je Bolton. Onda se okrenuo prema Holideju. — Čoveče, recite šta imate, ali brzo!

Džordžijanac je ukratko ispričao šta se desilo. Njegove reči su se čule u najudaljenijim uglovima, iako je govorio polako i tiho.

Kad je završio, Bolton je stavio ruku na svoj opasač.

— Rekoste da su bila trojica? Ne možete da ih opišete?

— Ne — odmahnuo je glavom Holidej. — Već su bežali kada sam ja stigao.

— Žena je bila mrtva.

— Već sam vam rekao.

— Kako znate da je bila mrtva?

— Nije disala, šerife — odbrusio je kockar, a Bolton je pocrveneo.

Čovek sa naočarima se umešao.

— A Bili? Šta je sa njim? Da li je ostao tamo?

— Ostao je — potvrdio je Džordžijanac. — Ali ne verujem da ćete ga tamo zateći...

— Zašto?

Kockar je slegnuo ramenima. To je bila samo njegova pretpostavka. Sudeći po mladićevim očima, koje su gorele, Bili Tanherd neće ostati na zgarištu svog doma. Nikako.

— Zašto? — ponovio je šerif nestrpljivo svoje pitanje.

— Kad bi vama na vaše oči ubili ženu i zapalili kuću, zar biste vi ostali? — umesto odgovora upitao je Džordžijanac.

— Šta vi mislite, sudijo? — upitao je Bolton čoveka sa naočarima. Ova vest je bila tako neočekivana da je polovina u salunu mogla da se kladi da je stranac lagao iz nekih svojih razloga.

Sudija nije mnogo razmišljao.

— Treba otići tamo — rekao je. — Neko mora da obavesti starog Kavala... A onda — potražiti strance. Možda nisu daleko odmakli.

Bolton je namršten razmišljao.

— Zar verujete u ovu priču, sudijo? — upitao ga je.

To pitanje lebdele je mnogima na usnama ali ga je šerif izgovorio umesto njih.

Sudija grada Kaspera pogledao je u Holideja i klimnuo glavom.

— Verujem.

Bolton je uzdahnuo.

— Koliko znam — rekao je — u gradu nema stranaca osim njega — i on je pokazao palcem na Holideja — i one dvojice tamo...

Svi su se okrenuli na tu stranu.

Džeremi Koul i Greg Barnabi se nisu osećali najprijatnije pred tim pogledima. Koul se prvi snašao.

— Mi nismo izlazili iz sobe celo jutro — rekao je — a krčmar to može da potvrdi.

— Link? — pozvao je Bolton krčmara.

Čovek za šankom je potvrdio. Tačno je, ova dva stranca su bila u svojoj sobi celo jutro.

Dok Holidej je pogledao dva stranca za susednim stolom. Jedan dugonja sa kosim očima i klempavim ušima, drugi nalik na meleza. Imaju li oni veze sa ubistvom na bregu?

— Skupiću poteru — čuo je Boltona — i odjahaćemo na „Morganovo sedlo“. Odatle ćemo možda naći kakav trag... Ukoliko je sve ovo istina — dodao je pogledavši u Džordžijanca.

— Bolje da požurite — prekinuo ga je sudija.

Predvođeni Boltonom, nekoliko odvažnijih ljudi izašlo je iz „Zlatne mamuze“ po svoje konje.

Malo kasnije, oni što su ostali u salunu, mogli su kroz prozor da vide komešanje jahača, oblake prašine i zveckanje oružja. Šerif Bolton poveo je ljude prema „Morganovom sedlu“. Tamo, međutim, neće nikoga više zateći.

Bili Tanherd je bio otišao s brežuljka.

•

Džeremi Koul nije bio naročiti igrač, ali Barnabi je ludovao za pokerom. Naravno, tvrdio je za sebe da ima „oko“ za naivčine i da tačno zna koga može s dva-tri blefa ili trika da očerupa.

Koul je primetio da njegov prijatelj baca pogled prema usamljenom čoveku koji je za stolom redao karte. Stranac mu se nije sviđeo: naslućivao je nešto opasno u njemu. Neki ledeni mir izbijao je iz njega i ledio svakog ko mu se obraćao ili ga izazivao.

Ali, Grega Barnabija su, izgleda, žuljali dolari.

On je gurnuo laktom Koula.

— Da odigramo jednu? — zapitao je.

— Ja neću — odbio je ovaj.

— Zašto?

— Ne sviđa mi se. Miriše na profesionalca.

— Pa šta? Zar smo mi mamine maze? Hajde, dodi i gledaj kako igram.

— Ne bih ti preporučio...

Ali, Barnabi je već ustao.

Viski mu je ulivao više sigurnosti nego što mu je bilo potrebno.

Holidej je primetio da mu prilazi čovek, ali nije podigao pogled sa stola. Ove večeri nije bio raspoložen za igru. Događaj na „Morganovom sedlu” potresao je i živce takvog kockarskog asa kakav je bio bivši zubar iz Bostona. No, sve je to ipak bio posao šerifa. On će najbolje znati šta valja preduzeti.

Ukoliko, naravno, ne bude kasno.

— Da odigramo, amigo?

Čovek je seo prekoputa, trljajući ruke. Osetio je zadah viskija. Nije mu se igralo, nije želeo prepirku. Slutio je da će se i iz te partije karata izroditi nešto neprijatno.

Ipak, podelio je karte.

Barnabi je počeo da se udubljuje u igru. Holidej je najzad podigao pogled i odmerio svog partnera. Drugog lupeža nije više video. Samo je krajičkom oka primetio da se po stepenicama, na vrhovima čizama. Holidej se pravio da je zadubljen u karte, ali njegovom oku ništa nije promaklo.

— Dakle? Zašto si stao, amigo? — obratio mu se Barnabi.

— Ne treba mi više karata — rekao je Džordžijanac.

— Zaista? Ti si srećan momak, amigo. Meni će trebati dve. Podeli mi i spremi se da odbrojiš gubitak.

Ali Barnabi je izgubio tu rundu.

I sledeću. I još jednu. Holidej ga je s ledenom hladnoćom tukao u svakoj partiji i skupljao gomilu ispred sebe.

Greg Barnabi je tako ugledao strasan prizor: ostaće bez centa u džepu, a njegov partner ga je ostavio na cedilu. Čak bi i potezanje „kolta” bio rizik. Bez Koula on je bio ništa, sa njim je značio lep razbojnički tandem.

— Mnogo dobijaš, amigo? — zarežao je Barnabi videći da su čak i njegova četiri kralja preslaba za Holideja.

— Može se reći da ti mnogo gubiš — odvratio mu je kockar.

— Tu nisu čista posla! — nastavio je Barnabi. Više nije ni gledao karte. Predosećao je svoj poraz, ali nije umeo sebe da zamisli opelješnog.

— Hoćeš da kažeš da varam? — zapitao je. Dok prisećajući se slične situacije u Šeridanu.

— Bašto to! Ne sviđa mi se tvoja igra.

— Ne bi ni meni da sam na tvom mestu — mirno je uzvratio Džordžijanac. Primetio je Barnabijev pokret ruke.

— Ne pokušavaj ništa — opomenuo ga je. — Šteta je da u Kaspe-ru ostaneš bez čizama.

— Mene nećeš zaplašiti!

Holidej je lagano pokupio novac.

Barnabi je isto tako lagano ustao i opkoračio stolicu i našao se iza nje.

U salunu je zavladao tajac.

Holidej se zavalio natrag, na naslon svoje stolice. Opet počinje, pomislio je s gorčinom. Uvek je morao da svoju poštenu igru dokazuje oružjem. Gledao je Barnabija pravo u oči i čekao.

Razbojnik je oklevao.

Da je bar znao gde je Koul. Vreba li iz nekog ćoška ili se negde izgubio? Ne, to bi bilo prvi put da ga ostavi tako. Koul je sigurno tu negde, čeka sa zapetim revolverom.

Pucaće obojica istovremeno, ali iz raznih pravaca. Tu nema promasaja, kicoš će biti gotov.

Posle mogu da odu. Šerif je na putu, niko ih neće zadržavati. Tako je razmišljao Greg Barnabi i smeškao se svojim mislima.

— Nisam primetio da je varao — začuo se sudijin glas.

Stajao je negde na pola puta između njih ali ne na liniji „koltova“. Pokušao je da smiri napetu situaciju. Međutim, njegov nastup samo je razjario lupeža.

— Što se ti mešaš, rago matora? — proderao se.

— Tebi sigurno nije poznato da sam ja sudija — odgovorio je čovek. — Ako ne umeš pošteno da primiš poraz, nemoj ni da igraš...

Barnabi je razrogačio oči.

— Šta? — dreknuo je. — Meni tako govoriš? Probušiću te kao izlizani dolar na rodeu, stara ludo!

Pri tome je izvukao „kolt“ i koraknuo korak natrag.

Sudija je zavrnuo ivice svog kaputa i pokazao da je nenaoružan. To, međutim, nije napravilo utisak na Barnabiju.

Niko u salunu nije pokušao da interveniše. Ljudi su se uvukli u sebe i bacali poglede prema vratima kao da im je jedini spas bio dolazak šerifa Boltona.

Dok Holidej je i dalje sedeo na svojoj stolici.

Onda su se otvorila vrata. Ljudi su tek tada bili svesni kako je u salunu bilo mračno. Sa otvaranjem vrata prodrli su u zadimljenu prostoriju zraci zalazećeg sunca. Kao veliki, dugi pozlaćeni noževi presekli su stolove i pod i zaparali uprljane zidove.

Glave su se kao po komandi okrenule na tu stranu.

Čovek na ulazu nije bio Bolton. Za trenutak, oertavao se prema sun-

cu kao od tame isklesani kip. Imao je krznenu jaknu, velike čizme skoro do kolena i „kentaki“ pušku u desnoj ruci.

Vrata su se ponovo sklopila za njim i nekoliko puta zanjihala.

Greg Barnabi se malo pomakao ustranu, ali revolver nije ispuštao. Pogledao je i on.

Ono što su svi videli nije bilo prijatno.

Sudija se prvi pokrenuo iz opšte obamrlosti i podigao ruke.

— Bili! — rekao je glasno. — Zar nisi sreo šerifa...?

Da, bio je to Bili Tanherd.

Od njegovog mladalačkog, lepog lica kao da nije ostalo ništa. Velika, modra brazgotina pružala mu se duž levog obraza i ružila mu celu levu stranu. On, koji je ljude srećao osmesima i pozdravima, sada je ušao mračan i ćutljiv.

Barnabi se zablenuo u mladića, ne bez odvratnosti.

A Tanherd je polazio pravo prema njemu. Gledao ga je dugim, ispitivačkim pogledom. Lupež je osetio da mu čovek pretražuje i najmanji delić lica, trudeći da se nečega seti.

— Bili! — ponovo se javio sudija, ali bezuspešno.

Tanherd ga nije ni pogledao.

Njega i Barnabija razdvajala su samo dva koraka. Zbunjen i razdražen, razbojnik je okrenuo „kolt“ prema njemu.

Tanherd je spustio pogled prema Barnabijevom „koltu“.

Holidej se nečujno digao sa stolice.

Razbojnikov prst je zadrhtao na obaraču.

Bili Tanherd je polako preneo pogled prema Holideju. Oči su im se srele. Jedan je pitao nemo, drugi je odgovorio glasno.

— Ne — čuli su Džordžijanca da je rekao — nije od onih!

Barnabi je postao sve nervozniji.

— O čemu govorite? — zauriao je. — Kažite ovom strašilu da se odmakne ili ću mu...

Dalje nije stigao.

Bilijeva puška napravila je munjevit, kratak luk kroz vazduh i pala na Barnabijevu šaku. Začuo se tup udar, urlik bola, a onda je grmnuo Holidejev „kolt“.

Sve se odigralo u jednom dahu.

Tanherd je zurio u Džordžijanca, ne shvatajući zbog čega je potegao revolver i to negde mimo njega, mimo svih.

Dok Holidej je mirno vratio oružje u futrolu. Tek tada se začulo krckanje ograde na spratu i jedno telo se sunovratilo odozgo, prema stolovima ispod.

Džeremi Koul nije uspeo da iz zasede preokrene situaciju u svoju korist.

Pao je prostreljenog ramena, zadobivši još nekoliko lakših povreda pri padu.

Barnabi nije imao vremena da gleda šta mu je sa partnerom. Zgrčen, uvijao se od bolova, psujući i stenjući u isti mah. Čev Tanherdove puške oduzela mu je ruku od samog ramena. Prosto je nije osećao.

Ljudi su se razmyleli po salunu. Trojica su izvukla Koula ispod prevrnutog stola, na sredinu prostorije. Žagor je najzad zavladao u „Zlatnoj mamuzi“, a prava grmljavina uzvika sačekala je Boltonov povratak.

Šerif Kaspera se pojavio posut prašinom od glave do pete. Ni ostali nisu bili bolji. Znoj se isparavao od njih, mešao se sa prašinom i niz lice ostavljao crne tragove.

— Šta se ovde dešava? — uzviknuo je još sa vrata.

— Svašta — prišao mu je sudija. — Kako je tamo?

Bolton je slegnuo ramenima.

— Zgarište, mnogo tragova konja, oni najglavniji su se izgubili u reći.

— Je li stari Kavalo bio sa vama?

Šerif je klimnuo glavom.

— Ostao je na ivici šumarka, pored groba...

— Bili je tu.

— Bili? Gde je Bili? On će nam opisati ubice... Gde je?

Ljudi su se osvrnuli, pretražujući pogledima oškovce, ali Bilija nije bilo nigde.

— Sad je tu bio — začudio se neko.

— Otišao je — promrmljao je sudija. — Imam utisak da je nekog tražio i nije našao. Onda je izbio nesporazum, on je ovog ovde lupio puškom po ruci a onaj kockar je ustrelio drugog koji se nalazio u zasedi, na spratu gore...

— Koji kockar? Kojeg gore? Nebesa, ovaj dan mi izgleda kao cela godina! — procedio je Bolton, obrisavši rukavom očnojemo čelo. — Devotka ubijena, ubice pobile, u salunu pucaju, Bili nestao... Samo nam fali još da je kockar otišao. Gde je?

— Nema ga... — obavestio ga je neko iz gomile.

Bolton je opsovao.

U gužvi niko nije primetio novo lice.

Uzao, lisičje lice na kome su svetlucale lukave, sitne oči. Usne su mu bile tanke i da nije iznad njih bilo malih negovanih brčića, teško bi se izdaleka mogle primetiti. Nosio je mrko, prugasto odelo.

— Kako nema ga? — zgrnuo se Bolton. — Pa nije se pretvorio u... vazduh?

— Može on to kad zatreba — javio se nepoznati. Smeškao se i trljao ivicu noktiju o rever kaputa.

— Ko ste vi? — narogušio se Bolton. Njemu je odjednom tog dana bilo previše stranaca u Kasperu. — Poznajete ga?

— Oh, imao sam čast. Vrlo, vrlo vešt čovek. U stanju je da ode, a da ga niko ne zadrži.

— Možda znate kuda je otišao?

Došljak je slegnuo ramenima, smeškajući se.

— Kuda? Ko zna!

— A ko ste vi? Po odelu ne bih rekao da ste farmer ili rančer. Ni kauboj. Igrate li i vi poker?

— Igram, šerife. Hoćete li jednu partiju?

— Nebesa! — zarežao je Bolton. — Ako ne odmaglite, strpaću vas u zatvor!

— Bez ljutnje, šerife — naklonio se došljak, smejući se usiljeno. — Odmah ću se povući. Konj mi je napolju. Ništa ne brinite!

— E, stanite — dreknuo je Bolton.

— Šta je sad? Zar mi niste rekli da se gubim?

— Jesam! Ali ne pre nego što nam kažete njegovo ime!

— Njegovo? Pa zar ga niste prepoznali?

Bolton je, međutim, prečuo njesudijom. Nije mu se dopadao ovaj prevejani kockar.

— Zašto bih ga prepoznao? — upitao je.

— Pa, to tamno odelo... — podigao je došljak jedan prst. Zatim je podigao drugi: — Pa drška od slovače na „koltu”...

Bolton je napregnuto slušao.

Došljak je podigao treći prst.

— Obično se kocka... Odličan je strelac...

— Holidej! — skoro je viknuo sudija. Od tog glasa i imena svi su se ukočili. Bolton je zurio čas u sudiju, čas u nepoznatog došljaka.

— Holidej? Dok Holidej? — procedio je.

— Baš on, šerife! Sad bih morao da odem ako nemate ništa protiv.

Bolton je, međutim, prečuo njegovo pitanje.

U sebi je ponavljao to ime: Dok Holidej! U Kasperu? Pa to bi bila kuga za grad, nevolje za njega, šerifa. Molio je boga da je otišao zauvek, da nije ostao u gradu. Zaklinjao se u sebi da će, ako to bude istina, to da je već otišao — dobro proslaviti. Napiće se ko truba.

— Samo nam je on nedostajao — mrmljao je.

Barnabi je klečao pored Koula i pridržavao ga. Obojica su čuli to ime i nije im bilo lako oko srca. Smućeni i beznadežni pošli su uz stepenice ka svojoj sobi. No tamo, čekalo ih je iznenađenje.

Pred vratima njihove sobe stajala je ridokosa lepotica zelenih očiju.

III

Dok Holidej je na svom ždrepcu izjahao iz Kaspera u sumrak.

Nije daleko stigao.

Trag koji je mislio da prati više nije nalazio. To ga je nateralo da zategne uzde i da se okrene natrag.

Jedan mladić, u nekim ostacima od pantalona i ispranoj košulji pocepanoj na laktovima, izbacivao je iz konjušnice veliku korpu prljavog sena. Preko bedara bila mu je povezana debela platnena pregača.

Džordžijanac je priterao konja

prema ogrotnim drvenim vratima i nagnuo se u sedlu.

Mladić je odložio vile.

— Kuća Kavalovih gde je?

— Kuća? — Osmehnulo se momak. — To nije kuća, mister. To je...

— Stračara?

— Da, baš tako. Stračara. Odmah iza trgovine mister Smarta.

Holidej mu se zahvalio, klimnuvši glavom.

Skrenuo je sa glavnog puta i ostavio Miga da ga sačeka u uzanom prolazu između kovačnice i pansiona misis Karmodi.

Koraćao je lagano, opuštenih ruku, tako da mu je palac pri hodu dodirivao ivicu futrole.

Vins Kavalo imao je kućicu sasvim uvučenu, neuglednu ali sa bogatom vegetacijom. Bilo je tu drveća, žbunova, lozica na zidovima — i iznad svega toga dizao se deo krova kao vrh neke planine nad prашumom.

Jedan čovek je stajao ispred i zurio u nju.

Visok čovek u krznenom kaputu, sa puškom u ruci.

Holidej nije imao nameru da priгуšuje sopstvene korake. Na šum iza sebe čovek se okrenuo i podigao pušku. Džordžijanac je zastao.

Tako su se gledali kratko vreme, Bili Tanherd i Dok Holidej.

Mladić je zatim spustio oružje i sagnuo glavu.

Bili Tanherd je, te večeri, poslednji put stao pred kućom iz koje je, nedavno, uzeo za ruku voljenu devojku i odveo na venčanje.

U poslednjem oproštaju bio je prekinut, ali se nije videlo da li pati ili ne.

— Hoćeš da pođem sa tobom, Bili? — upitao ga je Džordžijanac.

Mladić je podigao glavu a onda

žustro otresao. To je značilo odbijanje.

— Njih dvojica — nastavio je Holidej posle kratkog ćutanja.

Tanherd ništa nije rekao.

Stajali su tako jedan prema drugom, sa različitim mislima i različitim osećajima.

— Moraćeš da dugo jašeš — nastavio je Džordžijanac. — Da spavaš u sedlu, da se budiš na svaki šušanj. Moraćeš dobro da gađaš. Moraćeš da ubijaš, Bili! Da li ćeš moći?

Mladić je ćtao.

— U redu — rekao je kockar — osveta je tvoja.

Mladić je i dalje ćtao.

To je, u stvari, i bio nekakav odgovor.

Na „Morganovom sedlu“, gde su razbojnički pucnji prekratili život voljene žene, Bili Tanherd je zane-meo.

Od iznenadnog šoka i strašnog prizora izgubio je moć govora.

Dok Holidej je to pretpostavljao. Međutim, verovao je da to neće dugo trajati. Malo vremena, i komad izvesnog puta koji je morao da pređe da bi u srcu našao nekakav mir. Ako se to moglo nazvati mirom.

Bili Tanherd je sada živeo samo za jedno: za osvetu.

Tu pamići nije bilo.

Sve dok sva trojica razbojnika ne padnu pod mecima njegovog oružja, ili pre toga ne padne on.

Džordžijanac je pogledao prema zvezdama. Noć će biti hladna.

Bez reči se okrenuo. Tanherd je ostao da stoji na mestu, urastao u zemlju poput sasušenog drveta. Sačekao je da se topot Holidejevog ždrepcu utiša pa je i sam krenuo.

— Uđite — rekla je ridokosa i otvorila vrata svoje sobe. — Hoću nešto da razgovaram s vama.

Iako je u pitanju bila žena lepa i ženstvena po spoljnom izgledu, njen glas je zvučao oštro i zapovednički tako da su Barnabi i Koul bez reči poslušali. U sobi se sem udobnog širokog kreveta nalazio još umivaonik, kanabe, dve fotelje i nizak stolić sa punom flašom viskija i čašama. Pridrživajući se za rame Koul je seo na kanabe i požudno pogledao flašu. Uočivši njegov pogled, ridokosa je sedajući u fotelju progovorila.

— Poslužite se. Treba vam nešto žestoko da vam vrati snagu.

Koul je nasuo piće u dve čaše i lupeži su jednim gutljajem iskapili sadržaj. Koul je ponovo nasuo i uzevši čašu upitno pogledao devojkicu.

— Dakle, da čujemo u čemu je stvar, gospodo.

— Stvar je dosta jednostavna. Isпали ste naivne budale jer ste ušli u igru sa čovekom o kome ništa ne znate. — Ridokosa je kratko začuvala. — Iskreno rečeno, dobili ste što ste zaslužili.

Koul je gnevno stisnuo usne. — Ne vidim onda zašto ste nas pozvali ovamo. Da nam se rugate?

Devojka je kratko odmahнула glavom i dugačka kosa joj se zaljuljala na ramenima. — Ne, naprotiv, pozvala sam vas jer razumem kako se osećate... i zbog toga što verujem da žarko želite da izravnate račune sa čovekom koji vas je srediо.

Koul ju je pogledao ispod oka.

— Čak i da je tako, to je naša stvar, mis. Ne vidim kakve to veze ima sa vama.

— Ima. Taj isti čovek naneo mi je veliko zlo. Cilj mi je da mu se osvetim.

Koul je iskrivio lice u zao osmeh. — I hteli biste da mu se mi osvetimo i za vas.

— Da — rekla je ridokosa kratko.

Koul je zažmorio. Nanjušio je da se iz mržnje ove žene može izvuci neka korist. U ovom trenutku to bi im dobro došlo jer su ostali skoro bez dolara. Bilo bi dvostruko zadovoljstvo vratiti dug Holideju i istovremeno profitirati.

— Hm — promumlao je. — A šta bi bio vaš udeo u toj osveti?

— Novac. Platila bih vam trud i rizik.

— Koliko?

— Pet stotina dolara — rekla je ridokosa kratko.

Koul se lukavo osmehnulo. — Pet stotina? Zna li vi ko je taj čovek, mis?

— Znam.

— Onda znate i to da je taj tip najopasniji revolveraš na zapadu. Potegnuti revolver na njega veliki je rizik.

— Nemojte da se zalagujemo — prekinula ga je devojkica. — Nećete vi izaći na obračun s njim. Zna li vi i druge metode daleko lakše i manje opasne. No neka vam bude. Plaćiću hiljadu dolara.

Koul je klimnuo glavom. — Dobro, hiljadu dolara s tim što ćete nam odmah dati dve stotine. Ostali smo bez novca.

Ridokosa je bez reči prišla svojoj putnoj torbi i iz jedne pregrade izvadila nekoliko novčanica. Pružila ih je Koulu.

— Evo. I ne zaboravite da ću moći da vidim šta radite. Biću uvek negde u blizini.

Koul je ustao i zlobno se osmehnulo. — To je dobro, jer će nam novac biti na domaku ruke.

Praćen Barnabijem izašao je u hodnik a ridokosa je zatvorila za

njima. Zatim je prišla umivaoniku i zagledala se u svoj lik. To lice učinilo joj se znatno drukčije od onoga koje je gledala dve godine ranije. Bilo je isto tako lepo kao i pre ali je u njemu bilo i neke britkosti i oštine.

Bilo je to lice znatno izmenjeno bolom, životnim tegobama i mržnjom ali da ga je mogao videti Dok Holidej bi u njemu odmah prepoznao lice Lauri Higgins.

U Daglas, na reci Nort Pleit, ubice su stigle popodne. To je bila poslednja železnička stanica na liniji Nebraska. Sunce je počelo da zalazi.

Pregazili su Nort Pleit, koja je vijugala podnožjem Larami planina. Tekla je prema zapadu, prolazila kroz Nebrasku i kod Omahe se ulivala u Misuri.

Rič Gaven, Majk Limbi i Averel Grin skoro su bez predaha jahali i konji su pod njima posrtali.

Želeli su da budu što dalje od Kaspera i „Morganovog sedla”. Ma da su bili ubice najgore vrste, ipak je smrt žene za njih značila veću opasnost od ma koje do tada. Žena na Zapadu bila je simbol časti, potomstva, stuba kuće... OGREŠITI SE O TO BIO JE KRAJNJI ZLOČIN.

Zato su i pretpostavljali da će gnev građana biti mnogo veći.

Osim toga, tu je bio i Ted Tanherd. Morali su i njega pronaći. Ako se negde i krio, onda su to bili veći gradovi. Tamo u gomili mogao je da bude manje upadljiv. Pošto je pobeo sa svim novcem, morao je znati da će ga tražiti. Bilo je pitanje vremena kada će ga sustići, pre svih granica okolo.

— Prokletstvo! — opsovao je Limbi kada mu je konj poklekao i

zamalo ga zbacio sa sedla. — Govorio sam da ćemo železnicom brže stići...

— Ne lupetaj! — obrecnuo se Gaven na njega. — Prvo: možda na stanici čekaju šerifovi pomoćnici, obavešteni o našoj poseti Kasperu. Drugo: zar imaš savesti da se voziš železnicom koju si nedavno opljačkao...?

Majk Limbi se zacerekao.

— Pravo kažeš! — rekao je. — Sve mi se čini da će u Daglasu biti gužve.

— Ja bih izbegavao gužve — promrmljao je Averel Grin.

— Ostario si! — dobacio mu je Limbi. — U poslednje vreme suviše razmišljaš, a to je opasno.

— Hteo bih da proživim još koju godinu...

— Preživećeš, ne brini! Ako ne na vešalima, onda sigurno u zatvoru!

I Limbi se opet zacerekao. Malo boje osenčilo je njegovo inače uvek blede lice.

— Nije mi do šale! — ljutnuo se Grin. — Da nisi pucao u onu ženu, sada bih spavao u nekom hotelu a ne u sedlu!

Limbi je zategao uzde i oktenuo se prema Grinu.

— Nemoj da držiš pridike, matoru! Nisam raspoložen za propovedi. — Zvaću te kad me budu vešali!

— To nećeš doživeti, sigurno...!

— Dosta! — prekinuo ih je Gaven. — Ulazimo u grad i otvorite oči. Prvo ćemo pregledati zid na šerifskoj kancelariji, možda imaju već izlepljene poternice.

— Šta? Pa, nikad se nisam ni slikao za tako nešto — uzviknuo je Limbi skoro veselo.

— Zaveži! — prasnulo je Gaven. — Učinilo mi se da sam video Te-
da Tanherda.

— Šta? — izbezumio se Limbi. — Šališ li se to sa mnom?

— Rekao sam da mi se učinilo — odgovorio je Gaven — a to ne znači da sam siguran. Ima li Ted pantljiku od zmijske kože na šeširu?

— Ima! — izletelo je Grinu.

Gaven je klimnuo glavom.

— I ovaj je imao. Proverićemo! Hajde!

Projahali su ulicom kao da ih đavoli gone. Oblak prašine rasplinjavao se za njima na obe strane ulice, sudarajući se sa zidovima kuća.

Tamo, na mestu gde se Gaven učinilo da je prepoznao Tannerda, nije više bilo nikoga.

— Da nisi sanjao? — upitao je Limbi, okrećući se na sedlu poput zveri uhvaćene u klopku.

— Prokletstvo! — javio se Grin. — Ako je i bio on, odmaglice na vreme.

— Raspitaćemo se malo okolo — rekao je Gaven.

— Gde? Daglas je pust kao da je nečiji pogreb...

Zaista, mnogi drveni kapci bili su namaknuti na prozore i vrata. U vazduhu se osećao opori ukus prašine. Tu i tamo stajali su ljudi u grupicama i razgovarali, ne primećujući strance. Kao da se događalo nešto što se ticalo celog grada.

Skliznuli su iz sedala kao po komandi pred krčmom „Prvoklasni salon”. U stvari, bila je to krčma najgore vrste, prljava, ustajala i svake večeri do tavanice ispunjena dimom i neopisivom larmom.

U to vreme unutra se nalazilo nekoliko gostiju. Svi su stajali za šankom i mrmorili o nečemu.

Tri razbojnika su se uputili pravo prema krčmaru.

— Viski! — rekao je u ime svih Limbi.

Krčmar je poredao tri čaše i po-

čeo da sipa. Limbi je zgrabio celu flašu i spustio je pored sebe.

— To košta dva dolara! — rekao je krčmar. Bio je to krupan, ugojen pedesetogodišnjak sa velikim podočnjacima i opuštenih obraza. Imao je rošavo lice. Verovatno su ga nekada davno upropastile boginje ili neko drugo kožno oboljenje.

Limbi je spustio ruku prema „koltu”. Ali Gaven ga je preduhitrio.

— Viski je sve skuplji — rekao je i bacio novac na ploču.

Krčmar je slegnuo ramenima. Limbi je s negodovanjem pogledao u Gavena. On bi već ovom naduvenku pokazao šta misli o plaćanju unapred.

— Je li danas neki praznik? — nastavio je Gaven zapodenući razgovor. — Daglas je vrlo pust...

— Nije praznik, mister — odgovorio je krčmar, predajući tek obrisane čaše na policu. — Ljudi su otišli na groblje...

— Na groblje? Ko je umro?

— Šerif.

— Šerif?

Limbi i Gaven su izmenjali poglede.

— Od čega je umro? — nagnuo se Limbi napred. Lice mu je bilo ozareno. Smrt bilo kog šerifa bila je za njega dobra vest. Ovaj ovde možda nije stigao da pogleda sveže poternice.

— Od čega? Od čega ljudi umiru u Daglasu? Od olova, mister...

Limbi je goreo od nestrpljenja da sazna što više, ali ga je Gaven smirio nagazivši ga čizmom.

— Iz zasede? — upitao je lupež. Delovao je nezainteresovano i nonšalantno, kao neko koga se sve to ne tiče, ali pita iz čiste pristojnosti.

Krčmar se nalaktio na šank.

— Neka mi niko ne kaže da na ovom svetu ne postoji sudbina, mis-

ter. Naš šerif se slučajno našao u gradskoj štali kada je naišao neki stranac na umornom konju... mnogo umornom konju. Hteo je da kupi drugog, odmornog konja i da nastavi put. Šerifu se učinilo čudno što se taj neznanač toliko žuri. Normalno je da čovek bar svrati u salun, spere grlo pićem i nešto prezalogaji, zar ne? — dodao je krčmar.

Gaven je osetio da mu je pod grlom nešto zaigralo. Naslućivao je da je krčmareva priča značajna za njih.

— Našem šerifu to, takođe, nije promaklo. Zapitao je neznanca ko je i odakle dolazi. Znao, čulo se za neku pljačku voza i šerif je hteo da sve proveri.

— I... šta je uradio? — zapitao je nesvesno Gaven.

— Zatražio je od neznanca da ostane u gradu dok ne dobije opis pljačkaša voza. Na to je stranac potegao revolver i šerif je ostao na mestu mrtav.

— I...?

— Sad će u svemu odlučiti sudija, ali ne sumnjam da će ubica visiti.

— Sudija? — začudio se Limbi.
— Zar je stranac uhvaćen?

— Naravno, mister! — isprsi se krčmar. — Zgrabili smo ga za čas! Sad je iza rešetaka. Čuva ga šerifov pomoćnik Gaj Geret.

— Kako se stranac zove? — javio se Grin iz pozadine. Krčmar je slegnuo ramenima. Nije znao; nije ga se ni ticalo.

— Biće obešen, a ime ćete saznati na nadgrobnom kamenu. Još sutra.

Rič Gaven je ispio piće i izašao napolje. Limbi i Grin su ga pratili u stopu.

— Prokletstvo! — škripao je

Majk Limbi zubima. — To je sigurno Ted. Uхватili su ga i obesice ga! A mi? Šta čekamo?

— Zaveži, Majk! — učutkao ga je Gaven. Sišao je sa trotoara i laganim koracima uputio se prema zgradi na kojoj je velikim slovima pisalo „Šerifov ured“.

Limbi i Grin su išli sa njegove leve i desne strane.

— Šta da radimo? — navaljivao je nestrpljivo bledunjavi revolveraš.

— Oslobodićemo ga nekako — odgovorio je Gaven.

— Noćas?

— Ne, već odmah.

— Ali...

— Mučni malo glavom! — zarežao je Gaven. — Više od pola grada možda je na pogrebu. Bio je to dobar šerif za njih, voleli su ga. Kad se vrate, možda će biti kasno za Tanherda.

— Zbog čega bi bilo?

— Masa će ga možda linčovati! I kako da od njega saznamo gde je sklonio naš novac?

— U pravu si.

— I jesam. Sada je tamo samo pomoćnik. Ljudi u gradu je malo, ulice su prazne. To nam je jedina šansa.

— Pa, krenimo onda! — siknuo je Limbi.

— Idiote! Pa idemo već, zar ne vidiš?

Limbi se osvrnuo oko sebe. Zaista, šerifova kancelarija se nalazila skoro na dohvatu.

Sunce je zašlo za bregove i prve svetiljke planule su u kućama. Mrak se iznenada zgusnuo i ugnjezdio u Daglasu, Gaven, Limbi i Grin zastali su pred šerifovom kancelarijom.

— Geret! — doviknuo je Gaven pomoćnikovo ime, koje je čuo od krčmara.

Malo prozorče sa rešetkama na ulaznim vratima se otvorilo i iznut-

ra se zabelelo nečije lice. Onda su sva trojica ugledala kako se cev puške uperila pravo u njih.

— Ko ste vi? Šta hoćete?

Limbi je nervozno zgrčio prste.

— Tražimo pomoćnika šerifa...

— progovorio je Gaven. Ovakav doček nije mu se svideo.

— Ja sam. Šta želite?

— Otvorite, pa ćemo vam reći.

• Ljubavni •

romani

— Svakog utorka —

LJUBAVNI

VIKEND ROMAN

— Svakog petka —

SILUETE

— Svakog 10. u mesecu —

VANREDNI

LJUBAVNI ROMAN

— Ne dolazi u obzir. Ne poznajem vas! Šta hoćete?

— Prvo sklonite pušku — prode-
rao se Limbi.

Ali čovek iznutra nije davao na to ni pet para.

— Do suđenja ne puštam nikoga unutra. Odlazite ili ću pucati!

Limbi je pogledao u Gavena. Je-

dan trenutak svi su ćutali. Onda se Gaven javio:

— Geret, tražimo jednog pljačkaša. Mi smo detektivi sa železnice.

— Kakvog pljačkaša?

Gaven je hladnokrvno opisao Teda Tanherda. To je izgleda upalilo i pomoćnik šerifa u Daglasu kao da je promišljao šta da uradi.

— Tražimo samo da ga pogledamo. Možda nije on — završio je Gaven.

— Imate li kakvu potvrdu da ste sa železnice?

— Imamo! — rekao je Gaven sa sigurnošću u glasu i mašio se za džep.

Brava na vratima je škljocnula. Prvo se pojavila puška a onda visok, naočit momak od nešto oko dvadeset pet godina, pepeljastoplave kose i dugih zulufa. Na košulji od krupnih crvenih pruga blesnula je limena zvezda.

— Pokažite mi! — rekao je.

Gaven je koraknuo napred, pre-
turajući po džepovima. Gaj Geret je malo pomerio pušku nadole. To je Limbiju bilo dovoljno.

Raskrečen i malo pognut, opalio je u Gereta i izbio mu pušku iz ruke.

Drugi metak zario se pomoćniku šerifa u rame i odbacio ga s praga unutra. Geret je pao i samo su se čizme videle napolju. Gaven se u dva skoka našao kraj njega i nogom mu ubacio čizme u kancelariju.

Grin je ostao pred vratima, motreći na ulicu.

Limbi i Gaven su uskočili unutra.

Skinuli su savijenu žicu sa nani-
zanim ključevima i uputili se prema
čelijama.

— Gle! — uzviknuo je Ted Tanherd kada je ugledao Limbijevu njušku iscerenu u pobednički osmeh.

Zatvorenik je bio snažan, visok čovek tridesetih godina, crne razbarušene kose i uglastog lica, sa koga su sjaktile oči večno nemirne i oprezne. Stajao je uza sami zid, čuvši nedaleko pucnjavu i bat čizama.

Svemu se nadao osim svojih partnerima. Ipak i to je bilo bolje od sutrašnjeg konopca.

— Izlazi! Brzo! — dreknuo je Limbi.

Ted Tanherd je malo oklevao. Znao je šta ga čeka ako i pođe sa njima: dugo ispitivanje o novcu i, na kraju, opet metak u leđa.

Međutim, šanse je uvek bilo. Svugde osim u ovom smrdljivom zatvoru punom pacova i vlage, s pogledom na vešala.

— Šta čekaš? Da te ispovedimo? — ubacio se Gaven u njegovo razmišljanje.

Tanherd se provukao kroz rešetkasta vrata u hodnik.

— I ne žuri! — opomenuo ga je Limbi, nabijajući mu cev „kolta“ u stomak.

Kad su izleteli napolje, zatekli su Grina kako sa revolverom drži u šahu nekoliko prispelih građana.

Gaven je nanišanio na fenjer koji se klatio na ulazu u gradsku štalu. Opalio je i svetlost je utrnula, ostavljajući deo ulice u tami.

— Brzo!

Provlačili su se kroz uličice i prolaze između kuća, osluškujući. Zamor se pojačavao, ali u blizini nisu primetili nikakvo kretanje.

— Gde su konji? — upitao je Tanherd šapatom.

Niko mu nije odgovorio.

Ušunjali su se u neku razvaljenu šupu, krcatu starim drvenim točko-

vima, napuklim bačvama i sanducima, koturima za bodljikavu žicu i polomljenim držajama za lopate i vile.

Niko ih nije pratio.

— Šta čekamo? — požurivao je Tanherd. Njemu se nije ostajalo u gradu gde su ga čekala vešala.

— Čekamo da propevaš — rekao je Gaven. — I bez trikova!

Tanherd ih je pogledao. Iako je bio mrak, mogao je da pročita svoju lošu sudbinu.

— Novac nije kod mene! — rekao je.

— To znamo! — prosiktao je Limbi. — Reci gde je.

Tanherd se nasmejao.

— Misliš da sam budala, Limbi? Da kažem, pa da mi saspeš metke u trbuh?

— Nemoj da odugovlačiš — opomenuo ga je Gaven. — Hoćemo naš deo, ne igray se našim strpljenjem!

— Mojim pogotovo — dodao je Limbi. Tanherd je osećao za vratom njegov vreli dah.

— Ništa vam neću reći dok...

Limbi nije izdržao. Lupio je Tanherda „koltom“ pljoštimice i ovaj je pao jeknuvši.

Limbi je uzeo sa eksera smotuljak nekog tanjeg konopca i razvezao ga.

— Izuvaj ga! — naredio je Gaven Grinu.

Tanherd je začas bio bos.

Vezali su mu čvrsto noge, nabacivši mu pod tabane gomilice trule slame. Gaven i Grin su mu stegli obe ruke, dok je Limbi seo na noge i kresnuo palidrvce.

Plamići su se lagano približavali bosim Tanherdovim nogama. Kad su doprli do kože, on se od bola povratio iz nesvestice. Zgrčio je prste ali nije mogao nikuda. Limbi se zadovoljno cerio. Nabacivao je na plamen još slame i gurao prema koži.

Tanherdovo čelo. Potmulu uzdasi i nom. Gaven mu je stavio šaku na usta.

Krupne graške znoja orosile su Tanherdovo čelo. Potmulu uzdasi i urlici doprli su ispod Gavenove šake do Limbija.

— Govori! — dobacio mu je, odmakavši malo gomilu zapaljene truleži. Gaven je malo popustio stisak.

— Prokleti... pacovi...

— Nastavi! — rekao je Gaven i ponovo sklopio šaku.

Tanherdova koža počela je da crveni. Limbi bi tada malo odmakao, ne davši da se ovaj onesvesti već da se malo povрати. Onda bi opet prinosisio plamen. Uživao je u svom poslu.

— Dakle? — ponovo se oglasio Gaven, popustivši stisak.

Tanherdova koža počela je da crvenearao usta, pokušavajući da nešto kaže. Gaven i Limbi su primakli glave.

— Železnička stanica... — cedio je Tanherd slog po slog, iskolačenih očiju. — Bure... Bure za vodu...

Limbi je pogledao u Gavena.

— Nebesa! — uzviknuo je. — Ko bi se toga setio? Naš novac je u velikom rezervoaru sa vodom kojom se napajaju lokomotive? Drugi kopaju pod zemlju a naš prijatelj stavlja u vodu, kao ribe?

— Zaveži! — prekinuo ga je Gaven. — Moramo da se izvučemo nepromaćeni odavde...

Limbi je zapeo obarač svog „kolta“

Ted Tanherd je nemo ali užasnuto posmatrao cev koja se okretala prema niemu. Dok su se Gaven i Grin gurali na izlazu da osmotre teren prema ulici, Limbi je povukao oroz.

Pucanj je prolomio tišinu večeri kao prasak groma.

Gaven je iznenađen, odskočio ustaranu, izvadivši svoj revolver iako ni-

je bio svestan odakle mu to preti opasnost. Grin je klečao, poguren, pokušavajući da prodre pogledom u tamu koja je obavijala Limbija i Tanherda.

— Majk! — čuo se Gavenov šapat. — Zašto si pucao?

— Ovaj pas — rekao je Limbi — više neće vući za nos svoje prijatelje! Niti će dobiti svoj deo.

— Ti... ubio si ga? — upitao je Gaven muklim glasom.

— Nego? Rekao nam je šta ima i više nam nije potreban...

Žestok udarac pesnice pogodio je Limbija posred glave i bacio ga u naramak granja u uglu.

— Idiote! — zaurao je Gaven.

Limbi je podvukao noge pod sebe kao prebijen pas. Držao se za vilicu.

— Rič! Ne pokušavaj više da me takneš! Čuješ li? Tanherd nam je rekao svoje, zaslužio je da crkne...

Gaven je uputio Limbiju novi udarac. Bledunjavko je zajaukao od besa i bola.

— Idiote! — zarežao je Gaven. — Šta je Tanherd rekao? Ponovi!

— Za stanicu... Novac je u buretu sa vodom... Na stanici!

— Čuo sam: na stanici! Ali kojoj budalo?

— A?

Gaven je pljunuo u pravcu Limbija i ustao.

Limbi je zaboravio na bolove od udaraca. I niemu je bilo jasno da je napravio veliku glupost.

— Pakao! — prosiktao je i lupio se po čelu.

— Bolje da bežimo odavde! — dopro je do njih glas spolja. — Konji nam nisu daleko.

Izašli su sa zapetim „koltovima“.

— Zapalimo šupu! — rekao je Gaven. — To će malo zadržati poteru. Brzo!

Grin je oklevajući potražio šibicu u džepu. Nije mu se dopadalo ovo za-

državanje. On se okrenuo prema ulazu.

Rič Gaven je zadao Grinu udarac u potiljak. Ošamućen, Grin je posrnuo i stropoštao se unutra. Limbi je iznenadeno pogledao Gavena.

— Limbi, lakše je deliti na dvojiću! — rekao je Gaven, polazeći napred. — A građani treba da imaju nekoga u rukama... dok se mi udaljimo.

— Dobra ideja! — iskezio se bleedunjavko. — Ali ne pokušavaj na meni da je primenjuješ...

— Ti si nešto drugo.

— Možda. Ipak, gledaću da ti ne okrenem leđa...

— Zaveži!

Gavenov udarac samo je snažno okrznuo Grinovu glavu i ošamutio ga. Razbojnik se brzo povratio. Onda je počeo da psuje i proklinje.

Dva kompanjona odmaglila su i ostavila ga samog.

Podigao se na kolena i počeo da puži prema izlazu.

Prva misao bila je da treba pobeći po svaku cenu. A kad u tome uspe, trebalo je stići razbojнике pre nego što pronađu pravu železničku stanicu.

Možda Gavenova ideja da zapali šupu i nije bila loša. To bi odvratilo pažnju sa njegovog bekstva. Nije smeo da okleva ni časka. Kresnuo je šibicu i prineo gomili slame u uglu.

Plamen se jedva probijao kroz vlažne žute vlati ali se nije gasio. Plamen je ubrzo postajao sve veći i dim je ispunio prostoriju.

Omamljen dimom, izleteo je napo-lje.

Nameravao je da potrči napred, ali je odjednom zastao i telom su mu prošli neugodni žmarci. Ispred njega stajao je čovek.

Prokletstvo, pomislio je Grin. Zar su ga sustigli?

Iza njega već je dopirao odsjaj va-

tre. Plamen je zahvatio neke suve daske i čulo se pucketanje. Purpurno-ervenkasta svetlost kao da je celu okolinu pokrenula u neki lagani ples. Oko Grina sve se ljuljalo, lelujalo, treperilo.

Sve osim čoveka ispred.

Bio je visok, u krznenom kaputu povrnute kragne. U ruci je držao „kentaki” pušku, ležerno kao da se radi o običnom „koltu”.

A lice...? To lice užasnulo je starog razbojnika.

Velika, modra brazgotina pružala se duž levog obraza i kao da ga je celog sužavalo s te strane. Averel Grin se za trenutak vratio na „Morganovo sedlo”, na ženu u koju je Limbi pucao, na mladića koga su nemilosrdno udarali.

Sada je taj mladić stajao pred njim.

Ništa nije govorio.

Grin se osvrnuo okolo. Ako je mladi rančer bio sam, to je već dobro po njega. Ali ako je bio na čelu potere, onda su drugi samo za koju jardu iza.

Nije smeo da okleva.

Potegli su obojica istovremeno.

Grmljavina puške ugušila je revolverski pucanj. Averel Grin je pao kao promom pogoden. Šilovit udarac zrna odbacio ga je natrag prema vatri. Pao je na leđa i više se nije pomakao.

Bili Tanherd je zatim zakoračio u plamen.

Ljudi su već stizali. Među prvima nalazio se Gai Geret, pridržavajući slobodnom rukom ranjeno rame. Polukrug ćutljivih građana čekao je da se iz plamena pojavi nepoznati.

Pomoćnik šerifa je pogledao lica najbližih kraj sebe.

— Ko je ovaj? — upitao je.

Neki su slegali ramenima, neki su odmahnuili rukom.

— Video sam ga za trenutak — ja-

vio se mali čovečuljak iz gomile, probijajući se do Gereta. — Ima strašno lice. Kao da je bio u paklu!

— Ne trabunjaj, Džo! — povikala je nekolicina. — Opet si se napio kod Kokrama!

— Nisam! Video sam čoveka! Ima ovotliki ožiljak na obrazu!

Pokazao je prstima veličinu od pola metra.

— Skrati malo, Džo! — podsmehnuo se neko.

— Evo ga! Izlazi!

Bili Tanherd se iz plamena pojavio kao duh. Njegova se odeća pušila, na krajevima rukava poigravali su plamčići. Preko ramena nosio je telo svoga brata.

Dočekao ga je muk. Mladić je polako spustio leš na zemlju. Sad su već svi videli ko je.

— Šerifov ubica? — dreknuo je čovečuljak.

— Vidim! — učutkao ga je Geret. Pogledao je Bilija i naježio se ugledavši mu levu stranu lica.

— A onaj tamo, što leži?

— Jedan od bandita — prepoznao ga je Geret. — Predstavljali su se kao detektivi železnice.

— Jedan je tu, ali gde su ostali?

— Odmaglili su.

— Šteta! Neće biti vešanja — uzdahnuo je neko.

Za to vreme Bili Tanherd je skinuo svoj šešir i stavio ga preko grudi. Neko vreme je tako stajao, zagledan u telo starijeg brata, kome je sudbina rano zatvorila put. Nemo se oprštao od njega.

Onda je stavio šešir na glavu, okrenuo se i prošao kroz polukrug.

— Kakvo lice! — prekinuo je tišinu Geret.

Bili Tanherd je nestao za prvim uplom. Tek tada su se ljudi prenuili iz lake obamrlosti i zažagoriše.

— Ljudi! — povikao je jedan postariji čovek, u fino skrojenom odelu,

energičnih crta lica i kratke negovane bradice. — Zašto stojimo?

— Zašto? — pitao se sada i Geret. — Recite nam vi gradonačelnice!

— Stojimo ovde i puštamo da ubice odu iz grada bez saslušanja. Dvojica, kako nam je Geret objasnio, koja su bila sa ovim ovde, nestala su! A sada je otišao i ovaj sa ožiljkom... Šta je ovo sa nama? Ako nam je šerif mrtav, nije valjda u nama umrla sva hrabrost i poštovanje prema zakonu i redu...?

— U pravu ste! — zažagorili su ljudi. Gradonačelnik je podigao ruke i umirio masu.

— Ne smemo dozvoliti da bezakonje ujaše u Daglas u obliku raznih lopova i lupeža! Zahtevam da uhvatimo bandite i onog sa ožiljkom! Slazete li se?

— Slažemo se!

— U redu! Onda neka Geret povede poteru! Geret? Gde je Geret?

— Ovde je! — obavestio ih je neko.

— Gde je?

— Leži! Onesvestio se...

Svi su namah začutili. Pomoćnik šerifa grada Dagleasa ležao je na zemlji, bez svesti. Velika tamnocrvena mrlja na ramenu rasla je sve više i natapala košulju.

Gradonačelnik se počeošao po glavi. Odjednom nije znao šta da preduzme.

— Moramo ga odneti doktoru! — predložio je neko. Gradonačelnik se složio klimanjem glave. Drugi su bili za akciju:

— A potera? Da krenemo mi ostali? Šta vi mislite?

Gradonačelnik nije mogao da prečuže ovo pitanje. Svi su od njega očekivali pravi odgovor i bili spremni da uzjašu. A on je, međutim, natukao svoj novi šešir na glavu dublje, stavio obe ruke u džep i promrmljao:

— Pa... mislim da sačekamo Gereta da se oporavi!

Ljudi su se zagledali, a onda pogledali glave. Ovakav odgovor nikako nisu očekivali, bar ne od gradonačelnika. Sva njihova rešenost da sledeju njegove reči i pođu po bandite, splasnula je kao rukom odnesena.

IV

Kada se niko nije nadao, na scenu je stupio još jedan stranac.

Nosio je u ruci malu, lekarsku torbicu od krokodilske kože. Bio je visok i vitak, u crnom odelu modernog kroja i kao sneg beloju košulji. Iskrasao je kao iz zemlje iznikao.

Oni najbliži zapazili su da stranac nosi „kolt“ čija je drška bila obložena slonovačom. Skupoceno i lepo oružie pristajalo je figuri čoveka u crnom. Verovatno je umeo i da ga koristi.

— Ko ste sad vi? — trgao se gradonačelnik, ugledavši nepoznatog kako se saginje nad ranjenikom.

Stranac nije odgovorio ništa.

Brzo i vešto je očistio ranu, posuo nekim praškom i previo čistim zavojem. Kada je završio, Gai Geret je otvorio oči. Pri slabom odsjaju vatre, koja se gasila i povlačila pred tamom, pomoćnik šerifa iz Daglasa sreo se sa hladnim, ledenoplavim očima koje su sadržavale mnogo pitanja.

Da bi nekako stavio do znanja da još uvek nešto znači, gradonačelnik je pronašao svoju šansu da se ponovo nametne građanima.

— Ko ste vi? — ponovo je upitao stranca.

— Zubni lekar! — odgovorio je ovaj. — A ko ste vi?

— Ja sam gradonačelnik Barkli... Zubni lekar, rekoste? Nisam znao da je Geret ranjen u zube — podsmehnuo se, gledajući okolo da vidi reakciju na svoju dosetku.

Ljudima se dosetka, izgleda, nije mnogo svidela.

— Nisam čuo vaše ime, mister...?

— Niste čuli — potvrdio je stranac gradonačelnikove reči — jer ga nisam ni rekao. — Onda je pokazao na Gereta. — Ovog čoveka trebalo bi smestiti u postelju.

Nekoliko građana je odmah prišlo i pomoglo ranjeniku. Pažljivo su ga smestili na prvog konja i jedan ga je poveo ulicom.

Dok Holidej, jer to je bio on, pripalio je svoju cigaru i razmišljao da li je „Prvoklasni salon“ još uvek ona ista jazbina ili je krenuo nabolje.

— Poznajete li ovog čoveka ovde? — upitao je Barkli, pokazujući na Grina koji je još uvek ležao blizu zgarišta.

Džordžijanac nije pogledao u tom pravcu.

— Ne — odgovorio je.

— A onog sa ožiljkom?

— Možda — bio je zagonetan Holidej. Gradonačelnik je počeo da se preznojava.

— Pretpostavljam da ni vas niko ne pozna? — rekao je.

— Poznajem ga ja — začuo se neki mukli, drhtav glas. Ljudi su se okrenuli i propustili jednog starog čoveka, koji je prilazio poštapajući se.

Bio je to vlasnik konjušnice Bakler. Imao je bistre, lukave oči i zapuštenu prosedu bradu, ali i dosta godina na svojim plećima.

— Bakler, ti ga poznaješ? — išćuđavao se Barkli. Starac je klimnuo glavom.

— Helou, Dok! — pozdravio je Džordžijanca. — Bilo je davno kad smo se videli poslednji put.

— Davno — složio se Holidej. — Bili su to srećna vremena.

— Da... stara dobra vremena. Sada je sve drukčije.

— Ipak, vi se ne menjate...

Vlasnik konjušnice je odmahnuo rukom, smejući se.

— To je zato što sam više sa konjima nego sa ljudima — rekao je, pljunuvši kratko na zemlju.

Ovaj dijalog ljudi su slušali ćutke. Prvi se pribrao gradonačelnik.

— Bakler, o čemu to pričaš? Kako si nazvao ovog... ovog džentlmena? Je li on zaista doktor?

— Jeste — odvratio je Bakler. — To je doktor Džon Holidej. Ili Dok Holidej, ako vam je jednostavnije...

Nešto kao uzdah preletelo je gomilom. Džordžijancu se učinilo da su ljudi listom ustuknuli korak natrag.

— Dok Holidej? — zabezeknuo se Barkli. — Revolveraš i kockar? Nebesa, nastaju teški dani za Daglas...

— Nastali su oni odavno — prekinuo ga je Bakler.

— Kako to?

— Otkad ste vi gradonačelnik — sasekao ga je starac ne trepnuvši. Barkli se narogušio.

— Čujte, Bakler, bez obzira na vaše godine i na vaše poznanstvo sa Holidejem, poslednji put vas opominjem da ću...

Bakler je odmahnuo rukom, kao da želi da odagna od sebe kakvu dosadnu muvu.

— Mister Barkli, ja imam toliko godina da mi ne možete ništa!

U tom su se nedaleko začuli povici. Nerazgovetni glasovi sve više su se približavali a onda je jedan momak sa jarkocrvenom košuljom preko koje su bili zategnuti žuti tregeri, razbarušene kose i bez šešira, uleteo u gomilu.

— Šta je, Džespere? Šta se desilo?

Momak je prvo uzeo malo vazduha, kružeći okolo po licima ljudi i hvatajući njihove upitne poglede.

— Govori jednom! Nije valjda opijačkan voz?

Momak je odrečno zavrteo glavom.

— Pa šta je, do vraga?

— Bure... Veliko bure na stanici....

— Dobro, bure! Pa šta je s njim?

— Neko ga je oborio! Svo se raspalo!

Neko se nasmejavao, ali svi su ovo prihvatili sa nevericom. Zvučalo je zaista besmisleno.

— Kažeš da je neko oborio bure sa vodom? Da nisi večeras svraćao u salun, Džaspere? — upitao je Bakler.

— Ne... Raspremao sam magacin za utovar, kad mi se učinilo da čujem topot konja. Izašao sam... a onda je nešto šušnulo iza mene...

— Ko je bio?

— Ne znam! Nešto me je lupilo po glavi i ja sam pao... Kada sam se osvestio, bure je nedaleko ležalo polomljeno...!

Gradonačelnik Barkli se počeo po bradi.

— Ništa mi nije jasno! — rekao je.

Vlasnik konjušnice Bakler upitno je pogledao Holideja.

— Šta vi mislite, Dok?

Džordžijanac je samo slegnuo ramenima. Međutim, očigledno da je nešto postojalo, ali šta?

— Ostajete li u Daglasu? — upitao ga je Bakler.

— Samo ovu noć — rekao je Holidej.

— Častiću vas brendijem — predložio je starac.

— Prihvatam. Ali samo jedan.

Uputili su se prema „Prvoklasnom salunu“, ispraćeni pogledima nedoumice i straha. Jer, pojava čuvenog strelca i kockara Doka Holideja mogla je da znači samo nevolje. On je povlačio za sobom revolveraše željne obračuna i slave, ali je gonio ubice od kojih su mnogi čuvari zakona dizali ruke...

Sad je bio u Daglasu.

— Samo nam je on bio potreban
— gundao je Barkli.

*

Duboko u noć, kada su već i poslednji gosti napustili „Prvoklasni salun“, za kockarskim stolom sedeo je usamljen čovek iz Džordžije.

Krčmar je pospano raspremao čaše na šanku, ne nalazeći način da strancu da na znanje da se i njemu spava.

Holidej je sedeo za stolom u uglu utočio u svoj mir. U džepu je imao novine iz Vašingtona, u kojima je izvesni Valsin Arb opisao njegove poslednje doživljaje u Ebileni.

Džordžijanac je sedeo i redao karte.

Nije mu se spavalo.

A možda bi bilo bolje da jeste.

Na ulaznim vratima, kroz koja već odavno niko nije prošao i zanjihao ih, pojavila se cev „kolta“!

Neko je spolja ciljao pravo u Džordžijanca.

Od smrti Holideja su delili delići sekunde!

Krčmar je zevao i protezao se, razmišljajući kako da kockara otpremi u sobu i počisti lokal. Hteo je da baci pogled napolje i oceni kakvo će sutra biti vreme. Video je blede sjaj zvezda, a onda...

Nečiju ruku sa oružjem!

Ukočio se. Mada „kolt“ nije bio uperen u njega, pojava naperenog revolvera u to vreme prosto ga je šokirala.

Srećom, taj njegov zaplašeni pogled primetio je i Džordžijanac. Bilo mu je u trenutku sve jasno i kad je pucanj sa ulaznih vrata odjeknuo — on se našao na podu.

Njegov legendarni „kolt“ sa niklovanom cevi iskočio je iz futrole i bljunuo bitačnu vatru.

Kada je zamro i eho pucnjeva, kao da je sve stalo.

Tamo, ubici iz zasede ispao je „kolt“.

Zatim je nečije telo palo na vrata, odgurnulo ih svom žestinom i tresnulo o pod tako da su čaše na polici iza krčmara zazvečale.

— Nebesa! — prošaputao je krčmar, spreman da se prekrsti.

Holidej je ustao, vratio „kolt“ u futrolu i otresao prašinu sa sebe. I dok je krčmar zabezeknuto posmatrao mrtvog neznanca na podu, Holidej je oslušnuo topot nekog konja: udaljavao se...

Neko je uhvatio maglu na vreme. Poznanik iz Kaspera.

Jer, mrtav čovek u salunu nije bio niko drugi do Greg Barnabi.

Privučen obećanom nagradom, razbojnik je sa Koulom dojahao u Daglas i nije odoleo ubilačkoj želji kada je ugledao Holideja samog u salunu.

Bila je to životna šansa za malog ubicu iz Oregona. Šansa, koja se nije ostvarila. Ležao je na leđima, širom otvorenih očiju.

Njegov partner nije želeo da reskira. Bacio se na konja čim je Holidej pripucao. Nije stigao ni da vidi šta mu je sa prijateljem.

Džordžijanac je došao do šanka i kucnuo prstom po ploči.

— Brendi! — rekao je.

Krčmar kao da ga nije čuo.

Onda je trepnuo nekoliko puta i užurbano natočio piće.

— Po... poznajem ovog, mister? — upitao je i pokazao na Barnabija. Još uvek opčinjen brzinom kojom je Holidej potegao svoje oružje i pogodio ubicu. Krčmar je pijlio u svog gosta kao u priviđenje.

— Jednom smo se sreli — rekao je Dok. — Nije imao sreće na kartama.

Krčmar je zavrteo glavom.

— Izgleda da ga je večeras sreća sasvim napustila — zaključio je.

Holidej je odgurnuo čašu od sebe i pošao prema stepeništu. Krčmar je gledao za njim, kršeći prste.

— Mister, šta ću sa ovim ovde? — zavapio je.

— Zovi grobara i sveštenika — odgovorio je Holidej — jer za lekara je kasno.

•

Jutro je svanulo vedro i prohladno.

Grad se polako budio s prvom najavom sunca. Iz pravca juga čuo se prodoran zvuk lokomotive. U Daglas voz je dolazio samo jednom nedeljno.

Gaj Geret se probudio sa mnogo boljim raspoloženjem nego sinoć.

Ležao je u lekarevoj kući.

Velika belo okrečena soba sa ružičastim zavesama i bogato ukrašenim lusterom u poređenju sa njegovim sobičkom ličila je na pravi raj. Ogromni mekani jastuk pod njim prosto je mamio na san i odmor. Sve je bilo čisto, kao ispod sunca uneto.

Gaj Geret je otvorio oči i u sobi, na ulazu, ugledao lekara i nekog stranca.

Nil je bio omalen, simpatičan čovečuljak, proćelav na temenu, u beloj košulji i crnom prsluku, uvek sa kaputom prebačenim preko ruke.

Stranac do njega izgledao je mnogo viši od lekara. Nosio je tamno odelo i taman šešir sa ravnim obodom, dok su ga sa lica opaljenog suncem posmatrala dva ledenoplava oka.

— No, kako je? — osmehnuo mu se Nil, prilazeći. Gaj Geret je razvukao usta u blažen osmeh.

— Možeš li da govoriš? — zapitao je lekar.

— Naravno, doktore — potvrdio je Geret. — Koliko već ležim?

— Od sinoć! Ovaj mister ovde — pokazao je na Džordžijanca — previo te, a onda su te doneli kod mene.

— Ne sećam se šta se desilo — promrmljao je pomoćnik šerifa. — Odjednom mi se smračilo... i ovde sam se probudio! Je li čovek sa ožiljkom u gradu? Ko je on?

Nil je slegnuo ramenima.

— To niko ne zna. Verovatno je u pitanju obračun, ali vraški je gadna stvar što su izabrali Daglas za to...

Onda se lekar trgnuo, osetivši da se zapričao. Prisustvo Doka Holideja opomenulo ga je da nije došao samo da Gereta pripita za zdravlje.

— Ako biste bili ljubazni — preduhitrio je Dok lekara, ne želeći da ga ovaj predstavlja — da mi opišete lupeže koji su vas napali. Jedan je mrtav. Kako su izgledala ona dvojica?

Geret se malo namrštitio naprežući se da se seti. Bio je već suton, ali dovoljno jasno ih je video.

— Jednog se odlično sećam — rekao je. — Uzano, blede lice i orlovski nos. On je pucao na mene i ranio me. Izgleda vrlo brz...

— A drugi?

— On je nešto krupniji, malo je ćelav, četvrtasto lice... Šešir nosi na ramenima, smaknut. Ništa više posebno. Obučeni su kao i svi ostali... Nisam stigao bolje da zagledam.

Holidej je ćuteći slušao.

— Kako su vas izmamili napolje? — upitao je.

— Naseo sam... Rekli su da su detektivi sa železnice i da traže nekog pljačkaša. Proveravali su da nije naš zatvorenik taj. Tako sam otvorio.

Holidej je o nečemu razmišljao. Njemu nije mogla da promakne ni naizgled najbeznačajnija sitnica.

— Rekoste da su se predstavljali kao detektivi sa železnice?

— Da.

— Znači li to da se desila neka pljačka u vezi sa železnicom?

Geret je izmenjao poglede sa leka-
rem. Hteo je da ga pita čemu ovo
ispitivanje i ko je čovek u crnom
pred njim, ali se nije usudivao.
Džordžijanac je čekao odgovor.

— Velika pošiljka novca za ban-
ku u Čejeni je opljačkana, iako je
bila pod stražom. Napadači su bili
preobučeni u uniforme službenika
železnice. Dvojica, mislim. Treći je
čekao iza njih sa artiljerijom...
Odneli su 50.000 dolara. Toliko
znam.

— Rekoste da ih je bilo trojica?

— Da. Ako je bilo više, onda ih
je neko čekao negde sa konjima...

Holidej je klimpuo glavom. Os-
mehnulo se, dodirnuo prstom obod
svog šešira i izašao napolje.

Gaj Geret je gledao za njim. Pog-
led mu je ostao prikovan za vrata i
kad je Holidej odavno nestao sa
praga.

— Nebesa! — prošaputao je. —
Ko je ovaj čovek? Nije valjda Va-
jat Erp?

Rejmond Nil se nasmejao:

— Ne, nije. To je samo Dok Ho-
lidej.

Geret se naglo uspravio na svom
ležaju i to mu je pričinilo strahovit
bol u ramenu. Jeknuo je i zavalio
se ponovo na jastuk.

— Rekli ste samo, doktore! —
uzviknuo je. — Zar hoćete nešto vi-
še? Šta revolveraš kao on traži u
Daglasu? Zar ga Barkli nije proterao
iz grada? I čemu...

— Barkli? — ljutnuo se lekar. —

Zašto bi on nekoga proterivao? I
zbog čega? Holidej te je previo i
poslao u krevet dok su ostali staja-
li kao kojoti oko one vatre...

— Vi ne delite moje mišljenje,
doktore?

— Ne. Dok Holidej nije ono što
se o njemu priča.

V

Džeremi Koul je ostao bez prija-
telja. Greg Barnabi je ležao na po-
du saluna u Daglasu, ustreljen od
strane Doka Holideja.

Koul nije imao nameru da se sve-
ti.

Njegovu sujetu nije mogla da po-
vredi jedna izgubljena partija kara-
ta ili izgubljeni dvoboj „koltovi-
ma”. On je želeo da dobro zaradi
ali to mu nije uspelo. Dva puta se
sreo sa Holidejem i dva puta je lo-
še prošao. Treći put nije hteo ni da
pokuša. Ne, ni za više od hiljadu
dolara!

Koul je pobegao!

Sada je jahao uzvišicom, ne bi li
na nekom zavijutku stigao voz koji
je klopao prema Ajronu.

Bilo je jutro i sunce se pomalja-
lo kroz granje. Predeo kroz koji je
prolazio zahuktali voz bio je bujan
i raznolik. Padine obrasle travom
smenjivali su šumarci, polja su se
nastavljala u brežuljke, sasušena
rečna korita u kanjone.

Džeremi Koul je prečicom izbio
na zaravan odakle je mogao da se
spusti prema krivini. Na tom mestu
uzdizao se blok stenja, obrastao
krčljivim žbunjem i tankim drve-
ćem.

Razbojnik je polako naterao ko-
nja dole. Voz je sve više usporavao.

U jednom polupraznom vagonu,
odmah do prozora, sedeći jedan pre-

koputa drugog, klatili su se na sedistima dva begunca iz Daglasa.

Uzaludan im je bio napor oko bureta sa vodom na stanici grada Daglasa. S nabačenim lasima, koje su privezali za sedla, oborili su ogromnu bačvu, iscedili vodu iz nje, sa svih strana je pretražili — i ništa nisu našli.

— Prokleti idiote! — izdrao se tada Rič Gaven. — Zbog tebe moramo da pretražujemo sve stanice na ovoj liniji, ... A možda i dalje!

Bledunjavi revolveraš nije odgovorio ništa jer je smatrao da je zaista zabrijao. Međutim, u sebi se zakleo da jednoga dana neće otpeti sve ove uvréde. Jednoga dana!

Sada su išli železnicom, istom prugom koja ih je spajala sa Čejenom. Prva stanica posle Daglasa bio je gradić Ajron.

Trebalo je ponovo čekati noć.

Čekali su skoro celim putem u vagonu. S druge strane, na drugim drvenim sedistima sedeli su ostali putnici kauboji koji su smrdeli na znoj i krave, njih dvojica, jedan trgovac sa bokastom torbom od kože i Meksikanac, šćućuren u uglu kraj vrata.

Limbi je mrzovoljno posmatrao pejzaž koji je promicao pored njega. U jednom trenutku mu se učinilo da je gore spazio jahača, ali kad se pridigao na sedištu — slika je ostala ista: drveće, kamenje i komad prozračno plavog neba.

Ponovo je klonuo na sedište, psujući uspone na kojima je lokomotiva poslednjom snagom izvlačila svoj teret, preteći svakog časa da će stati i poleteti natrag.

— Šta je? — prenuo se Gaven, osetivši da ga partner drmusa rukom.

Limbi je pokazao prstom.

Ugledali su jahača koji je baš u tom času ostavio konja, natovarivši

sedlo na rame i počeo da se spušta prema vozu.

Koul je hvatao „korak“ sa vagonom u kome su sedela baš njih dvojica. Levom rukom se uhvatio za šipku nad stepenicama. Limbi je ugledao prijavo, neobrijano lice, kose oči i velike, klempave uši na koje je sasvim padao šešir.

— Izgleda da nema kartu? — iscerio se Limbi.

— Zato ima „kolt“. Sija se kao u prodavnici — primetio je Gaven, a to mu se sviđalo.

Za to vreme Koul je već ulazio u vagon. Bacio je pogled po svim putnicima, nešto duže ga zadržao na Limbiju i Gavenu, a onda je bacio sedlo na prvo slobodno mesto i seo.

Gaven je razmišljao: čovek koji tako upada u voz ili je u neprilici ili ima para na bacanje, čim se lako odriče konja. Gaven je zaključio da je u pitanju ovo prvo.

Džeremi Koul se ispružio po sedištu, stavio sedlo pod glavu i sklopio oči.

Majk Limbi je zaturio šešir na teme i nervozno zagrizao nokte. Gaven ga je podsmešljivo posmatrao.

— Šta te nagrizi? — upitao je tiho.

— Tanherd! — odgovorio je Limbi poluglasno. Okrenuo se oko sebe i još više se nagao prema prijatelju. — Razmisli: Tanherd je bio u mukama, znao je da će umreti ako nam oda skrovište... Zar nije mogao da nas slaže i da nam se tako osveti? Zar nije?

— U pravu si — mirno se složio Gaven.

— Jesam li? — iscerio se Limbi ozareno. — Pa šta onda radimo? Izgravamo budale?

Gaven se lagano ispravio.

— Proveravamo! Tanherd je možda slagao a možda i nije. Naše je

da to proverimo. Ništa nam drugo ne preostaje. Jer ti si ga ubio. To ne zaboravi!

— Stalno me podsećaš na to! — zarežao je Limbi. — Priznajem da sam pogrešio, ali nemam ništa od toga što priznajem...

— Onda bar zaveži!

Limbi i Gaven su izmenjali pogled. Gaven je već što je iznad sedišta ugledao nepoznatog kako ih posmatra. Gaven je shvatio da nisu sami, pa je i on podigao pogled. Džeremi Koul je stajao skoro doirujući ih i smeškao se.

Limbi i Gaven su izmenjali pogled.

— Šta je, klempavi? — obrecnuo se Limbi i ruka mu je skliznula prema opasaču. To nije izmaklo Koulu, ali se pravio nevešt.

— Čuo sam da pominjete Tanherda — rekao je.

Lupeži su se zgledali.

— Možda jesmo a možda i nismo — odvratio je Gaven polako. — A šta se to tebe tiče.

— Bio sam u Kasperu — nastavio je Koul — kad su preneli vest da su tri drugara ubili jednu ženu i prebili mladog rančera. Rančer se zvao Bili Tanherd, ili tako nešto?

Gaven je ispod oka pogledao Limbiju: razbojnik je postao još bleđi i nervozniji. Koul je govorio tiho, no dovoljno jasno da ga samo njih dvojica razumeju.

— Bolje bi bilo da se pokupiš — posavetovao ga je Limbi, dižući se. Gaven ga je, međutim, primorao da se vrati na svoje mesto.

— To o čemu pričaš, bratac, kakve veze ima sa nama? — zapitao je Gaven.

Koul je slegnuo ramenima.

— Ja to onako. Čuo sam da pominjete ime Tanherd. Za ubice žena nema dugog suđenja. Ali ima nešto opasnije od zakona...

— Baš me interesuje šta to? — zainteresovao se Limbi ironično.

— Tanherd! Onaj mladić koga su onako unakazili. Bio je u Kasperu, a čuo sam da je svraćao u Daglas. Izgleda da je za petama ubicama...

— Zaista? Pa, svako radi svoj posao — izustio je tobož ravnodušno Gaven.

— Možda. Hteo sam da malo porazgovaramo, ali ako nećete... — rekao je Koul i okrenuo se da dođe. Limbi je spustio ruku prema opasaču i dohvatio dršku „kolta“.

Međutim, nije ga izvukao.

Koul je već bio okrenut prema njemu i držao svoj revolver.

— Ne volim s leđa, amigo! — rekao je.

Gaven se nasmejao i zavalio se na sedište.

— On je u pravu! — prekorio je Limbija. Onda je digao glavu prema Koulu.

— Sedi! Imam jedan posao za tebe.

— Koliko?

— Pa, recimo, pet hiljada dolara!

— U tom slučaju sešću. Znao sam da imam posla sa pravim ljudima...

VI

Velika daska, oprana kišom i trula već po ivicama, na kojoj je jedva vidljivim slovima pisalo Silver Krik, označavala je početak gradskog atara.

Samo, Silver Krik je doskora bio avetinjski grad, kakvih je bilo dosta na Zapadu.

Naglo se razvio pronalaskom srebrne rudače. Dolazili su u njega sa svih strana, iz Kolorada najviše. Nicale su zgrade, prodavnice, dućani, a onda, odjednom: rudača se iscrpla!

Ljudi su polako napustili grad i

krenuli prema novim pejzažima i novim nadama.

Ulice su ostale puste. Kroz napuštene zgrade provlačio se vetar, zviždući kroz pukotine i razbijena prozorska stakla.

Takav je izvesno vreme bio Silver Krik, rudarsko naselje u podnožju Larami planina.

Onda se jednoga dana neko setio da bi on mogao ponovo da oživi. Nekoliko porodica iz karavana za sever ostalo je u naselju da preuredi kuće i započne život. Istina, srebra nije bilo, ali ni zemlja nije izgledala loša. Bilo je i mesta za ispašu, dovoljno vode, a dovitljiv Dejvid Glenmor otvorio je salun sa zvučnim imenom „Srebrna princeza“, točio piće, nabavio mali kockarski rulet i s vremena na vreme dovlačio zabavljačke trupe sa lepim devojkama.

Tako se Silver Krik za kratko vreme ponovo proćuo.

I od avetinjskog grada postao je ponovo onaj stari, šaroliki svet u kome se odvija život sa svim svojim običnim i neuobičajenim tokovima.

Dejvid Glenmor je lepo radio i postajao sve bogatiji. Oko Silver Krika namnožavali su se rančevi, a iz južne Dakote i Kolorada stizala su odlična teksaška goveda.

Ali, Silver Krik je imao i svojih teških trenutaka.

U jedan takav trenutak ušao je Bili Tanherd, na konju koji je posrtao od umora.

Bilo je veče. Doba koje je odgovaralo čoveku sa ožiljkom. Izbegavao je da se u naseljima pojavljuje po danu, jer je znao s kakvim ga osećanjima posmatraju.

Njegovo lice bilo je pakleno ružno s jedne strane.

Niko se nije pitao šta se ispod njega krije. Kakvo srce kuca u grudima čoveka kome su obeležili dramu na obrazu.

On je jednostavno bio čovek sa ožiljkom.

Bilo je veče, ali je tišina vladala u naselju.

Neobično za takvo doba noći. Velika tabla sa natpisom „Srebrna princeza“ bila je osvetljena svetlošću velikog fenjera. Ali iz saluna nije se čuo žagor, kakav se obično čuo u gradovima u koje su stranci dolazili.

— Stoj, prijane! — prenuo ga je glas odnekud.

Bili je zategao uzde i konj se ukopao i frknuo.

Puška mu je bila prebačena preko krila. Nikada je nije stavljao u futrolu o sedlu. Ni ovaj put. Levom šakom je držao uzde, desna mu je ležala na obaraču.

Zapovednički glas se više nije čuo. Ispod jedne stare nastrešnice izašao je čovek. Omalen, suvonjav i krivonog, u nekoj pohabanoj košulji sa velikim džepovima i pantalonama prebačenim preko prašinom posutih čizama.

— Odakle dolaziš? — upitao je momak.

Bili je pokazao glavom iza sebe.

— Ne umeš da govoriš, a?

Mladić je oćutao. Nešto nije bilo u redu u Silver Kriku.

— Pa, možda je i bolje što ćutiš. Okreni polako konja i vrati se odakle si došao.

Rekavši to, izvukao je „kolt“ kako bi svoje reči potkrepio i sigurnijim argumentima.

— Ovaj grad je zauzeo Aleks Braj. Ako si čuo za to ime, onda ti ga neću dva puta ponavljati — dođao je.

Bili Tanherd nikada nije čuo za Aleksa Braja. Ali, bio je gladan, a njegovom konju bili su potrebni odmor i hrana. Sedlo mu nikako nije ličilo na postelju u kojoj bi morao da provede ostatak noći.

Pošto je i dalje stajao na svom mestu, čovek je prišao i tek tada video cev puške. Iznenada se izmakao i podigao oružje.

— Baci tu pušku! — naredio je — Ali pažljivo...

Mladić je lagano uzeo oružje za cev i pružio ruku. Čovek je samo trebalo da dohvati za kundak i on je to učinio. Bilijeva desna noga, oslobođena uzengija, iznenada se otrgla i vrh čizme pogodio je krivonogog tačno u ruku.

„Kolt” je odleteo nedaleko u stranu.

Sledećeg trenutka mladić se odlepio sa sedla i skočio na napadača.

Možda bi čovek i mogao da se brani, ali video je nad sobom unakaženo lice i oči koje su plamtele mržnjom prema svim razbojnicima i ubicama.

To mu je oduzelo dah i paralisalo ga. Zatim ga je sustigao žestok udarac po slepoočnici i njegova glava se samo izvrnula na stranu.

Tanherd se podigao sa puškom u ruci. Levom rukom je obuhvatio čovekove noge i odvuкао ga pod nastrešnicu kao crknutu mačku.

Posle toga je konja poveo prema štalskoj zgradi, koja se nalazila s druge strane. Unutra nije bilo nikoga. Nekoliko konja u trošnim drvenim boksovima lupkalo je kopitima. Bili je našao mesto za svoga i podneo mu naramak sena. Onda iz velikog bureta zahvatio kofu ustajale vode i doneo pred njega.

Pošto je sve to završio, ugasio je fenjer i stavio kraj ulaza.

Salun „Srebrna princeza” bio je najosvetljeniji. Unutra je bilo nekoga. Po tvrdnji onog čoveka tu mora da se nalazio Aleks Braj. Jedan od lupeža koji zauzima gradove i pljačka ih, a onda sa bandom odlazi dalje.

Bili mu se nije približio sa ulaza.

S druge strane nalazio se nizak krov neke pomoćne zgrade. Odatle se najlakše stizalo da prozora saluna.

Dejvid Glenmor je proživljavao najteže trenutke otkako je stigao u Silver Krik.

On, koji se teškoća nikada nije plašio i vedro gledao u lepše dane, sada je drhtao na svaki šum. Još držeći čovek, okretan, snažan, vičan u svom poslu, u Silver Kriku je uživao najveći ugled među doseljenicima. U svom salunu je umeo i da služi goste i da sedne sa njima za kartaški sto. Umeo je i da izjaše sa rančerima i pomogne im u sprovođenju stoke do prve železničke stanice. Nije se libio nijednog društva i svi su ga u Silver Kriku voleli.

Međutim, to se Aleksa Braja nije ticalo.

Te večeri Glenmor je sedeo u jednoj od soba svog saluna, čvrsto pri vezan za stolicu sa velikom, prljavom krpom u ustima. Levo oko bilo mu je preraslo u ružnu oteklinu, prekriveno tamnomodrom masnicom. Donja usna bila mu je rasečena. Sve zajedno Dejvid Glenmor je bio u vrlo teškom položaju.

Razbojnik iz Kolorada, Aleks Braj, sa šesticom svojih lupeža i ubica ujahao je u Silver Krik kasno popodne. Pre toga, jedan od njegovih ljudi ušunjao se u naselje i dobro ispitao situaciju.

Silvek Krik nije imao šerifa, ni gradonačelnika. Sve to je, nezvanično, obavljao Glenmor, zajedno sa građanima. Bio je to najčudniji zakon Zapada, ali ljudi su verovali da im bolje ne treba. Živeli su mirno i očekivali da ih i drugi ostave na miru.

Aleks Braj prosto nije verovao ušima kada mu je njegov čovek podneo izveštaj.

— Pa to je najluđe što sam čuo do sada — rekao je kroz smeh.

I njegovih ljudi su se smejali.

Voda ove razbojničke bande bio je sin sveštenika iz Puebla. Ostao je rano bez majke a očevi nazori nisu se slagali sa njegovim pogledima na svet. Otac ga je poslao u manastir podno Blanka Pika, ne bi li od njega napravio bar dobrog propovednika, ali Braj je bacio mantiju i pridružio se grupi veselih Meksikanaca, koji su u Trinidadu, blizu granice Kolorado i Novog Meksika, na velikom trgu pevali i svirali na gitarama, zabavljajući narod. A za to vreme, druga grupa je operisala u trinidadskoj banci, ubivši jednog službenika u okršaju. Aleks Braj se nalazio u toj grupi i on je potegao oružje... Bio je to prvi njegov hitac u čoveka. I prvi olako stečeni novac.

Meksikanci su se razbežali kao zaplašeni vrapci.

Dvadeset jednogodišnji Braj je umakao na ukradenom konju. Izbegao je sve potere i poternice u državi Kolorado i prebacio se u Vajoming. Tu je operisao pune dve godine. Skupio je malu družinu ubica, koji su sprovedeni u vojnički zatvor u tvrđavi Fort Kaster. Braj je ubio pratnju, dvojicu stražara, oslobodio šestoricu bandita i obećao im zlatna brda ako ga slede. Oni ionako nisu imali boljeg izbora.

Zlatnih brda, istina, nije bilo, ali su prvi neuspesi toliko izobličili družinu Aleksa Braja, da su se oni svetili na nedužnom stanovništvu. Upadali su u manja naselja, zatvarali čuvare zakona, pljačkali ljude i odlazili na drugu stranu.

Ove večeri nalazio se u Silver Kriku.

Dejvid Glenmor sedeo je vezan za stolicu u sobi svog saluna. Sve manje je imao nade da će se osloboditi.

Dole, u salunu, njegova devetnaestogodišnja kćerka Ket, morala je da služi bandite! Takvo poniženje mlade devojkice Glenmor nije mogao da podnese. Zbog toga je i dobio nekoliko strašnih udaraca po licu. Zatim su ga uneli u sobu, vezali i ostavili pred vratima jednog čuvara.

Lepa, crnokosa devojkica naizgled je mirno prihvatila sudbinu. Točila je piće i trpela sve reči koje su joj bile upućivane poput šamara. Morala je to zbog oca, a i zbog ljudi u salunu, koje su banditi zatekli i prikovali za svoja mesta.

Bio je to loš dan za Silver Krik.

Aleks Braj se nije mešao u radu svojih ljudi. On je sedeo, pijuckao i posmatrao, smejući se cinički nemoći građana. Gomila dolara i metalnog novca rasla je pred njim neverovatnom žestinom. A on je računao da je to jedva početak.

Očistiće on Silver Krik tako da će to opet postati avetinjski grad.

Voda lupeža družine imao je sada dvadeset četiri godine. Život koji je vodio urezao mu je koju boru više i činilo ga starijim i surovijim.

Crna brada uokviravala mu je lice i spajala se sa brkovima požutelim od duvanskog dima. Bilo bi to lepo, oplemenjeno lice da nije nosio ubilački sjaj u očima i neki nedokučiv grč na krajevima usana. Preko čela pružao se tanak ožiljak, zarađen u nekom sukobu. To ga je činilo mračnijim i namrštenijim.

Sada je sedeo za stolom, na sredini prostorije i merio vitku devojkicu za šankom. Cigaru je držao prstima i pepeo otresao u neispijenu čašu.

Jedan revolver visio mu je o boku s leve strane: Aleks Braj je bio le-

vak. Dosta redak slučaj na Zapadu. Međutim, levoruki revolveraši bili su na ceni.

Novac na stolu kao da ga više nije interesovao.

Devojka crnih plamtećih očiju i lepih, njišućih bokova sve više ga je opčinjavala. Donosila je stalno pred njega piće, koje nijednom nije okusio. Ali, naručivao je stalno da bi je sve češće gledao. Na stolu pred njim stajalo je dvanaest čaša viskija koje nije ni pogledao.

Keti Glenmor bila je svesna njegovih užarenih očiju i postajala je sve uplašenija i nespretnija. Razbila je usput dve čaše, a jedno piće sula je u krilo jednom od Brajovih pajtaša, saplevši se o njegovu ispruženu nogu.

Bandit je opsovao i odmah zgrabio devojku za ruku, želeći da je privuče sebi.

Istog časa planuo je hitac. Zrno je došlo od Brajevog stola i odnelo lupcu šešir sa glave. Ovaj je odmah ispustio devojčinu ruku i kao pokisao pas povukao se na drugi kraj stola.

Vođa družine je vratio oružje natrag i nastavio da gleda Keti.

Gore u sobi, Dejvid Glenmor je čuo hitac. Ponovo je pokušao da pomeri ruke, ali konopac se samo dublje zasekao u meso.

Znoj ga je oblio, a leđa su mu bila nakvašena kao da je zatečen na kiši.

U očajničkim naporima da se nekako pomeri i oslobodi, Dejvid Glenmor je slučajno pogledao u prozor i — razrogačio oči.

Ugledao je nečiju slietu.

Slabačka svetlost lusterā iz sobe ipak je osvetlila lice koje se pojavilo.

Lice Bilija Tanherda. Velika brazgotina na levom obrazu naterala je Dejvida Glenmora da pomisli da je

to samo jedan od razbojnika. Međutim, brzo je shvatio da se bandit ne bi mučio da dođe sa te strane.

Čovek sa ožiljkom je pružio ruku i laktom razbio staklo.

Glenmor se uplašio: stražar pred vratima će čuti i ući. A onda će iščeknuti i poslednja nada da će biti oslobođen. Međutim, vrata se nisu otvorila.

Tanherd je provukao ruku i okrenuo bravicu. Zatim je uskočio u sobu.

Glenmoru je Bilijevo lice izgledalo najlepše lice na svetu, jer je mladić izvadio veliki nož sa pojasa i presekao konopce. Vlasnik „Srebrne princeze” je hteo da podigne ruke, ali su one bile toliko utrnule da ih u prvom momentu nije osećao.

Bili mu je jednim zamahom iščupao smotuljak krpe iz usta.

Dubok uzdah oteo se Glenmoru.

— Bože! — šapatom se povratio u stvarnost. — Moja Keti!

Instinktivno je pošao prema vratima, zaboravljajući na svaku opreznost. Ali, Tanherdova ruka ga je vratila natrag na stolicu.

— Ko ste vi? — upitao je Glenmor, podsećajući se da strancu nije ni zahvalio. — Otkud ste se stvorili na prozoru?

Tanherd je samo stavio prst na usta i dao vlasniku saluna do znanja da govori tiše.

Zatim je prišao vratima i snažno zalupao.

Stražar je čuo lupu, ali u prvom mah nije obraćao pažnju. Kada se lupanje ponovilo, odvojio se od ograde odakle je posmatrao scenu u salunu. Prišao je vratima i oslušnuo.

Lupanje se opet ponovilo.

Stražar je opsovao i otvorio vrata.

Stolica na kojoj je bio privezan Dejvid Glenmor bila je prazna!

On je koraknuo unutra i izvukao „kolt“.

Istog trenutka cev „kentaki“ puške spustila se na njegov potiljak kao indijanski tomahavk. Čovek nije stigao ni da jaukne. Stropoštao se na pod i ispustio oružje.

Vlasnik saluna je zatvorio vrata, a dokopao se njegovog revólvera.

Tanherd je uvezao lupeža konopcem, kojim je do malopre bio spetljan Glenmor i nabio mu istu krpú u usta.

Aleks Braj je imao dvojicu manje.

— Šta ćemo sada? — upitao je Glenmor. — Moja kćerka je dole! Naterali su je da ih služi pićem! Moram da joj pomognem!... Oni su banditi, nemaju milosti.

Tanherdu je za trenutak pri pomenu devojke sinula neizbrisiva slika sa „Morganovog sedla“. Pucnji bledunjavog razbojnika ubili su njegovu Ritu.

Dole je još jedna devojka u opasnosti, možda istih godina.

A razbojnici se smeju. Čuo je njihovo cerekanje.

Čovek sa ožiljkom je stavio kundak puške pod mišku i polako odškrinuo vrata.

Vlasnik saluna je šunjaó za njim sa „koltom“ u ruci.

Kakve su imali šanse?

Skoro nikakve.

Njihova jedina šansa bio je Dok Holidej, koji se približavao Silver Kriku s njegove zapadne strane.

•

Veče je bilo toplo, s Larami planina pirkao je vreo povetarac i donosio miris bufalo trave.

Mig je povredio nogu i sad je trnmao. Holidej je prebacivao sebi što nije krenuo železnicom, ali on je njom putovao samo kad je morao.

Osim toga, voz mu je iz Daglasa izmakao, pa se u Ajron uputio prekim putem. Ako ga instinkt nije varao, rezervoar sa vodom postojao je i u tom gradiću.

• Western •

romani

Svakog 7. u mesecu

DOK HOLIDEJ

Svakog 16. u mesecu

ŠEJN

Sad je, hteo ne hteo, morao da svrati u bivši avetinjski grad da odmori konja i spere prašinu iz grla. Odatle, Ajron nije bio daleko. Možda tridesetak milja.

Zidovi kuća belasali su se pod bledim svetlom miliona zvezda.

Džordžijancu je odmah palo u oči odsustvo svetlosti i galame u naselju. Kao da je ponovo postao mrtav grad, a ipak to nije bio. Video je da ponegde svetluca neko prozorsko

okno, dva ili tri upaljena fenjera — ali sve u svemu nešto ga je vraški uporno opominjalo da bude oprezan.

Jahao je uz kuće, što bliže senkama.

Pred jednom nastrešnicom konj je zastao i zatresao grivom. Dok je pomilovao ždrepcu po vratu.

— Šta je? — šapnuo je.

Onda je primetio čizme nekog čoveka.

Sjahao je i prišao. Neki čovek, neobrijan, lupeškog izgleda već na prvi pogled, ležao je pod nastrešnicom i stenjao. Holidej je zaključio da je do sada bio u nesvestici. Zbog čega?

Pogledao je okolo, ali ništa se nije micalo. Čudan grad za to doba večeri, kad je trebalo da je najbučniji i najosvetljeniji.

Dok je razmišljao o tome, razbojnik je otvorio oči. Nekoliko časaka posmatrao je visokog neznanca, koji je stajao kao u nebo urastao i tiho zavukao ruku pod opasač. Napipao je dršku noža i zadovoljno se iskezio.

Neočekivano hitro bandit se podigao i zamahnuo...

Džordžijanac se nije ni pomakao. Levom rukom je zadržao ubilački zahvat, a desnom, u kojoj se već nalazio njegov „kolt“ — raspalio čoveka drškom po slepoočnici.

Sve se desilo munjevito. Bandit je ponovo legao na isto mesto, ovoga puta spreman za duži počinak.

Holidej je poveo konja prema štali utonuloj u tamu.

Kresnuo je šibicu i izbrojao sedam konja. Osmi je stajao malo izdvojen, još znojav. Neko je znao nedavno pre njega dojahao.

Ugasio je šibicu. Konj je sam našao put do hrane i vode.

Džordžijanac su uputio prema tabli na kojoj je krupnim slovima pisalo „Srebrna princeza“.

VII

Ako je Dejvid Glenmor mislio da će čovek sa ožiljkom krenuti oprezno i bešumno u salun — prevario se. Stranac ispred njega išao je uspravan kao da je krenuo na zabavu a ne u smrt. Cev njegove puške bila je oborena prema podu i klatila se paralelno s njegovom levom nogom.

Zastao je na vrhu stepeništa a da ga niko još nije bio primetio.

Vođen neobjašnjivim borbenim instinktom, Dejvid Glenmor se odšunjao na drugi kraj i legao na pod, proturivši cev svoga „kolta“ kroz drvene ukrasne šipke na ogradi. Činilo mu se da previše burno diše i da će ga disanje odati. Ali, to mu se samo činilo.

Bili Tanherd je koraknuo stepenik niže.

Mogao je jednim pogledom da obuhvati celu prostoriju i da prepozna siledžije Aleksa Braja.

Mogao ih je prepoznati uvek, jer bili su uglavnom slični, pravi bližanci ubicama sa „Morganovog sedla“. Lupeži koje treba tamaniti, skratiti im put do vešala.

Možda mu Rita ne bi dala za pravu, ali Rita više nije mogla ništa da kaže.

Prst mu se na obaraču zgrčio, a ožiljak pocrveneo od gneva.

Prva ga je opazila Ketu Glenmor, Zastala je, zaprepašćena pojavom visokog stranca u kaputu, sa ožiljkom koji se video izdaleka. Učinilo joj se kao da je došao s drugog sveta i odjednom je znala da će se nešto desiti.

Njenu ukočenost primetio je i Aleks Brai.

A onda i ostali.

Salunom je zavladao muk. Ni stolica nije škriknula.

Prvi je skočio Kris Terens, jedno-

oki lupež i desna ruka vođe ove bande. Odskočio je ustranu i izvuкао oba „kolta“. Trebalo je sve da bude brzo gotovo: stranac će pasti sa stepeništa a Glenmor će platiti svoju smelost što se oslobodio.

Međutim, Bili Tanherd je potegnuo pušku u stilu najboljih revolveraša. Planuo je hitac i Teres je bio odbačen prema susednom stolu, kao stamedom zbrisan.

Ostali su se dokopali svojih „koltova“ i pripucali.

Dejvid Glenmor je ispucao svih šest metaka i uspeo da zakači jednog od bandita, ali i da rani jednog svog sugrađanina iza koga se lupež nameravao sakriti.

Ponovo je planula „kentaki“ puška i još jedan momak iz paklene družine Aleksa Braja sklupčao se na podu.

Vođa razbojnika elegantno je preskočio sto sa novcem i dograbio Ketu Glenmor. U opštem iznenađenju to je bila njegova poslednja karta da se izvuče.

Njegovi ljudi su, zatečeni nespremni, popadali pred njegovim očima a da čestito nisu opalili metak.

Zgrabio je Ketu i privukao sebi. Istovremeno je izvadio revolver i uperio devojci u čelo.

— Ketu! — zajaukao je otac.

Tanherd je stajao ukočen. Cev puške mu se još dimila.

Svi su stajali, ne želeći da bilo kakvim pokretom primoraju ubicu da ostvari svoju pretnju.

Lice Aleksa Braja pretvorilo se u masku.

— Ringo! — proderao se, misleći da će mu se stražar odozgo odazvati. Ali on je ležao u sobi onesvešćen i ništa nije čuo.

Braja se situacija sve manje sviđala.

Aleks Braj, koji je bio strah i trepet za mala naselja i gradiće, bio je odjednom ostavljen sam sebi. Njegovi ljudi su ležali mrtvi ili teško ranjeni od puške jednog jedinog čoveka, nakaze koja se pojavila tamo gde su najmanje očekivali posetioca.

Jedina nada bio je Džim Kesidi, koji je stražario na ulazu u grad. Ako je čuo pucnjavu, doći će. Onda će Braj nastaviti svoju „pesmu“, ali ovaj put s nemilosrdnom melodijom.

Sravniće sa zemljom naselje koje je imalo smelosti da ga izazove.

Njega, čuvenog desperadosa iz Kororada!

— Bacite oružje! — uzviknuo je, preteći „koltom“ prema Ketu. — Svi!

Devojka je stajala bleđa, ali hrabra. Mišica pod šakom razbojničkog vođe bolela ju je sve više, ali ona je trpela i ćutala.

Dejvid Glenmor stajao je pored Tanherda s nemim očajanjem na licu. Prvi je ispustio „kolt“ i oružje je tupo zveknulo o tepih na stepeništu.

Aleks Braj se zadovoljno iscerio.

— A sad i ostali! — zaurao je.

— Prvi ti, strašilo!

Tanherd kao da ga nije čuo. Gledao je mimo razbojnika prema ulaznim vratancima.

I Braj je čuo šum, na ulazu. Laknulo mu je i trijumfalni osmeh iskrivio mu je lice.

— Kesidi? — upitao je. — Sad ćemo pokazati ovoj gospodi ko je Aleks Braj! Dođi ovamo...

Ali, glas koji se čuo nije bio Kesidijev:

— Ako čekaš prijatelja, on neće doći!

Hladan, metalno hladan glas koji ga je potresao kao ujed zvečarke.

Okrenuo se zajedno sa devojkom i promenio pravac oružja. Sada je bilo upereno u pridošlicu.

Pred njim je stajao neznanač u crnom, s rukama prekršten na grudima. Elegantno odelo, bela košulja i šešir ravnog oboda, nisko pripasan „kolt“ ukrašen na drškama i pogled ledenoplavih očiju u kojima se ogledao beskrajni prezir — i dah smrti...

Poznao ga je.

— Dok Holidej! — uzviknuo je.

Pominjanje tog imena odjeknulo je salunom kao grmljavina. Oči Bilija Tanherda blesnule su čudnim sjajem. Dejvid Glenmor se zateturao, ozaren nadom da će čuveni revolveraš umeti da izađe na kraj sa ubicom koji je njegovu kćer držao u šahu.

Dok Holidej!

Aleks Braj je već imao jedan sukob sa njim u Kolorado Springsu, posle jedne partije karata, ali se povukao dosta sramno za budućeg vođu bande. Bio je izgubio novac na pokeru, a izgubio je i dostojanstvo potegavši „kolt“. Džordžijanac je ipak pucao pre njega i izbio mu oružje iz šake a da ga nije ni ozledio...

Sada je stajao pred njim. Neustrašiv, siguran u sebe, brži od najbržih, kockar i revolveraš iz Džordžije.

Međutim, Aleks Braj je imao devojkicu uz sebe. To je bio njegov adut u ovoj igri.

— I za tebe važi da skineš opasak — rekao mu je.

Holidej se nije ni pomakao.

— Čuo si me? — skoro je urlao Braj. — Neću dva puta da ponavljam!

Izbezumljen, podigao je „kolt“ spreman da puca.

Bili Tanherd se pomakao i Braj je to čuo.

Pucali su istovremeno.

„Kentaki“ puška pogodila je Aleksa Braja tek pošto je on is-

palio hitac prema čoveku sa ožiljkom.

Voda razbojnika iz Kolorada se zateturao ali devojkicu nije ispuštao. Naprotiv, stegao je još čvršće uza se, iako ga je snaga polako napuštala.

Pakostan osmeh zatitrao je na usnama kroz koje je već curio mlaz krvi.

Revolver je prislonio devojkicu na slepoočnicu.

Svi su zanemeli. Dejvid Glenmor je otvorenih usta iščekivao pucanj. Njegova kći je bila izgubljena. Razbojnik je poslednjom snagom pritisnuo obarač i to je bila njegova osveta svima.

Prst je klizio, sve više.

Niko nije video kako se u rukama Džordžijanca stvorio njegov „kolt“ sa niklovanom cevi.

Strelac, koji nije imao premca na Zapadu, još jednom je potvrdio svoj renome.

Iako je ruka Aleksa Braja bila tik uz devojkicu glavu, spremna da poseje smrt i prolije nevinu krv, zrno iz Holidejevog „linkoin“ revolvera pogodilo je ubičinu šaku i odbacilo je daleko u stranu.

Drugo zrno obeležilo mu je čelo velikom, crvenom mrljom.

Aleks Braj je pao prvo na kolena, a onda na glavu.

Bio je mrtav.

Tek tada ljudi su se pokrenuli iz svoje ukočenosti. Opasnost je prošla, toga su svi bili svesni. Dejvid Glenmor je doleteo prema Ketici snažno je zagrio, ljubeći je po kosi.

Devojkine oči su preko ramena posmatrale unakaženo lice Bilija Tanherda koji se lagano vukao preko saluna.

Možda je hteo da ode, da se izgubi. Nije smela to da dozvoli. Čovek sa ožiljkom bio je taj koji je spasao Silver Knik pa i nju.

Polako se odvojila od oca i prišla mladiću. Dotakla ga je rukom i kad se on na taj dodir namrštio, znala je šta je po sredi.

— Vi... vi ste ranjeni?

Tanherd je hteo da prođe pored nje, ali ona mu je energično preprečila put.

— Nećete mrdnuti oдавde dok vas ne previjemo! — rekla je i tu nije bilo pogovora.

Bili Tanherd je pogledao u Holideja i opazio da mu se uglovi usana smeškaju.

On nije želeo da se zadržava i da izaziva gađenje kod ljudi koji ga gledaju. Ipak, da li mu se to samo činilo ili ga ljudi ovde nisu gledali tako? Ova devojka bar ne. Ni njen otac.

Džordžijanac se izgubio iz saluna da bi se nešto kasnije vratio sa svojom torbicom od krokodilske kože. Ljudi su mu ćutke napravili mesta.

Holidej je polako svukao kaput Biliju, a onda i košulju. Rana nije bila opasna ali je trebalo zaustaviti krvarenje.

Keti Glenmor mu je svesrdno pomagala. Pokatkad bi uhvatila Bilijev pogled, krišom poslat, i porvenela.

Za to vreme ostali su iznosili napolje mrtve i ranjene revolveraše. Dejvid Glenmor je ponovo bio u elementu, izdavao naređenja, razmeštao ljude i jurio krčmara da brže posluži goste.

Silver Krik je te večeri ponovo oživeo.

Vlasnik „Srebrne princeze” lično je doneo brendi za Holidejev sto.

— Mister Holidej, znam šta se o vama priča, ali večeras dozvolite da vam budem na usluzi — smeškao se Glenmor. Pokreti su mu opet bili oni stari, užurbani, hitri i nikad suvišni.

Bili Tanherd se nelagodno vrpolio na svojoj stolici, vrebajući priliku da pažnja u salunu popusti i da umakne. Nije bio navikao na mnogo ljudi oko sebe.

Dejvid Glenmor je najzad za trenutak seo pored kockara.

— Mister Holidej, ovom naselju ipak je potreban šerif — rekao je.

Džordžijanac ga je samo pogledao.

— To smo večeras naučili svi mi ovde — dodao je.

Bili Tanherd je gledao nekud besciljno. Šešir je sve dublje namicao na čelo, krijući svoj ožiljak pod senku oboda. Međutim, lepa kćerka vlasnika saluna nije skidala pogled sa njega. Možda je Bili i zbog toga nabijao šešir na oči.

— To ste kad tad morali naučiti — rekao je Dok i pogledao Bilija.

Glenmor je preleteo pogledom sa Holideja na Bilija.

— Vas dvojica se poznajete? — upitao je.

— Malo — odvratio je kockar.

— Zašto on uopšte ne govori? — nagnuo se vlasnik saluna, šapćući.

— Drugi put o tome — odmahnuo je Holidej rukom. — Ali da znate da odlično čuje. Zove se Tanherd.

Dejvid Glenmor se okrenuo mladiću.

— Mister Tanherd, mi, a ja i Keti pogotovu, mnogo dugujemo Holideju i vama. Da večeras nije bilo vas... Ali, pustimo sad to, biću vrlo kratak: ako nemate boljeg posla, biće nam čast da ovde ostanete i budete naš šerif.

— Tebi govori, Bili — prenuo je mladića Džordžijančev glas. Sve dotle njemu se činilo da je van svakog razgovora i interesovanja. Sada je osetio tišinu oko sebe i pogleda koji su ga ispitivački odme-

ravali. Mahinalno je prineo ruku unakaženom obrazu.

— To se da odstraniti — rekao je Holidej. — Poznajem dobrog hirurgu na Istoku.

Tanherd je brzo spustio ruku. Iako nije govorio, Holidej mu je prosto čitao misli.

Osećao se neugodno. Nije znao šta će sa sobom. A pred njim je još bio dug put. Položio je ruku na kundak svoje puške, od koje se nije razdvajao ni za stolom.

— Hoćete li? — insistirao je Glenmor.

Džordžijanac je pripalio jednu od svojih dugih, finih cigara. Tanherda je nekako trebalo spasti muka.

— Ne verujem da će Bili prihvatiti vašu ponudu, mister Glenmor — rekao je Holidej posle kratke pauze.

— Ali zašto? — upitala je Ketijumesto oca.

— Neće bar zasada.

— O čemu se radi? — upitao je Glenmor.

— On mora da završi jednu misiju. Sve dok to ne bude priveo kraju, nema ništa od šerifovanja...

I otac i kćerka su pogledali u Tanherda. On ih, međutim, nije udostojio svoje pažnje. Grčevito je stezao kundak puške i gledao u neku tačku.

Glenmorova ponuda ipak nije zvučala kao šala. Njemu, čoveku sa ožiljkom, nudili su šerifsku zvezdu. Ali za njega su postojala samo lica Majka Limbija i Riča Gavena.

I možda, možda sada Ketijumesto.

Devojka je stajala vrlo blizu. Osećala je da mladić krije u sebi neku veliku i ne tako davnu dramu. To lice, sa brazgotinom, zar nije lepo ovako kakvo jeste...?

— Znači, mora da ode? — prekinuo je Glenmor ćutanje.

Džordžijanac je uhvatio nemiran Bilijev pogled.

— Mora! — odgovorio je umesto njega.

V. „Srebrne princeze” je uzdahnuo.

— Ipak — rekao je opet — zvezda će ga čekati. Voleo bih da se vrati!

— Hoćete li? — upitala ga je sada i Ketij.

Tanherd je ćutao. Nije umeo da pribere misli. Uskovitlale su se tako pakleno da ga je zaboljela glava.

Ketij Glenmor ga je gledala puna iščekivanja i zanesenosti. Tako mogu samo da gledaju žene na prepad zaljubljenih, pomislio je Holidej.

— Hoćete li? — čuo je Bili ponovo njen glas. Morao je da se okrene. Prvi put ju je bolje zagledao. Ona je oborila oči, a on je brzo okrenuo glavu.

— Hoće! — ponovo je umesto Bili rekao Holidej. — A ja bih hteo još jedan brendi!

— Ja ću vam doneti! — podskočila je Ketij veselo i odlepršala prema šanku, praćena začuđenim pogledom svog oca. Stari lisac je tek sada primetio promenu na njegovoj kćerki. Kao da mu je tek tada ponešto puklo pred očima.

VIII

Salun „Četiri asa” u Ajronu.
Veče

Uznemireni Majkl Limbi uleteo je u sobu gde su se na krevetima izležavali Gaven i Koul, obučeni i u čizmama. Opasače su prebacili preko metalnih ograda od postelje i ćutanjem prekraćivali vreme.

— Šta je? — pridigao se Gaven, videći revolveraševo lice blede no obično. — Zar si video duha?

— Još gore — zaškripao je Limbi. — Video sam onog sa ožiljkom...

— Mislíš na Tanherda? — prekinuo ga je Gaven.

— Baš on, neka je proklet! Taj se neće okaniti dok mu ne pošaljemo kuglu među oči...

• Ljubavni •

romani

Svakog utorika

LJUBAVNI

VIKEND ROMAN

Svakog petka

SILUETE

— Polako! — zaustavio je Gaven zahuktalog Limbija. — Prvo posao pa onda ostalo...

— Ali, ako nas traži? Ako nam nanjuši trag?

Gaven nije ništa odgovorio. Razmišljao je šta da urade.

— Ovde nas neće naći — rekao je. — Nećemo ni izlaziti iz sobe. A ujutru, kad svi budu spavali dubokim snom, izjahaćemo prema stanicima...

Limbi se vrpolio kao da ga po tabanima peku žeravice.

— Eh, šta ako i on ne bude spavao? Možda će oelu noć lutati i tražiti nas?

Gaven se zagledao u partnera.

— Šta je s tobom? Zar si počeo da se plašiš? — upitao je.

Limbi se narogušio.

— Ja hoću onaj novac... I ne želim da me neko u tome spreči! Zato je najbolje da ga smaknemo sada.

— Pa gde je on? U salunu?

— Ne, ispred. Imam utisak da nas oseća po mirisu...

Koul je sve vreme slušao razgovor, a onda se i sam umešao.

— Nije bezopasan taj Tanherd — rekao je. — Imao sam nedavno u Kasperu sukob sa njim i Holidejem...

— Holidejem? — prenuo se Gaven. — Zar su njih dvojica zajedno?

— Tada su bili. Mog drugara je sredio on, a mene je ranio prokleti kockar.

— Pa zašto nam sve to pričaš? — brecnuo se Limbi.

— Zato što on vas dvojicu poznaje odlično. Zapamtio vas je za ceo život. Pucaće samo ako šušnete u njegovoj blizini...

Gaven je osetio da Koul ovo govori s jedva skrivenom pakošću u glasu. Međutim, osetio je da to nije sve što ima da kaže.

— Pretpostavimo da je tako — rekao je Gaven. — Šta ti je na umu? Ispljuni.

— Možda i nema ništa na umu — ispravio ga je Limbi.

Koul se nije osvrnuo na tu upadicu.

— Pošto nam je Tanherd za petama, treba ga se rešiti. Mene neće prepoznati.

— Kako?

— U onoj gužvi izneli su me napolje a da me nije čestito ni okrznuo pogledom.

Gaven je izmenjao poglede sa Limbijem.

— Znači, ti bi želeo da ga središ, je li tako? — upitao je Gaven.

— Tako je.

— A šta tražiš za tu sitnicu?

— Duplo.

— Duplo? Kako duplo? Šta on to priča? — podskočio je Limbi.

— Obećali ste mi pet, sada tražim deset hiljada dolara ako ubijem Tanherda.

Gaven je izgledao kao da duboko razmišlja. Njemu se ovaj uslov nije svidao, ali nije ni on bio naivan.

— U redu — rekao je. — Pristajem!

— Pristaješ? — dreknuo je Limbi. — Ne misliš valjda...

— Mislim! — podviknuo mu je Gaven. — I prestani da poskakuješ kao zec.

Limbi je s mukom savladao svoj jezik, iako je u njemu sve ključalo. Onda, kao da se nečega prisetio i odjednom se povratio, čak je počeo i da se smejuji u bradu.

— Kako nameravaš to da izveđeš? — upitao je Gaven Koula.

— Ne znam. Ali izvešću — obećao je Koul, dohvatajući svoj opasač sa postelje. — Ne nadajte se da se neću vratiti — dobacio je preko ramena, stavljajući ruku na bravu.

Majk Limbi se baš tome i nadao, zato se trgao na ovu upadnicu. Pogledao je u Gavena, ali na njegovom licu nije mogao ništa da pročita.

Pošto je Koul izašao, Limbi je prišao kompanjonu.

— Znam da si pristao na deset hiljada dolara samo da ga se otreseš — rekao je.

— Lepo je što tako misliš — odgovorio je Gaven.

— Ipak, zar nije bilo bolje da sva trojica sredimo tog pasjeg sina? Bili bismo sigurniji.

— Možda... Ali, ako Tanherd ubije Koula, imaćemo jednu brigu manje kad pronađemo novac. A ako se desi obratno, ubićemo Koula prvom zgodnom prilikom.

Limbi se zacerekao.

— Znam sam da imaš mozga! — rekao je.

— Za tebe to nisam siguran — odbrusio mu je prijatelj.

Džeremi Koul je izabrao duži ali zato sigurniji put da izađe napolje.

Umesto da side dole i prođe kroz salun, on je otvorio prozor u sobi gde je blaženim snom spavao neki pijani kauboj i spustio se na krov susedne zgrade. Bila je to kovačnica, trulih crepova, tako da dva puta zamalo nije propao niz grede.

Pred salunom nije video nikoga.

Ulica je bila pusta.

Koul se hitro ubacio u prvu senku i tu ostao neko vreme čuteći i vrebajući.

Zatim se odlepio od senke i laganim koracima krenuo prema salunu „Četiri asa”.

Pred ulazom je bilo pusto. Unutra je situacija već bila drukčija. Zagor je izbijao daleko na ulicu, duvanski dim je prekrivao žuckastu svetlost lampi, mirisalo je na viski i znoj. „Četiri asa” bila je prava jazbina u kojoj bi zaista bilo čudno da se jedne večeri ništa ne desi.

Džeremi Koul je ušao u prostoriju i uputio se prema šanku. Tanherda nije video ni unutra. To je pojačalo njegov nemir. Bacio je pogled na stepenište, ali ni tamo nije bilo nikoga. Da bi se malo primirio, potražio je viski.

— Hej, debeli! — viknuo je krčmar.

Ovaj ga, međutim, nije čuo. Razgovarao je s nekim lepo obučenim čovekom na kraju šanka. Koul je šestim čulom osetio da čovek ne spada u žitelje Ajrona. Približio se polako, stopu po stopu, hvatajući odlomke razgovora.

— Ima puno, razume se. Dolaze i odlaze, ne mogu sve pamtit — govorio je debeli krčmar sležući ramenima.

— Ovi se lako zapaze — rekao je čovek, gledajući vlasnika „Četiri asa” pravo u oči.

Iako je bio obučen u obično odelo, kakvo nose kauboji kad praznikom silaze u grad, videlo se da nije ni stočar ni farmer. Padalo je odmah u oči da je snažan, pokreti su mu bili staloženi i odmereni, oko pronicljivo i oštro.

Nosio je svetloplavu košulju, kaput boje sasušene trave, lepog kroja, na nogama crne pantalone i čizme sa kratkim sarama. Oko bedara nalazio se opasan „kolt” sa dugačkom cevi, tipa „bantlajn”. Bila je to zaista retkost u tim krajevima. Takav „kolt” nositi značilo je da se čovek njime dobro služi a ne da ga nosi kao ukras.

Koul je stao nepoznatom iza leđa. Šad ih je sasvim dobro čuo.

— Ako vam pokažem njihove slike, možda ćete se setiti? — upitao je čovek, posežući rukom za unutrašnji džep kaputa.

Krčmar se vpoljio na svom mestu.

— Čujte — rekao je — ne volim da budem potkizivač. Ja gledam svoja posla a od gostiju živim. Ništa ih ne pitam, a ni oni se meni ne ispovedaju...

— Razumem ja vas — odgovorio je ovaj — ali ako čutite, možete biti optuženi za saučesništvo. Razmislite.

Krčmar je obrisao dlanom čelo.

— Pokažite mi isprave — promuklo se odazvao. — Ako zastupate interese železničke kompanije, moram to da vidim.

— Ako baš želite...

Koul nije mogao da vidi šta je čovek pokazao krčmaru, ali sudeći po izrazu lica vlasnika „Četiri asa” znao je da stramac ne baca reči u vetar.

— To je u redu, ali...

— Evo slika — prekinuo ga je čovek mirno. — Malo su starije ali ništa ne smeta.

Koul se podigao na vrhove prstiju i bacio pogled preko čovekovih ramena.

Fotografije su bile mallo požutele i dosta nejasne, ali Koulu nije trebalo mnogo vremena da na dvema prepoznaje svoje nove prijatelje, Limbija i Gavena. Trećeg nije poznavao. A sudeći po krčmarevom licu, znao je da će i debeli prepoznati svoje noćasnje goste.

Nije smeo da okleva.

— Poznajete ih? — upitao je čovek. — Vidim da ih se sećate...

— Pa, mislim da ih znam. Oni su...

Koul više nije čuo. Bio je na stepeništu i krupnim koracima grabio prema sobi.

Ako železnica šalje detektiva da traga za njima, onda je po sredi krupna stvar. Gaven je samo napomenuo da traže neki opljačkani novac, ali ne i sumu. Čim je pristao da Koulu preda deset hiljada dolara, onda je velika lova u pitanju ili samo varka dok im se ne ukaze prilika da ga smaknu.

Samo grdno će se prevariti ako su ga potcenili.

Upao je u sobu tako naglo da je Limbi odskočio sa stolice i izvukao „kolt” do pola. Dalje nije stigao, jer je Koul još sa vrata povikao:

— Pakujte se!

— Zašto? — podigao se Gaven sa kreveta, stavljajući „kolt“ u futrolu. — Zar ti je Tanherd izmakao?

— Ne, njega nisam ni video dole...

Gaven je pogledao u Limbija. Ovaj je izgledao iskreno iznenađen.

— Ali, video sam ga! Znam sigurno.

Koul je bacio pogled iza sebe. Još nije čuo korake.

— U čemu je stvar? — počeo je i Gaven da se nervira.

— Nemam vremena za objašnjavanje — požurivao ih je Koul. — Dole jedan železnički detektiv pokazuje vaše njuške na fotografijama krčmaru. Da li je to dovoljno?

— Izgleda da jeste — promrmljao je Gaven. Međutim, nije pokazivao ni najmanje žurbe da pođe. Limbi i Koul su ga napeto posmatrali.

— Zar ostajemo? — upitao je Koul.

— Zašto? — podigao je Gaven sa ven. — Nas smo trojica a on je sam.

— U pravu je — spremno je dočekao Limbi ovu ideju. — Bar će biti jedan manje za petama.

— Naravno — podrugnuo se Koul — jedan manje danas a dvadeset više će biti sutra. Znaće cela pokrajina da je ovde ubijen detektiv železničke kompanije, koji traga za pljačkašima i vi biste da ostanete?

Gaven se dvoumio.

— Čekajte — rekao je — ima još jedan način. Mi moramo da proverimo ovo prokletu bure na stanici. Ali nećemo čekati jutro, nego ćemo ići sada, iz ovih stopa.

— Do đavola, kako to misliš da izvedeš? — planuo je Koul. — Pa njemu je krčmar rekao da ste ovde!

— Znam, ali dvojica idu po bure a jedan će u salunu da napravi gužvu s njim i tako nam da vremena...

Nastalo je kratko ćutanje.

— Ko ostaje? — muklo je upitao Koul. Predosećao je da misle na njega.

— Limbi! — iznenada je rekao Gaven.

Koul je odahnuo, ali zato je bledu-njavi revolveraš zapanjeno pogledao svog prijatelja.

— Šta? — dreknuo je. — Pa da kidnete sa lovom a mene da nose s čizmama napred? Izvlačimo kocku!

Koul je ponovo bacio pogled iza sebe. Da li mu se učinilo da se graja dole stižala i prerasla u napeto iščekivanje.

Koraci...

— Zašto baš ja? — nije se dao Limbi.

— Jer si najbrži — prekinuo ga je Gaven. — Ali, ako ti je srce sišlo u pete, ostaću ja.

— Ili ja — dodao je Koul.

Gaven je slegnuo ramenima i prvi izleteo iz sobe. Limbi je požurio da ga stigne.

Umakli su u poslednjem trenutku.

Detektiv železničke kompanije, Trejsi Traven, peo se steništem sa šakom opasno blizu dršci svog „kolt-a“. Ugledao je otvorena vrata na sobi i zastao. Dole, ispod njega, mnoga lica su ga sa radoznaošću i iščekivanjem pratila. U Ajronu, izgleda, nije bilo bolje zabave nego revolverski obračun.

Krupni momak je stao uza zid i izvadio oružje.

Iznemada je skočio napred, stao na vrata i uperio „kolt“ u sobu. Tamo se, međutim, nalazio samo jedan čovek. I to nepoznat.

On je rukom odgurnuo vrata, pogledao prozor, razgledao sve ugiove i zaključio da je onet zakasnio.

Ptičice su ili odmaglile ili ga je krčmar nasankao.

— Šta ti je, kauboju? — dočekao

ga je prezriv Koulov glas. — Da nisi izgubio govedo usput?

Traven je ubacio revolver u futrolu i odmerio klempavog lupeža.

— Ne jedno, nego dva — rekao je ulazeći. — Sam si?

— A što se to tebe tiče?

— Rečeno mi je da su ovde dve ptičice... Možda su bile u kavezu pa odletele?

Koul je izazivački merio pridošlicu. Ovoga to nije uzbudivalo. Temeljno je pogledom pretresao prostoriju. Na stolu se nalazilo previše opušaka za jednog pušača.

— Mnogo pušiš — primetio je detektiv.

— A ti mnogo njuškaš — uzvratilo je Koul.

— Zar ti je jedan krevet nedovoljan, pa moraš na dva da se prevrćeš?

— Nemirno spavam — rekao je lupež.

Traven se okrenuo nekoliko puta po sobi.

— Znači, krčmar je slagao? — upitao je.

— Zavisi šta je rekao.

— Ovoj sobi nedostaju još dva slična tebi.

— Potraži ih ako ne žuriš. Možda su pod krevetom?

Detektiv je ponovo zastao. Oslušnuo je: obojica su čuli da su pred salunom zarzali konji. Onda se začuo topot koji se udaljavao. Traven je bilo jasno — begunci su mu izmakli ispred nosa.

— Lagao si — rekao je mirno i posegao za pištoljem.

Koul je bio brži.

Njegov „kolt“ već je bio uperen u Travena.

— Baci tu gvožduriju polako na pod i ne diži galamu — zapretio mu je, ustajući sa kreveta.

— Znači, zajedno si sa njima? To

je trebalo odmah da prokljuvim. Ali nećes dugo bezati.

— Nećeš ni ti dugo pričati — zarežao je razbojnik. — Okreni se!

— Lupežima ne okrećem leđa — odgovorio je detektiv hladno.

Koul je razmišljao. Detektiva je trebalo tako spetljati da ne digne uzbunu bar nekoliko časova. A to je mogao samo ako bude radio bez mnogo buke. Trejisi Traven je očigledno mislio nešto slično pa se zato i držao hrabro. Znao je da bi pucnji uzbudili salun i grad, a to bi Koulu otežavalo bekstvo.

Razbojnik je nogom odgurnuo Travenov „kolt“ prema njemu.

— Podigni ga! — rekao mu je.

Traven ga je gledao, pokušavajući da sazna šta razbojnik smjera. Nikako nije smeo da posegne za oružjem, sve dok taj lupež bude držao svoje oružje u ruci.

Koul je, međutim, vratio natrag „kolt“. Tako mu je dao do znanja da želi pošten obračun.

— Potegni!

Traven je odmahnuo glavom.

— Neću — rekao je. — Ja tražim dvojicu pljačkaša i nemam nameru da crknem pre nego što ih uhvatim! Zato ti pružam šansu: beži iz grada i zaboraviću da sam te video...

— To ne pali kod mene!

— Kako hoćeš! Reci mi kuda su krenuli i ostalo prepusti meni. Ako su ti nešto obećali, znaj da ćeš prvo dobiti metak, a ostalo te posle neće ni interesovati.

— Računam ja na to — klimnuo je glavom Koul. — Ali, nikad se ne zna ko će pod zemlju prvi.

— Ja sigurno neću — rekao je detektiv, osmehnuvši se.

— Mnogo si siguran u to, policajče!

— I jesam — nastavio je Traven

— jer te neko iza leda drži u šahu!

Koul se nervozno iskašljao.

— Uzalud se naprežes da me nasamariš. Ako nemaš neki bolji trik, onda počni sa molitvom. Zurim.

Detektiv je ćutao. Nervoza je obuzela razbojnika, jer mu se učinilo da je iza leda osetio šum. Zar je naseo? Nemoguće da to nije trik!

Onda se setio Limbijeve tvrdnje da je pred salunom ugledao Bilija Tannerda i žmrci su mu zamileli pod kožom.

Da li je on? Da li je...?

Okrenuo se kao na opruzi i zaglegao obarač...

Ali, na vratima nije bilo nikoga!

Naseo je! Ipak ga je detektiv nasamario!

Nebesa!

Sve je sada zabrljao svojim glupim pričanjem, izgubio je u vremenu, izgubio je bitku. Jer, dok se okretao ka vratima spreman da puca u Tanherda, dok je saznao da tamo zaista nema nikoga, Traven se dokopao svog „kolta” i opalio još sa poda.

Koul je osetio kako mu se vrelo oiovo zabija u meso i komada ga. Ruka koja je držala oružje postala je odjednom teška, tako da nije mogao da je pokrene. Samo ga je mrznja naterala da skupi natčovečansku snagu i da pritisne oroz...

Zrno se zabilo nedaleko od njega i podiglo prašinu sa dronjave krpare.

Zatim je Džeremi Koul pao mrtav, s poslednjom mišlju na gomilu dolara koje nikada neće imati.

Ležao je na leđima, širom otvorenih očiju.

Trejsi Traven nije imao nameru da ubije već samo rani, ali položaj iz koga je pucao i nekontrolisani

pokret lupeža učinili su da njegov metak bude smrtonosan.

A bio je na domaku pljačkaša i ubica.

Možda nisu daleko pobjegli, ali noc im je išla na ruku i u njoj je i najmanja neravnina mogla da bude odlična zaseda usamijenom gonocu.

Krémar je prvi doleteo gore. S praga je ugledao čoveka na podu i prekrstio se. Onda je pogledao svuda po sobi kao da očekuje još neki leš.

— A gde su...

— Ona dvojica? — dopunio ga je Traven. — Odmaglili su pre mene neki minut.

— Kako? Dole nisu prošli.

— Svakako. Naucili su oni da skaču sa prozora... Je li ovaj došao sa njima?

— Jeste. Uzeli su jednu sobu; svi zajedno. Ne znam šta su tražili, ali ih više nisam video... Nisu ni za viski došli! Jesu li opasni?

— Sad nisu — odgovorio je Traven i progurao se pored debeljka napolje.

IX

Rano ujutro Dok Holidej je ugledao gomilu građana okupljenu na železničkoj stanici Ajron.

To više nije bilo slučajno.

Bure sa vodom bilo je otrgnuto sa drvenih stubova i bačeno na zemlju, isto kao i u Daglasu.

Džordžijanac je izvadio svoj džepni sat i pogledao u njega. Tek je prošlo devet. Dan je bio vedar, bez oblaka na nebu.

Nije želeo da se zadržava. Zaobišao je gomilu i lakim kasom napravio krug prema jugoistoku. Uskoro je bio samo crna tačka na horizontu.

Holidej je prvo bacio pogled prema buretu sa vođom i zaključio da se još nista nije desilo u Čejeni.

Bar nista što bi se ličilo njega. Misterija sa buretom morala bi ovde da se nastavi i to uskoro.

S druge strane, građu se približavao Irejsi Iraven, detektiv železničke kompanije. On je pratio trag odbeglih pijackasa sve do železničke pruge i tu ga je izgubio. U stvari, našao im je konje ali bez janača. Bila je to zagonетка pred kojom je ostao nemocan.

Onda je našao u očeđenju za izdavanje karata onesvescenog blagajnika. Njega su dva tipa napala kada im je izričito skrenuo pažnju da ne diraju dresinu na sporednom koloseku.

Oni su ga udarili i odvukli pod drveno stupiste, a sami se odvezli dresinom divjački masuci velikim ručicama za pokretanje. To je bio ako ne brzi, onda svakako manje sumnjivi put do Čejene. Zamislija ih je kako oznojeni putuju prugom, u nadi da njihov dolazak niko ne očekuje.

Sudbina je htela da tog prepodnevno Dok Holidej uđe u salun „Plavi andeo“. Zastao je pored šanka samo toliko da poruči brendi i pogledom odmeri najbezbedniji sto u dnu saluna a zatim se, ne hajući za radoznaie poglede, uputio ka odabranom mestu i seo ledima okrenut uglo. Sa uživanjem je odabrao jednu tanku „havana“ cigaru iz pozlaćene tabakere i pošto ju je nekoliko puta znački omirisao stavio je cigaru u zube i zapalio. Gust oblak dima zalebdeo je iznad njegove glave dižući se lagano ka tavanici. Posle prvih radoznalih pogleda gosti saluna su se okrenuli svom piću a Dok Holidej je iz unutrašnjeg džepa sakoa izvukao špil karata i počeo da ih reda po stolu.

Sudbina ne bi bila ono što jeste kada bi započeo niz događaja time što prekinuo igrom slučaj u tom trenutku je u separeu zaklonjenom zavesom završena partija karata između lokalnog poker majstora i opesnog bogataskog sina Elmera Krofta i dvojice „ad nok“ kockara koje je ovaj prvi do kraja postigao. Sin bogatog čejenskog ugovara i vlasnik dobrog dela akcija lokalne banke Rozevoia Krofta, nasuprot svom oeu neumornom biznisu koji je od posla napravio religiju, imao je samo jednu strast: kocku. Ali ta njegova strast kao da je nranila samu sebe. Ukoliko joj se više predavao utoliko više je postajao njen rob. I sada je, posle nekoliko časova igranja bio još uvek gladan uzbuđenja koje ga je opuzimalo uvek kada bi gledao kako karte klize po zelenoj doji.

Izašavši iz separea Elmer Kroft je bacio pogled po salunu. Iako je bila prošla ponoć bilo je dosta gostiju, ali on je pogledom tražio kockarske stolove. Pogled mu se zadržao na Holideju koji je sedeo zagledan u poredane karte.

— Želite li možda sobu da se odmorite? — trgao ga je krčmarev glas.

— Da, hoću sobu... ali...

— Još nešto, mister?

Kroft je namerno glasno nastavio.

— Poznajete li nekoga u Čejenu ko važi za dobrog igrača pokera? Ali igrača a ne sitnog pacera.

— Igrača pokera? — iznenadio se krčmar. — Pa vi ih sve znate, mister Krofte, pa sami prosudite. A što se tiče prolaznih gostiju... ne znam. Možda onaj džentlmen u uglu nešto zna. Vidim da se zabavlja kartama!

— To vidim i sam! — rekao je Kroft i nastavio još glasnije da bi

ga Holidej mogao čuti. — Ali vidim još nešto što drugi možda ne znaju. Ako me oko i sećanje ne varaju tamo sedi najpoznatija osoba na Divljem zapadu i ne bio ja Elmer Kroft ako to ne proverim.

Rekavši to, Elmer Kroft se uputio stolu za kojim je sedeo slavnim pustolov. Ispod spuštenih kapaka Dok Holidej je pogledao ka razmetljivcu. Verovatno da je to bio neko ko ga je odnekuda poznavao ali Dok nije mogao da ga se seti. Suviše mnogo gradova, i suviše mnogo saluna i kockarnica je ostalo iza njega da bi sve zapamtio. Ali bez obzira što nije mogao da se seti lica, znao je da iz tog čoveka vreba podmukla opasnost.

Divlji sjaj trijumfa ogledao se u očima Krofta, u lukavim sitnim očima koje kao da su igrale na zektinu. Za pasioniranog mladog kockara Dok Holidej je bio šansa za kojom je žudeo. A sada, kao u nekom snu, Holidej je odnekuda došao i on je bio spreman. Bankarev sin protiv pustolova iz Džordžije.

Biće to poker koji će pamtit i ceo zapad!

Krenuo je laganim koracima prema Džordžijancu, očekujući svakog časa da on podigne pogled i da u njemu pročita iznenađenje i zbunjenoost.

Jedino što je u tom trenutku nedostajalo Elmeru Kroftu bila je publika. Ali, računao je on, glas o velikoj partiji brzo će se proćuti Ćenjenom. Elmer Kroft protiv Doka Holideja u glavnom gradu Vajominga!

Džordžijanac je bio udubljen u karte, držeći levom rukom ćašu s dva prsta.

— Holideje! — pozvao ga je Kroft dovoljno glasno da svi ćuju i da se trgnu.

Pominjanje imena ćuvenog kockara i strelca Zapada bio je Kroftov poziv za publiku i u tome je uspeo. Kako Džordžijanac nije reagovao na poziv, on se približio još više. Osetio je da ih svi posmatraju. Tišina u „Plavom anđelu” mogla se rukama opipati...

— Ja sam spreman, Holideje! — obratio mu se kockar.

Ne prekidajući rećanje karata, Džordžijanac je upitao:

— Spremni za šta?

— Za poker! — uzvratilo je Kroft. — Obećao sam sebi, još u Šeridanu, da ću jednog dana igrati protiv vas i da ću vas tuci. Taj dan je došao.

— Zaista? Ne sećam se da sam video... U Šeridanu, rekoste? Kad je to bilo?

Kroftovi snovi o Holidejevoj zbunjenoosti brzo su išćezli. Njegov san o pokeraškom trijumfu nad Džordžijancem poćeo je da puca po ivicama. Znao je da se Holidej pretvara, ali iako je to znao, postao je razdražljiv.

— Sećate se vi toga dobro! — rekao je. — Ne pokušavajte da izbegnete igru. To nije fer.

— Nisam vas pozvao da igrate — odgovorio mu je Holidej još uvek ga ne udostojivši pogledom. — Ali neću ni izbegavati.

— Pre nego što bilo šta pokušam, reći ću vam samo još ovo: vi ste bedna kukavica, plašljivi kojot koji može da igra poker sa pacerima i budalama, a ne sa Elmerom Kroftom!

Bila je to uvreda koju bi malo ko otrpeo.

Kroft je očekivao eksploziju gneva i sav se skupio za skok. Ruka mu je bila blizu futrole i poput zvećarke je vrebao svaki Džordžijanćev pokret.

Dok Holidej je mirno složio karte i stavio pred sebe.

Tek tada je pogledao u Krofta.

Od tog pogleda kockaru su kleknula kolena i mimo volje. Sve što je časak pre toga zamišljao, nestalo je kao vetrom odneto. Odjednom se osetio bedan i duboko u sebi uplašio se da nema šansi. Nikakvih.

Holidej je čekao.

— Rekoste kukavica i plašljivi kojot. Pa dobro, imate priliku da se uverite da li je tako. Podelite!

Elmer Kroft je seo i s mukom uzdržavajući drhtavicu uzeo karte.

Tako je započeo kraj nadobudnog kockara i bogataša iz Cejena.

Velika kazaljka na zidnom satu iznad šanka u „Plavom anđelu” otukavala je poslednje časove Elmeru Kroftu.

Četiri časa kasnije Kroft je polako ustao sa svoje stolice, ukočenog pogleda.

Više nije imao ni centa u džepu. Ništa, osim priznanica koje je Holidej odbio da primi.

Prekoputa njega velika gomila dolara skoro je pokrivala Holidejevo lice i u Kroftove obraze uterivala plamen i hladnoću naizmenično.

Kad se završio i poslednji krug, ljudi su okolo odahnuli.

Holidej je dobio igru.

Nije dao Kroftu ni da se pribere.

Gubio je partiju za partijom i ništa mu nije polazilo za rukom. Ponekad ni karta više, koju bi Holidej opazio, ali se pravio nevest.

Kroft je ustao bleđ kao smrt.

Holidej je tada polako složio novčanice u dva svežnja, odbijajući dimove svoje cigare. Motrio je usput na Kroftove ruke jer ništa nije prepuštao slučaju. Kroft je bio tučen u pokeru, ali je imao još ne-

ke ideje. Poznavao mu je po licu da nešto sprema.

Elmer Kroft je stajao ispred stola, kao da je van sveta. Ljudi su izgleda predosetili neku nevolju i odstupili su nekoliko koraka.

— Holideje — javio se Kroft razvlačeći reči — čekam vas napolju.

Napravio je malu pauzu i dodao:

— Ubiću vas. Kao psa!

Džordžijanac je na to samo okrenuo glavu i doviknuo kćeraru:

— Brendi!

Henk je prosto doleteo sa poslužavnikom. Džordžijanac je ispio piće laganim gutljajima a onda se okrenuo prisutnima.

— Ako je neko raspoložen za poker, neka me sačeka. Odmah se vraćam.

I izašao je napolje.

Gomila je nagnula za njim, ali samo do prozora i vrata. Najhrabriji su izmireli na verandu.

Ulica je bila skoro bez senki, sunce se nalezilo u zenitu.

Kroft je na drugoj strani čekao, raskopčan, raširenih nogu. Njega je samo Holidejeva smrt mogla da vrati u život. Njegov um nije znao ni za šta drugo.

Karte su ga izdale.

Ostao je još „kolt”. Vežbao je danima, bio je u njega sigurniji nego u fleš ili četiri keca.

— Holideje! — zaorio se njegov glas. Džordžijanac je nastavio da korača prema njemu, opuštenih ruku. Peš dugog, crnog kaputa pokrivač mu je dršku „kolta” ukrasnog slonovačom.

— Holideje! Ja sam spreman!

Vikao je da bi ga svi čuli. Kroftova poslednja karta bila je kockareva smrt.

Holidej nije mario za to. Koračao je i dalje, kao da je pošao u laku večernju šetnju obalom Atlantika, u bostonskim predvečerjima.

Kroft nije mogao da podnese njegovo koraćanje.

Rečima ga nije zaustavio. Džordžijanac je dolazio prema njemu poput smrti.

Munjevito je potegao i opalio.

Jak trzaj poneo mu je ruku. U prvom momentu pomislio je da je to bio trzaj njegovog sopstvenog pištolja. Ali varao se. Bio je to udar kuršuma iz Holidejevog pištolja koji mu je izbio revolver iz ruke. Holidej je dolazio ka njemu, koraćao je pucajući iz revólvera.

Niklovana cev njegovog „kolta“ bleskala je na suncu kao uglačani, isukani nož indijanskih ratnika. Vatra iz nje bila je ubitačna.

Kroft je pao.

Holidej nije prestao da koraća. Obrnuo je „kolt“ oko prstiju i vratio ga natrag u futrolu.

Elmer Kroft je bio ustreljen na četiri mesta, ali nijednom smrtonosno. Holidej i nije hteo da ga ubije. Ali zapamtio je njegovu uvredu i želeo je da mu utisne opomenu za ceo život.

Kockar, Elmer Kroft, čiji je „kolt“ ležao odbačen u prašini glavne ulice Čejena pred građanima sabijenim uz zidove kuća i prodavnica — imao je snage da podigne ruke i ispod kaputa izvuče drugi revolver.

Uradio je to podmuklo. Previjao se po zemlji, okrenuvši leđa Doku. Tako je skriven od njegovog pogleda zavukao ruku...

Džordžijanac je odskočio u stranu i još u vazduhu potegao svoj „lincoln“ revolver.

Zrno iz Kroftovog „deringera“ udarilo je u limenu firmu „Plavog andela“ i tupo odjeknuo. To je bio poslednji zvuk koji je čuo.

Pao je i zario lice u zemlju.

Više nije imao nijednog aduta...

X

„Dvoboj „koltova“ bila je za Čejen skoro prošlost. Ali, ljudi su se sada vratili u stara vremena, a obračun koji se odigrao pred njihovim očima bila je nezaboravna slika.

Čuveni kockar, revolveraš i nadmašni strelac Zapada prekoratio je još jednom u svom kratkom ali burnom životu leš protivnika.

Kasno popodne, Rič Gaven i Majk Limbi stigli su u Čejen.

Vukli su se ulicom kao isprobijani, besni na sebe same, izjednili i nestrpljivi u svom sve uzaludnijem traganju.

Limbi je prvi ugledao salun „Plavi andeo“ i jezikom obilazio sasušene usne. Gaven je, takođe, mislio isto. Natukli su šešire na čelo, otresli malo prašinu sa odela i odgurnuli vratanca na ulazu.

Pogledima su pretražili prostoriju. Nisu videli nikoga poznatog. Limbi je glavom dao znak Gavenu i krenuli su prema šanku gde je krčmar Henk posluživao brojne mušterije, probijajući se kroz duvanski dim i žagor.

Stari Edi Larkin, pijanac koji je viski pio kao vodu zbog čega je i dobio nadimek „bure za vodu“, nekako je uspevao da se održi pored šanka, odoljevajući sve češćim naletima novih gostiju. Oni koji su ga poznavali dobro su ga obilazili jer su znali da će im zatražiti jednu „vodu“, a onda ih ugnjaviti novom molbom. Oni koji su prvi put svraćali jednostavno bi ga odgurnuli od sebe. Ali, Edi Larkin bi se poneko vratio, žilavo se boreći za svoje mesto prekoputa krčmara.

Gaven je odgurnuo nekog dugonju i presekao ga pogledom kada je ovaj hteo da protestuje. Nekoliko barskih „dama“ izmećenih sa posetiocima, veselo se kikotalo. Limbi

je halapljivo gledao u viski po policama.

— Donesi jednu ovamo! — doviknuo je Henku. Krčmar je klimnuo glavom.

— Može meni jedna voda? — dopro je do njih promukao glas. Obojica su se okrenula. Edi Larkin je stajao pored njih sa praznom čašom. Krčmar Henk mu je priskočio u pomoć:

— Ovo je Edi Larkin, zvani „bure za vodu”. Ne obraćajte pažnju na njega. Od sinoć je okačen o šank...

— Gubi se! — podviknuo mu je Limbi razdraženo. Gaven ga je lako munuo laktom u rebra. Nije želeo da skreću pažnju na sebe.

— Polako — rekao je prekorno partneru — nalićemo mu jednu.

Larkin se zadovoljno smeškao, sijajući očima.

— Živeli! — rekao je, klateći se. — Edi Larkin, zvani „bure za vodu”, neće vam to zaboraviti.

Ispio je odjednom čašicu. Krčmar se nagnuo prema njemu:

— Slušaj, Edi, vreme je da se ispavaš! Odjaši u onu tvoju jazbinu na železničkoj stanici.

— Možda si u pravu — pristao je Larkin, kome se već maglilo pred očima. — Ionako mi se tvoj lokal više ne sviđa...

Henk je slegnuo ramenima i počeo da služi ostale goste.

Limbi je zgrabio bocu i pošao da potraži neki mirniji ugao.

— Hajde, evo nam sto. Oni tamo odlaze!

Seli su za sto. Limbi je i dalje bio tmuran. Piće mu nije prijalo.

— Prokleta burad! — zaškrgutao je zubima. — Nemam nameru da skidam buriće duž cele pruge. Ako i ovde u Čejeni nije, onda neka me obese što sam poverovao u reči one bitange...

Gaven nije ništa rekao.

Pogled mu je ostao prikovan za vrata, kroz koja je prošao pijani Edi Larkin.

— Govorio sam ti odavno da to može da bude njegova osveta! I šta ćemo sada?

Gaven je i dalje ćutao.

— Zar si onemeo? — proderao se Limbi na njega. — Nemam nameru da toročem ovde celo veče dok ti buljiš u vrata...

— Zaveži! — odsekao je Gaven.

— Šta? Slušaj, Rič, ja ću...

— Ah, zaveži već jednom! Nešto mi je pako na pamet...

Revolveraš je prevrnuo oči i uzdahnuo.

— Da čujem! Mora da je pametno čim je u tvojoj glavi...

Gaven je uperio prst u partnera.

— Onaj pijani starac... Onaj što je bio za šankom. Znaš li na koga mislim?

— Znam! — namrštio se bledunjavko, ništa ne shvatajući. — Zašto ga spominješ, vraga!

— Jesi li čuo kako ga zovu?

— Zovu? — prisećao se Limbi. Nešto kao voda... bure za vodu...

Gaven je klimnuo glavom, iščekujući Limbijevu reakciju. Međutim, revolveraš ga je glupo gledao.

— Pa šta? — brecnuo se. — Pije viski kao vodu. Šta tu ima čudnog? Ništa!

— Idiote! — zarežao je Gaven na njega. — Zar nikad ne možeš da mučneš glavom?

— Ne muči me, već govori! Ionako mi nisu sve koze na broju.

Gaven se osvrnuo oko sebe i još više se nagnuo prema svom prijatelju.

— Kako ti nije jasno? Zovu ga „Bure za vodu” a živi u nekoj jazbini, na železničkoj stanici? A sećaš se poslednjih Tanherdovih reči? Po-

slednjih? Rekao je: železnička stanica... bure za vodu... Sećaš se?

— Sećam se! — prasnuo je Limbi. — Ali nemam pojma šta hoćeš sa ovim... ovim starim... Hej! Valjda ne misliš...

— Mislim! — likujući se isprazio Gaven. — To treba proveriti. Mi tražimo buriće na stanicama, a možda je novac ostavljen kod ovog staroga!

— Zar je moguće?

— Ne znam! Ponesi tu bocu i hajdemo! Pijan je, stići ćemo ga.

*

Edi Larkin je koračao, saplićući se i pevao neku pesmu. Put do svoje krovinjare znao je napamet, skoro u korak. Nekada je radio na železnici, ali je zbog pića izbačen sa posla pa se bavio prosjačenjem i sitnim poljskim radovima po rančevima preko leta. Nastanio se na železničkoj stanici kako bi mogao da sluša vozove i podseća se na mlade i srećnije dane.

Rič Gaven i Majk Limbi su iznenada uhvatili starog pod ruke i prosto ga poneli ulicom.

— Hej? — usprotivio se Larkin. — Momci, mogu ja da idem! Ne morate me nositi!

Gaven mu je podneo bocu viskija pod nos i starčevo raspoloženje se odmah promenilo.

— Gle — rekao je — da li nešto proslavljamo?

— Baš tako — potvrdio je Gaven. Vukao je na stranu gde je bilo manje sveta i manje svetlosti. — Odvešćemo te kući i lepo ćemo se napiti da će sve pucati!

— Baš lepo! Samo ne znam šta proslavljamo? U čije zdravlje?

— U tvoje! — dobacio mu je Limbi i prosto mu ugurao grlić boce u usta.

— Pa živeli! — razvukao je usta u osmeh. — Edi Larkin, zvani „bure“, to vam nikada neće...

— U redu, u redu — prekinuo ga je Gaven. — Hajdemo sada do tvoje kuće.

— Važi, hajdemo.

Ono što je Larkin nazivao kuća — bila je neka vrsta šupe koju bi malo jači vetar oduvao. Nalazila se zašlepljena na padini obrasloj korovom i velikom travom, nedaleko od staničnih zgrada. Bila je to prava pustara.

Tek što su išli u stračaru, Larkin je ponovo potegao bocu, ali mu je Gaven istrgnuo i odložio je daleko od njegovih ruku. Starac nije shvatao. Tužno je gledao za bocom i ljuljao se na nogama. Razbojnik se približio i raspalio mu dva šamara.

Larkin se zaneo i pao bi da ga Limbi nije pridržao i ponovo uspravio.

— Poznaješ li Tanherda? — upitao ga je Gaven.

Larkinu je trebalo dugo da se povrati i shvati šta ga pitaju, iako nije shvatio zbog čega su ga udarili.

— Tanherda? — ponovio je ime, pokušavajući da se priseti. — Tanherda? Ah, Tanherda... Mislite na Teda? Fini momak! Kako da ga ne znam?

Gaven je likovao i pogledao u Limbiju. U očima svog partnera video je divljenje i priznanje.

— Otkud ga poznaješ? — pitao je Gaven dalje, podnoseći mu bocu pod nos. Larkin je pružio ruku, ali je lupež izmakao viski van njegovog domašaja. — Pričaj!

— Dao mi je mnogo novca... Pet noći nisam izlazio iz „Plavog anđela“ Fini momak... Nikada u životu nisam imao toliko. Bure viskija sam popio... Henk nije verovao da ću to moći da platim, a ja sam platio... Posle sam spavao i sve mi se

smutilo u glavi... Ali Teda pozna-
jem, fini momak...

— Zbog čega ti je dao novac? —
prekinuo ga je Gaven.

— Zbog čega?... Zbog sanduka
i oca... Zbog njih!

Gaven je s nerazumevanjem pog-
ledao u Limbija. Zar je starac polu-
deo?

— Šta to pričaš, matora ludo? —
viknuo je na njega Limbi. — Ka-
kav sanduk, kakav otac? O čemu se
radi?

• Ljubavni •

romani

Svakog utorka

LJUBAVNI VIKEND ROMAN

Svi pisci sveta

Svakog petka

gluete

Svakog 10. u mesecu

**VANREDNI
LJUBAVNI ROMAN**

— O sanduku... Dovezao mi je
mrtvački sanduk sa telom njegovog
oca. Dao mi je novac da ga priču-
vam dok on ne dođe da ga odnese
za Daglas... Ja sam na sve pris-
tao... Poštujem mrtve...

— Budala! — rekao je Gaven vi-
še za sebe. — I gde ti je taj sanduk?
Govori!

Larkin se nesigurno okrenuo oko
sebe.

— Sanduk... — mrmljao je. —
Ted nije došao i ja sam mu oca sahr-
anio.

— Sahranio? Gde? — počeo je
Limbija da se preznojava.

Larkin je neodređeno pokazao ru-
kom

— Tu negde... Stavio sam neki
kamen... da se zna... Otac je otac,
a ja mrtve poštujem...

Gaven je odgurnuo od sebe sta-
rog i on se jeknuvši srušio.

— Da ga ucmekam? — predložio
je Limbi. Gaven ga je pogledao sa
omalovažavanjem.

— Slušaj, što ne bi obesio starog
za crkveno zvono pa da se svi ovde
okupe i gledaju nas kako kopamo?

Limbija je učutao. Edi Larkin je
puzio po podu prema flaši viskija.
Revolveraš se sagnuo i lupio ga „kol-
tom” po glavi. Larkin je klonuo a
prsti su mu se zgrčili, skoro dodiru-
jući bocu.

XI

Običan, beo kamen ležao je na
busenu nedavno iskopane zemlje, na
blagoj padini iza Larkinove izzbine.
Gaven je u starčevom čumezu pro-
našao neki stari, zardali vojnički
ašov. To nije bilo mnogo, ali bilo je
bar nešto.

Kopali su na smenu, u stalnom
iščekivanju da će alatka najzad uda-
riti o drvo.

— Tu je! — skoro je vrisnuo Limbi, osetivši udar pod rukom. Oba lupeža su navalila na raku: Gaven je i rukama skidao zemlju, užarenih očiju i sasušenih usta.

Običan, drveni mrtvački sanduk, s jednostavnom rezbarijom po ivicama, ukazao se pred očima dvojice razbojnika. Limbi je prvo obrisao o pantalone svoje oznojene dlanove, a onda se mašio za nož.

Sečivo se zarilo u ivicu poklopca. Gaven mu je pomogao udarivši čizmom. Poklopac je sleteo.

Tri para bisaga, nabijenih do vrha, ležala su u unutrašnjosti sanduka.

Gaven je dograbio jedne a Limbi druge. Užurbano su ih otvorili, još ne verujući da je sve tu, da su na cilju. Limbi je grozničavo zavukao ruku. Blažen osmeh prelio mu se licem, spopao ga je isprekidan, grčovit smeh.

— Našli smo ga! — šaputao je, izdižući visoko šaku kojom je zahvatio nekoliko svežnjeva, upakovanih u omote. Možda bi i dalje likovao, da ga prijatelj nije presekao.

— Zaveži! Ne možemo ovde ostati celu noć...

Limbi je brzo vratio novac na mesto i zatvorio torbe.

— Kuda ćemo sad? — upitao je.

— Što dalje odavde! — promrm-ljao je Gaven. — Pravac granica.

— Nikuda vi nećete! — dopro je do njih glas.

Lupeži su se zagledali. Ostali su pognuti, ukočeni i zaprepašćeni. Poznati zvuk kad se repetira puška dala im je do znanja da je došao neko neželjen. Tanherd?

— Ruke dalje od love... i od oružja!

Gaven se prvi ispravio i okrenuo. Limbi je, takođe, sledio njegov primer.

Visoki jahač stajao je nedaleko, obavijen polumrakom.

Bio im je nepoznat.

Pušku je držao uperenu u njih. Njegov konj je pognute glave njuškao po zemlji tražeći kakav lep čuperak trave za sebe.

— Ko si ti, prijaško? — zapitao ga je Limbi.

— Trejsi Traven, detektiv železničke kompanije, amigo! — odgovorio je čovek. — A vi ste Majk Limbi i Rič Gaven, pljačkaši železničke kompozicije broj...

— Briga me za broj! — proderao se Limbi. — Ne misliš valjda da ću ti ovo predati u ruke s najlepšim željama?

— Baš to mislim — odgovorio je Traven. — Lepa svota do kraja života, negde u Meksiku...

— Da, ali za nas.

— Ne, nego za mene — podsmevao im se detektiv. — Jurim vas preko celog Vajominga, za bednu platu. Ovo je šansa da se obogatim! Zar to nije lepa ideja? Vi ste našli lov, ja sam našao vas. I to je cela priča.

— Šta on to hoće da kaže? — okrenuo se Limbi prema Gavenu.

— Vrlo prosto: on je detektiv koji je izmenio savest i namerava da bude pljačkaš. Sa našim novcem ide u Meksiko. Tako će da zametne trag.

Limbi se polako odmicao od partnera.

— Možemo da se nagodimo? — predložio je Gaven. — Ima dosta za svu trojicu.

— Ja hoću sve! Imate li šta protiv?

— Imamo! — doviknuo je Limbi. — Samo od mene mrtvog možete uzeti lov.

— To i hoću — nasmejao se Traven.

Iako nisu ostavljali vidljive tragove, Bili Tanherd im je prosto osećao miris. Gonjen nekim nedokučivim instinktom, on im se uvek nalazio na putu, naoružan strpljenjem i mržnjom. I u Čejenu je natrapao na njihova zločinačka lica i čekao je pogodan trenutak za obračun.

Zatekao ih je u „Plavom anđelu”. No, kako je mislio da će tu ostati duže, propustio je da ih vidi kako odlaze za Edi Larkinom.

Sada je jahao ulicama, sa šeširom duboko natučenim na čelo i povrnutе kragne od kaputa. Nisu mogli daleko odmaći. Nisu u salunu, jer zašto bi ostavljali jedan a odia- zili u drugi? Negde su u blizini, možda iznajmljuju konje.

Veče se spustilo iznenada; nije to ni opazio. Kao da se odjednom našao u drugom gradu. Izbegao je ulične gužve i uputio se prema železničkoj stanici.

U susret mu je dolazio jedan jahač.

Tanherd je zgrčio prst na obaraču svoje puške.

Ali, jahač mu je prilazio ležerno, kao od tame isklesan kip. U sedlu se držao uspravno, pristajali su jedan drugom kao saliveni, čovek i konj.

Tanherd je zategao uzde. Prepoznao je Doka Holideja.

Džordžijanac je dojahao do mladića gledajući ga pravo u oči.

— Još ih tražiš? — upitao je.

Tanherd je klimnuo glavom. Holidej je pokazao glavom prema stanici.

— Otišli su tamo sa nekim starcem...

Rekavši to, okrenuo je svog konja i stao uporedo sa Tanherdom.

— Hoćemo li?

Mladić je ćutke zatresao vodice svom konju i obojica su krenuli u

susret šinama, čiji se odblesak još video u sutonu. Pod kopitama je odzvanjalo pružno kamenje.

Tada su začuli pucnje. Oglasila se u blizini puška, nekoliko puta.

Kao po dogovoru, Tanherd i Holidej su se odmakli jedan od drugoga, baš u trenutku kada je pred njih, kao iz zemlje, izronio jahač.

Ždrebac pod njim jedva se kretao, natovaren bisagama. Holidej je to odmah uočio. Bili Tanherd je napeto iščekivao.

Trejsi Traven je u prvi mah pomislio da su Limbijeji i Gavenovi pomagači. Obuzet panikom i mogućnošću da bude ometen u bekstvu sa svojim plenom, potegao je svoj „bantlajn” bez reči upozorenja.

Tanherd mu je bio bliži. Mladić je opazio detektivov pokret, ali je suviše kasno reagovao. „Kolt” je zagrmeo i zrno se zarilo u rame,

• Western •

romani

Svakog 7. u mesecu

Dok Holidej

Svakog 16. u mesecu

Šejn

ispod pljučnjače. Tanherd je ispustio pušku i povio se po konju.

Onda je Holidej istrkao svoj revolver.

Pucao je malo izdignut u sedlu. Narandžasti plamčići prepolovili su suton i strostruko odjeknuli u Travenovim slepoočnicama.

Detektiv železničke kompanije bio je izbačen iz sedla kao gromom pogođen. Zaplašeni konj pokušao je da odgalopira oslobođen tereta, ali ga je Holidejeva levica zadržala.

— Je li opasno? — upitao je Džordžijanac Tanherda. Mladić je odmahnuo glavom.

— Koja je ova budala što je pucala na nas? — zapitao je kockar, prilazeći detektivu koji je stenjao na zemlji, pogođen u bedro i podlakticu. Trejsi Traven je ipak našao načina da počne sa pričom.

— Ja sam železnički detektiv — procedio je. — Uhvatio sam pljačkaše voza. Pucali su na mene i ja sam ih pobio... A onda ste me vi napali... Mislio sam da ste njihovi saučesnici.

— Videćemo! — samo je rekao Džordžijanac.

Podigao je Travena i posadio na sedlo. Detektiv se jedva držao, ali je ipak pogleda bacao okolo, ne bi li ugrabio priliku da pobjegne.

Sišla su sva trojica niz padinu, prema Larkinovoj udžerici.

Tanherd je prvi sjahao i prišao ljudima na zemlji. Holidej je pošao za njim. Majk Limbi i Rič Gaven bili su mrtvi.

Nagnut nad ubicom svoje žene, Bili Tanherd je pokušavao da unvati sebe u nekom određenijem osećanju, ali nije uspeo. Čak više nije ni mrzeo. Tu su ležali, nepokretni, tu im se završavao trag.

Holidej se okrenuo prema Travenu.

— Iz njihovih „koltova“ nije pucano! — rekao mu je. Detektiv je ćutao. — To je pravo ubistvo, mister! Namerno možda? Šta ima u bisagama na vašem konju?

— Novac... — začuo se u blizini nečiji glas. I Traven je bio iznenađen pojavom Edi Larkina iz gustiša. Puzio je četvoronoške, kao da je zaboravio da može da se dignu. Ili je pak strepeo da ga odnekud ne pogodi zalutalo zrno.

— Kakav novac, stari? — upitao je Holidej.

— Neka pljačka, koliko sam shvatio... Ovaj ih je pobio, jer je hteo novac da zadrži za sebe i pobjegne u Meksiko... Ali duga je to priča. Tu je negde boca sa viskijem, ako bih mogao da...

Savladavši bolove u telu, Trejsi Traven je mamuznuo konja. Životinja je na zadnjim kopitama opisala ceo polukrug, da bi časak potom podskočila i prešla u galop.

Holidej je izvukao „kolt“ i opalio hitac s kuka. Onda ga je isto tako brzo vratio natrag u futrolu. Larkin ga je posmatrao otvorenih usta.

Trejsi Traven je sleteo sa sedla i više se nije makao.

— Kakav pogodak, mister! — odmah se istreznio Larkin, zvani „bure“. — Takav hitac može da uputi samo jedan čovek u ovim krajevima: Dok Holidej! Zar ste ga ubili sa ove razdaljine i to u trku?

— Nisam ga ubio — odvratio je kockar. — Samo ranio. Potreban nam je za sud, a ne za grobara.

— Samo ranili? Ali...

Bili Tanherd je za to vreme ustao i oborene glave prišao svom konju. Holidej ga je pratio pogledom.

— Kuda ćeš, Bili?

Čovek sa ožiljkom je slegnuo ramenima, ravnodušno.

— Znam jedan dobar put za tebe

— preporučio mu je Holidej. — Put za Silver Krik!

Keti Glenmor!

Bili je mahinalno pošao rukom ka ožiljku na svom licu. To je bila rana, zbog koje je bežao od ljudi. Bez obzira na poglede kojima ga je obasipala lepa kćerka vlasnika saluna „Srebrna princeza”.

— Ona te voli — dodao je Džordžijanac pogadajući njegove misli.

Tanherd je žestoko odmahnuo glavom. To je bilo poslednje u šta bi poverovao. Nikada. On je samo običan čovek sa ožiljkom.

Ali Holidej je bio uporan.

*

— Keti! — pozvao je Dejvid Glenmor svoju kćerku, dok je sa svog prozora posmatrao suncem gledao Bilija čvrsto u oči i pružio okupanu ulicu Silver Krika. — Imaćemo goste...

— Bili?! — odazvala se devojka i bacivši pletivo sa krila, poletela prema prozoru. Otac ju je sa iznenađenjem pogledao.

— Nebesa! — povikao je. — Kako znaš?

— Osećam! — rekla je i izletela na vrata. Duga haljina lepršala je za njom kao vetrom nošena.

Dejvid Glenmor je pošao polako za njom vrteći glavom.

Keti je trčala ulicom prema Tanherdu. Mladić ju je posmatrao zabezeknuto, nije verovao svojim očima. Da li se to zaista njemu rađuje?

— Mogao bi da sjašeš — opomenuo ga je Džordžijanac.

Tanherd je poslušao.

Stajao je zbunjen, nije znao šta bi sa rukama. Kad mu se devojka bacila u naručje, instinktivno ih je podigao i zagrlio je. Svet se okolo od-

jednom iskupio i ispunio ulice. Ljudi kao da su u zasedama čekali ovaj prizor i sad su u njemu uživali.

— Ipak si se vratio, Bili! — šaputala je Keti. Miris njene kose prožimao ga je od glave do pete. — Zнала sam da ćeš se vratiti! Zнала sam. A ti, da li si mislio na mene? Da li si, bar malo?

— Jesam malo — priznao je Tanherd.

Devojka se osmehnula srećna, a onda joj je osmeh zamro na usnama. Stavila je šaku da bi ugušila krik i izmakla se malo od njega.

— Bili? — zavapila je. — Pa ti... pa ti govoriš? Ti umeš da govoriš?

— Nisam rekao da ne umem — osmehnulo se mladić. — A možda si mi i ti razvezala jezik?

Ponovo mu se bacila u naručje. U njenim očima blistalo je čitavo sunce nad Silver Krikom.

— Da malo i ja dođem do njega? — čuli su Glenmorov glas. Vlasnik saluna je blago odvojio devojku, pogledao Bilija čvrsto u oči i pružio ruku.

— Dobro došao, šerife!

Tanherd se nasmejao.

— Mister Glenmor — rekao je polako — čim sam vas ugledao, znao sam da mi u glavi nosite limenu zvezdu a ne blagoslov!

Svi su se nasmejali.

Tanherd je zagrlio Keti.

— Možda se ne bih ni vratio — nastavio je Bili polako, — možda ni živ... da nije bilo njega, Doka Holideja.

Pokazao je rukom do sebe. Hteo je da Džordžijancu dodirne rame i da mu se bar nekim gestom zahvali na svemu.

Ali, Dok Holidej više nije bio tu. Bili Tanherd se trgao.

— Gde je Holidej? — upitao je

ljude oko sebe. Neki su slegnuli ramenima, neki su okrenuli glave prema jugu. Svi su pogledali u tom pravcu. Gomila se polako razdvojila pred Tanherdom kad je koraknuo.

Džordžijanac je bio daleko. Samo tačka pod usijanim suncem, pa i nju je prekrivala jara.

— Otišao je — s приметnom tugom je konstatovao Tanherd.

— On je svoje završio — dodao je Glenmor. — Doveo je tebe u Silver Krik. Misliš da je sada zadovoljan...

— Kao i ja... — dodala je Keti, zaljubljeno pogledavši u Bilijsa.

KRAJ

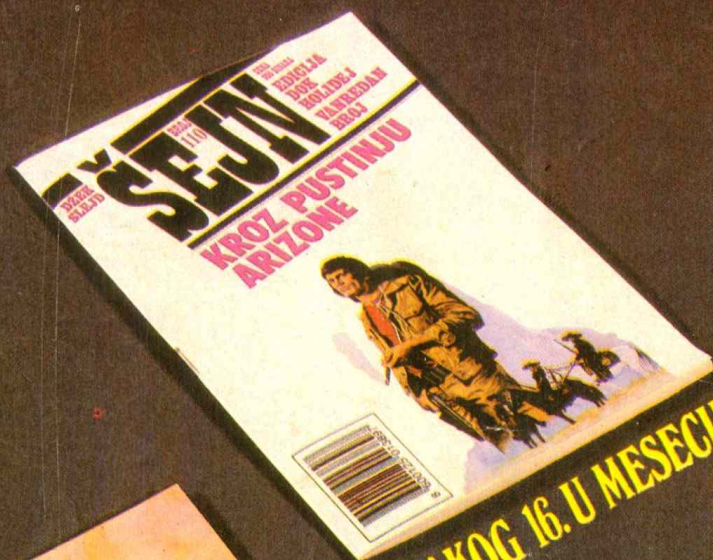
HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

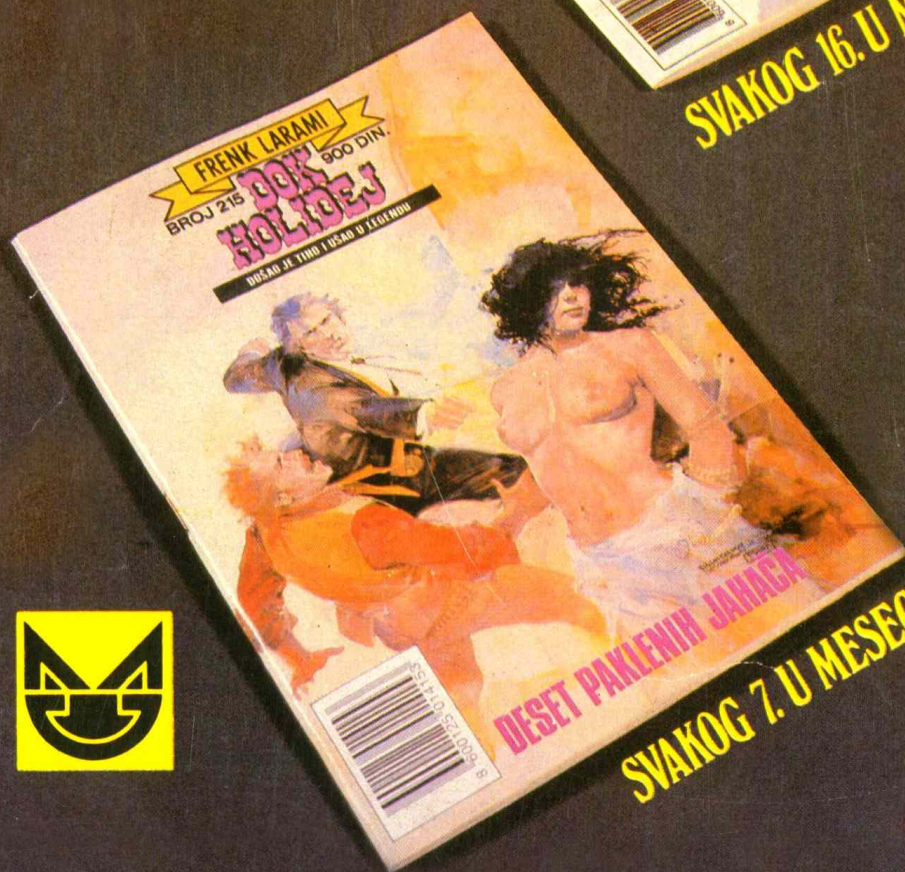

ZA VAŠ ODMOR I ZABAVU

★ western romani ★

SVAKOG 16. U MESECU

SVAKOG 7. U MESECU

